Έτος ΙΑ'

Τεῦχος 246ον

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

ΕΚΔΟΣΙΣ: ΑΡΧΗΓΕΙΟΥ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ ΠΟΛΕΩΝ

Ὡραιοτάτη εἰκὼν τῆς Θεομήτορος - Προστάτιδος τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἔθνους - ἡ ὁποία κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ Ἑλληνοϊταλικοῦ Πολέμου 1940 - 41 ἐκυκλοφόρησεν ἔγχρωμος εὐρύτατα εἰς τὴν Ἑλλάδα καὶ ἦτο ἐξαιρετικῶς ὑποβλητική.

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

ΙΣΘ. ΗΜΕΡΟΣ ΕΚΔΟΣΙΣ ΑΡΧΗΓΕΙΟΥ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ ΠΟΛΕΩΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΣΥΝΤΑΞΕΩΣ: ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΗΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΟΔΟΣ ΚΑΛΛΙΔΡΟΜΙΟΥ 12 — ΤΗΛΕΦΩΝΟΝ 627-469

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ { ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησία δραχμαὶ 60.— Ἐξάμηνος δραχμαὶ 30.—Τιμὴ τεύχους δραχμαὶ 2.50
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησία δολλάρια 3. — Ἐξάμηνος δολλάρια 1,5.

ΕΤΟΣ ΙΑ'. | ΑΘΗΝΑΙ 15 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ 1963 | ΤΕΥΧΟΣ 246ον

ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΑΙ ΕΠΕΤΕΙΟΙ

ΕΛΠΙΣ ΚΑΙ ΚΑΤΑΦΥΓΗ

«Ψηλότερη ἀπ' τοὺς οὐρανούς, τῆς γῆς
τὸ θεμέλιο εἶσαι....»

Κωστῆς Παλαμᾶς

Ὑπὸ τοῦ Ὑπαστυνόμου Α' κ. **Χ. ΣΤΑΜΑΤΗ**

Υπάρχει ἕνας βαθὺς συμβολισμὸς στὸν ὑψηλὸ ρόλο ποὺ προώρισεν ἡ Θεία Πρόνοια γιὰ τὴν Παρθένο Μαρία. Μητέρα τοῦ ἐνσαρκωθέντος λόγου ἡ ἀγνὴ κόρη τῆς Γαλιλαίας γίνεται τὸ ἀποκορύφωμα τῆς τραγικότητος ἀπὸ τὴν στιγμὴ ποὺ ἄσπιλη καὶ ἀμόλυντη δέχεται τὸ φοβερὸ θεϊκὸ μήνυμα τοῦ Εὐαγγελισμοῦ: «Εὐλογημένη ἐσὺ γυναιξὶ καὶ εὐλογημένος ὁ καρπὸς τῆς κοιλίας σου!...». Ἀπὸ ἐκείνη τὴν ὥρα καταβαίνει τὴν συγκινητικὰ ξεχωριστὴ θέση στὸν ἀξιολογικὸ κύκλο τοῦ Χριστιανισμοῦ, ἕναν κύκλο ποὺ τὸν μεγαλύνει ἡ ὑπέρτατη γοητεία τῆς θείας πάναγνης προσωπικότητός της ὡς γυναίκας καὶ μητέρας καὶ ποὺ τὸν ἀνοίγουν σὰν ὁρόσημα στὶς αἰῶνες καὶ στὶς γενεὲς τὰ ἴδια τὰ λόγια τῆς ἄσπιλης Παρθένου στὸ μυστηριακὸ της: «Μεγαλύνει ἡ ψυχή μου τὸν Κύριον καὶ ἠγαλλίασε τὸ πνεῦμα μου ἐπὶ τῷ Σωτῆρι μου. Ὅτι ἐπέβλεψεν ἐπὶ τὴν ταπείνωσιν τῆς δούλης αὐτοῦ. Ἰδοὺ γὰρ ἀπὸ τοῦ νῦν μακαρίουσί με Πᾶσαι αἱ γενεαί, ὅτι ἐποίησέ μου μεγαλεῖα ὁ δυνατός...». Καὶ ἀπὸ ἐκείνη τὴν στιγμὴ ὑψώνεται σ' ἐκεῖνο τὸ τραγικὸ μεγαλεῖο ποιὸ μεγαλύτερο δὲν ἔχει νὰ ἐπιδείξη καμμιὰ ἀπὸ τὶς γνωστὲς θρησκεῖες σ' ὁλόκληρο τὸν κόσμο. Ἐκλέγεται μόνη αὐτὴ ἀνάμεσα σ' ὅλες τὶς γυναῖκες τοῦ κόσμου γιὰ νὰ φέρη στὴ γῆ τὸν Υἱὸν τοῦ Θεοῦ. Γίνεται «νύμφη ἀνύμφευτος» τοῦ Ἰωσήφ, κυοφορεῖ τὸν θεϊκὸν καρπὸν στὴν λευκὴ ἀγνότητα ψυχῆς καὶ σώματος καὶ ζῆ τὴν πιὸ συγκλονιστικὴ ἀσκητικὴ ζωή. Οἱ ἄνθρωποι δὲν θὰ τῆς δώσουν γωνιὰ στεγασμένη γιὰ νὰ γεννήσῃ ὁ Πάντων Κτίστης καὶ θὰ καταφύγη στὴν ταπεινὴ φάτνη τῆς Βηθλεέμ. Ἔτσι θὰ φύγη κυνηγημένη στὴν Αἴγυπτο πάνω σ' ἕνα ταπεινὸ ζέβρο, γιατὶ ὁ ἀνθρώπινος οἶκτος θὰ τὴν ἀγνοήσῃ. Κατατρεγμένη θὰ ζήσῃ στὴν ἐξορία καὶ ὅταν γυρίσῃ στὴν πατρίδα θ' ἀκούσῃ πολλὲς φορὲς τὸν Υἱόν της νὰ λέγῃ πὼς ἄλλος εἶναι ὁ πατέρας του, ὅτι δὲν ἔχει σπίτι ἐκεῖνος πουθενὰ ἐκτὸς ἀπὸ τὸ ναό, ὅτι τίποτα δὲν τὸν συνδέει μὲ αὐτὴ ποὺ τὸν ἔφερε στὸν κόσμο. Κι' ὅταν δωδεκάχρονο τὸν χάσῃ καὶ τὸν εὕρῃ στὸ ναό, οὔτε ἐκείνη ὡς Μητέρα ἀλλὰ οὔτε καὶ ὁ Ἰωσὴφ θὰ καταλάβουν τὰ λόγια ποὺ θὰ τοὺς πῇ. Παρακολουθεῖ αὐτὰ μὲ θάμβος καὶ ἀπορία ἡ ἄπραγη κόρη καὶ μητέρα καὶ μὲ τὰ ἴδια συναισθήματα ἀκολουθεῖ τὸν Μονογενῆ

της ὡς τὴν ἀποθεωτικὴ ὑποδοχὴ στὰ 'Ιεροσόλυμα. 'Η ἀκαταμέτρητη θλίψη της στὸν Γολγοθᾶ τὴν ἀπολιθώνει σὰν τὴν ἀρχαία Νιόβη, μὰ φθάνει στὸ ἀπίθανο ὁ πόνος ὅταν μὲ τὸ μαρτύριο τοῦ Σταυροῦ ἀκούει ἀπὸ τὸ στόμα ἐκείνου ὅτι υἱὸς της εἶναι ὁ 'Ιωάννης καὶ αὐτὴ μητέρα τοῦ 'Ιωάννη.

Αὐτὰ τὰ περιστατικὰ ἀπὸ τὸ ὑλικὸ πέρασμα τῆς Θεοτόκου στὴ ζωὴ δίνουν τὸν πιὸ βαθὺ καὶ ὑπέροχο συμβολισμὸ τῆς αἰώνιας μητέρας. 'Εκείνης τῆς μητέρας, ποὺ ἀπὸ τὰ βάθη τῆς ἀρχαιότητος ξύπνησε στὴν φαντασία τῶν ἀνθρώπων τὸ δέος καὶ ἡ κατάνυξη μπροστὰ στὸ θαῦμα τῆς γονιμότητος καὶ ποὺ τὰ ἰδανικά της ἐνσωμάτωσε ἡ Θεοτόκος τοῦ Χριστιανισμοῦ. Μητέρα τῶν μητέρων ἡ Παναγία Παρθένος, μητέρα τοῦ ὑπερτάτου ὄντος στὸ πνεῦμα καὶ στὴν συνείδηση καὶ στὴν ψυχή, ὑπερέχει τῶν πάντων στὶς πολύτιμες ἀρετὲς τῆς γυναίκας: "Εχει γλυκύτατη μέριμνα γιὰ τὰ ἀσήμαντα καὶ καθημερινὰ περιστατικὰ τῆς ζωῆς, εἶναι ἡ μόνη ποὺ δὲν ἔχει τὸ ὅμοιό της στὴν ὀμορφιά, τὴν συμπόνια, τὴν στοργή, τὴν καλωσύνη, τὴν ὑπομονὴ καὶ σὲ τόσα ἄλλα ἰδανικά. Εἶναι πρὸ παντὸς ἡ ἀποκορύφωση τοῦ πόνου ἀφοῦ ὁλόκληρη τὴν ὕπαρξί της τὴν ἐλάμπρυνε ὁ σπαραγμός, ἀφοῦ καμμιὰ μητέρα δὲν ἔχυσε τὰ δάκρυα ἐκεῖνα ποὺ ἄνθισαν ξερότοπους καὶ πότισαν τὰ πετεινὰ τοῦ οὐρανοῦ. Εἶναι ὡς ἐκ τούτου ἐ λ π ὶ ς κ α ὶ κ α τ α φ υ γ ὴ ὅλων ὅσων πίστεψαν σ' αὐτὴν ἐδῶ καὶ δέκα ἐννέα αἰῶνες, ἴνδαλμα ὅλων ὅσων ἄκουσαν καὶ ἐνστερνίσθησαν τὸ σωτήριον κήρυγμα 'Εκείνου ποὺ ἔφερε στὸν κόσμο καὶ ἔνωσε τὸν ἄνθρωπον μὲ τὸ Θεῖον.

***

Ε ξαντλεῖται ὁ οἶστρος τῆς λυρικῆς φαντασίας τοῦ ὑμνωδοῦ στὴν Παναγία. Καὶ αὐτὸ εἶναι ἐκεῖνο ποὺ δείχνει τὴν ἀπεραντωσύνη τῆς λατρείας, τὴ θαυμαστὴ θέση ποὺ κατέχει στὴν ψυχὴ τοῦ 'Ελληνισμοῦ πρὸ πάντων ἡ Ὑπεραγία Θεοτόκος. Εἶναι στὰ χείλη τοῦ ὑμνωδοῦ καὶ στὶς καρδιὲς ὅλων τῶν πιστῶν τὸ «γλυκύτατον ἴνδαλμα», λάμπει ὡς «γλυκασμὸς τῶν ἀγγέλων», «θρόνος πυρίμορφος», «χρυσῆ λυχνία», «ἀκατανίκητον θαῦμα», «ἡδύπνοον κρίνον», «ἀγνείας θησαύρισμα», «τοῦ ζῶντος ὕδατος πηγὴ ἀκένωτος», «ὄρθρος φαεινός», «ἄνθος τῆς ἀφθαρσίας» καὶ περισσότερον «ἐλπὶς καὶ καταφυγή». Εἶναι, γιὰ νὰ μεταχειρισθοῦμε μερικὰ ἀπὸ ἐκεῖνα ποὺ πλημμυρίζουν τὴν ἐκκλησιαστικὴ ὑμνωδία καὶ ἀπὸ ἐκεῖνα ποὺ ἀναβρύζουν ὡς κρουνοὶ ἀπερίγραπτης λατρείας τῆς λαϊκῆς ψυχῆς, ἡ Κυρία τῶν 'Αγγέλων, ἡ Παναγία τῶν θλίψεων, ἡ Παναγία τῶν ἀσθενῶν, τῶν ὁδοιπόρων, τῶν φυλακισμένων, τῶν θαλασσινῶν, τῶν βοσκῶν καὶ τῶν γεωργῶν, τοῦ καλοῦ θανάτου, ἡ ἄσπιλη καὶ ἀμόλυντη παρθένα. Τεῖχος θεόκτιστον, ἀγγελόκτιστη, ἄφθορη, θεόνυμφη, Δέσποινα, κεχαριτωμένη, γλυκοφιλοῦσα, χρυσοπολίτισσα, ὑπακούουσα, διασώζουσα, ἀσπροφοροῦσα, ἡ βεβαία ἐλπίς, ἡ γαλακτοτροφοῦσα, ἡ δεομένη, ἡ διακόνισσα, ἡ παντάνασσα, ἡ Πανάχραντος, ἡ ὑψηλοτέρα τῶν οὐρανῶν, ἡ ἐλευθεροῦσα, ἡ θεοσκέπαστη, ἡ καρδιαφορίτισσα, ἡ ὑπέρμαχος στρατηγός, εὐῶδες ἄνθος, μεγαλόχαρη καὶ κρῖνα, θεία σκέπη, ἐγγυήτρια, ἐλεοῦσα, ὁδηγήτρια, γοργοεπήκοος, μεσίτρα, ἐλεήμων, ζωοδόχος πηγή, ἡλιόκαλλη, παμμακάριστη, ἄνθος τὸ ἀμάραντον, ἡ παραμυθία τῶν θλιβομένων, ἡ λυπημένη καὶ κατευοδώτρα, ἡ μεγαλομάτα, ἡ τριχεροῦσα, ἡ ὑπεράγαθος, ἡ περίβλεπτος, ἡ λουλουδιανὴ καὶ περισσότερον Θεομήτωρ καὶ Θεοτόκος. Τὸ ἄξιόν ἐστὶν καὶ πολεμουμένων βοήθεια, λαοῦ καταφύγιον, ἡγιασμένος ναὸς καὶ παράδεισος λογικός, καύχημα παρθενικὸν καὶ τόσα ἄλλα ἀπὸ τὴν ἀστείρευτον πηγὴν τῆς ὑμνωδίας καὶ τῆς λαϊκῆς ἐπιθετολογίας τόσων αἰώνων, ποὺ δὲν φανερώνουν τίποτε ἄλλο παρὰ τὴν ἔκταση τῆς λατρείας τῆς Παναγίας, τὴν ἄμεση ψυχικὴ ἐπαφὴ ποὺ ὑπάρχει ἀνάμεσα στὴ θεία προσωπικότητά της καὶ στοὺς πιστούς. Παράλληλα τὰ εἰκονογραφικὰ θέματα καὶ ἰδίως ἐκεῖνα ποὺ ὁ βυζαντινὸς χρωστὴρ ἄφησε στὸ διάστημα ἑνδεκα αἰώνων, τὰ θαύματα τῶν εἰκόνων της, οἱ τόποι τῆς λατρείας της, ἐκεῖνοι ποὺ ἔκτισαν τοὺς ναοὺς καὶ τόσα ἄλλα περιστατικά,

ἔδωσαν ἀφορμὴ στὴ δημιουργία πολυάριθμων ἐπιθέτων ἀφοῦ πάνω ἀπὸ ἑπτακόσια συναντῶνται στὴν χριστιανικὴ Ἀνατολὴ μόνον. Δεῖγμα ἀμυδρὸ ἀπὸ τὸ πλῆθος τόσων καὶ τόσων ὀνομάτων τῆς Μεγαλόχαρης ἐκφράζει νομίζω πρῶτος ὁ Παλαμᾶς, ὁ ἐθνικός μας τροβαδοῦρος, ποὺ ὕμνησε περισσότερο ἀπὸ κάθε ἄλλον ποιητὴ τὴν Παναγία τὴν Ἀθηνιώτισσα καὶ τὴν Παρθένο ὅλων τῶν πιστῶν τοῦ Χριστιανισμοῦ μὲ τοὺς στίχους.

Κι' ἀπ' ὅσα ἀπὸ τοὺς τόπους σου κι' ἀπὸ τὰ θάματά σου
κι' ἀπὸ ὅσα ἀπὸ τὶς χάρες σου πῆρες ὀνόματα, ὅλα
σὰν τοῦ μετώπου σου τὴ δόξα ἀχτιδοσταλαγμένα,
. . . . . .
καὶ μὲ τῆς πίστης μου τ' ἀγνά. Γιάτρισσα, Πονολύτρα,
Παραθυμιά, Περίβλεπτη, Πανάχραντη, Ὁδηγήτρα,
Ἀντιφωνήτρα, Τριχεροῦσα, Βαγγελίστρα, Λαύρα,
Γοργοεπίκοη, Ἀθηναία, Ρωμαία, Φανερωμένη,
Πύργε χρυσοπλοκώτατε, Λιοσταλασμένε θρόνε!
Τό οὐράνιο τόξο ζώνη σου. Πιὸ διάπλατη, πιὸ πλούσια,
πλημμύρισες τὸν οὐρανό, σημάδι ἐσὺ πιὸ μέγα.
Φορεῖς τὸν ἥλιο φόρεμα, σκαμνί σου τὸ φεγγάρι
γιὰ ν' ἀκουμπᾶς τὰ πόδια σου, καὶ γῦρο στὰ μαλλιά σου
στεφάνι δωδεκάστερο. Καὶ σέρνουν τὰ πλευρά σου
φτερούγια σὰν τοῦ σταυραϊτοῦ, μὲ κεῖνα γιὰ νὰ τρέχης,
ἀπ' τῆς Παράδεισος τὸ φῶς στῆς κόλασης τὴ νύχτα...

Καὶ σ' ἄλλους στίχους του ὁ ἐθνικός μας ποιητής, ἀναλογιζόμενος ὅτι μὲ τὴν ἅγια μορφὴ τῆς Παναγίας δέθηκε ὅ, τι τὸ ἑλληνικὸ ἀπὸ τὴν ἐποχὴ τοῦ Παύλου μέχρι σήμερα καὶ στὴ σκέπη τῆς θείας ὁμορφιᾶς της γεννήθηκαν κι' ἀναπτύχθηκαν τόσες προσδοκίες, τόσοι παλμοὶ τοῦ Γένους, καὶ ἰδανικά, στοχασμοὶ καὶ πεπρωμένα, ὅτι ἡ πίστη στὸ θαῦμα τῆς μητέρας τοῦ Χριστοῦ ἔδωσε τὴ νίκη στὸν Ἑλληνισμό, διέλυσε τὰ σκοτάδια καὶ σφυρηλάτησε ἰδανικὰ γιὰ ν' ἀναπτυχθοῦν οἱ γενεὲς δεκαεννέα αἰώνων, δὲν παύει νὰ τονίζη μὲ τὴ συμβολικὴ «Φλογέρα τοῦ Βασιλιᾶ» σὲ πνεῦμα ἡρωικό:

Στὸν πόλεμο ὁδηγήτρα Ἐσύ, μεσίτρα στὴν εἰρήνη,
Ὑπέρμαχη Στρατήγισσα, σ' Ἐσὲ τὰ νικητήρια!
. . . . . .
Πῶς ἤμουν καὶ πῶς ἔγινα! Δικό σου εἶναι τὸ θαῦμα,
ὦ Παναγιὰ Ἀθηνιώτισσα, στὸ κάστρο σου ντυμένη
μὲ ὅλο τὸ φῶς τ' ὁλόχυτο περίγυρα, ποὺ τέτοιο
μηδὲ στὴν Πόλη ἀνάβρυσε, στὴ μάννα τῆς λαμπάδας
. . . . . .
Μ' ἐσὲ ξημέρωσε ἡ χαρὰ καὶ σβεῖ ἡ κατάρα, πῆρε
μ' ἐσέ, Μητέρα, κι' ὁ Θεὸς τὴν ὁμορφιὰ τοῦ Βρέφους,
κι' ὁ γέρο κόσμος ἄλλαξε καὶ νιὸς ξαναστηλώθη.
. . . . . .
Ψηλότερη ἀπ' τοὺς οὐρανούς, τῆς γῆς τὸ θεμέλιο εἶσαι!

Κανένας δὲν μπορεῖ νὰ ἀμφισβητήση τὸ τεράστιο περιεχόμενο ποὺ ἔδωσε ἡ λατρεία τῆς Θεοτόκου στοὺς ἀγῶνες τοῦ Ἑλληνισμοῦ. Ἐκτὸς ἀπὸ τὰ μεγάλα πολεμικὰ γεγονότα ποὺ συνέβησαν κατὰ τὴν ἱστορικὴ διαδρομὴ τῆς βυζαντινῆς Αὐ-

τοκρατορίας καὶ ἀπὸ ἐκεῖνα ποὺ συνέβησαν ἀκριβῶς κατὰ τὴν ἐπέτειον τῆς Κοιμήσεως—μὲ προεξέχουσα μορφὴ τὴν ἀπόκρουση τῶν Ἀράβων ἀπὸ τὴν Βασιλίδα τῶν Πόλεων τὴν 15 Αὐγούστου 626 ἐπὶ τοῦ αὐτοκράτορος Ἡρακλείου, καὶ τὴν ἀπόκρουση τῆς 15 Αὐγούστου 717 ἐπὶ τοῦ Λέοντος τοῦ Γ', ὁπότε καὶ πρωτοκαθιερώθηκε καὶ ψάλλεται μέχρι σήμερα ὁ «Ἀκάθιστος Ὕμνος» μὲ εὐχαριστίες πρὸς τὴν Ὑπέρμαχο Στρατηγὸ-γεγονότα ποὺ μαρτυροῦν ὅτι οἱ Βυζαντινοὶ ἐδόξασαν καὶ διέσωσαν τὸν Ἑλληνισμὸ μὲ τὴν ἀκράδαντη πίστη τους στὴν Παναγία, κανένας δὲν μπορεῖ νὰ ἀμφισβητήση ὅτι τὸ νὰ ἐπιζήση ὁ Ἑλληνισμὸς τῆς μαύρης δουλείας τεσσάρων αἰώνων καὶ νὰ πραγματοποιήση τὸ τόλμημα τοῦ 1821 καὶ ὕστερα τοῦ 1912, δὲν ὀφείλονται κατὰ μεγάλο μέρος στὴν Ὑπεραγία Θεοτόκο καὶ δὲν στηρίχθηκε σ' αὐτὴν ἡ ἐπιτυχία των. Ὅπως καὶ κανένας δὲν μπορεῖ νὰ ἀμφισβητήση ὅτι τὴν 15 Αὐγούστου τοῦ 1940, τὴν ὥρα ποὺ ἐτορπιλλίζετο τόσο ὕπουλα ἡ «Ἕλλη» καὶ ἄνοιγε ὁ κύκλος μιᾶς τῶν δυσμενεστέρων ἀλλὰ καὶ λαμπροτέρων περιόδων τοῦ Ἔθνους, δὲν ἐστράφησαν τὰ μάτια ὅλων τῶν Ἑλλήνων πρὸς τὴν Μεγαλόχαρη καὶ σ' Ἐκείνην ἐστράφησαν περισσότερο τὸ θαμπωμένο πρωινὸ τῆς 28 Ὀκτωβρίου, ἀπαρχὴν γιγαντομαχίας ποὺ κατέπληξε τὸν κόσμον. Τὰ λόγια τοῦ ποιητοῦ, τόσο νωπὰ ἀκόμη, μᾶς θυμίζουν τὸ τελευταῖο θαῦμα τοῦ Ἑλληνισμοῦ, πρὶν ἀπὸ ἐκεῖνο τοῦ 1946-1949 κατὰ τοῦ δαίμονα τῆς Στέππας :

Ὀλόρθ' ἡ φυλή. Κι' ὅλη ἡ νιότη
Πῶς στὸν πόλεμο ἀκράτητη ὁρμᾶ,
Ὡσὰν σ' ἀνθεστήρια !
Πιστοὶ τῆς Πατρίδας ! Ὑψῶστε ὅσο παίρνει ψηλὰ
Τὸν Ὕμνο, ὅπως ἄλλοτε ὑψώθη:
«Τῇ Ὑπερμάχῳ Στρατηγῷ τὰ νικητήρια...

***

«Φωνὴ ἀγαλλιάσεως προιμιάζεται σήμερον...» καὶ ἡ Μητέρα τοῦ Θεοῦ «ἀπαίρει ἀπὸ τῆς γῆς εἰς τὰ ἄνω», ψάλλει ὁ ψαλμωδὸς στὴ μνήμη Ἐκείνης ποὺ πόνεσε ὅσο κανένας ἄλλος ἄνθρωπος στὴ ζωή. Σὲ κείνη ποὺ ἐτερμάτισε τὴν φοβερὴ πορεία της στὸν χῶρο ὅπου καὶ ὁ Υἱός της ἔκαμε τὰ τελευταῖα του βήματα, στὴν Γεσθημανῆ, ψελλίζοντας τὰ στερνὰ λόγια μιᾶς δακρύβρεκτης ζωῆς(1).

«Ἀπόστολοι ἐκ περάτων συναθροισθέντες ἐνθάδε, Γεσθημανῆ τῷ χωρίῳ, κηδεύσατέ μου τὸ σῶμα· καὶ σὺ Υἱὲ καὶ Θεέ μου, παράλαβέ μου τὸ πνεῦμα...».

Ἡ συνείδηση τοῦ πιστοῦ στὴν χριστιανικὴ σοφία δὲν ἔχει νὰ ἐπιδείξη τὸ ὅμοιό της ἀπὸ τὴν εὐλάβεια ποὺ τρέφει στὴν Παναγία. Καθρεπτίζεται ἡ λατρεία στὸν λόγο ποὺ γίνεται στὰ χείλη μουσική, στὴν προσευχὴ ποὺ πλουτίζεται ἀπὸ θαυμάσια φραστικὰ εὑρήματα, στὴν κατάνυξη ποὺ γίνεται ἡδυπάθεια, στὴν συντριβὴ ποὺ μπροστὰ στὸ θάμβος τῆς ἀκτινοβολίας τῆς Παρθένου γεμίζει ἀπὸ τρυφερότητα. Σ' αὐτὴν στρέφονται οἱ καρδιὲς στὴν ἀπόγνωση καὶ τὴν ἀπελπισία καὶ στὸ γλυκοχάραμα κάποιας προσμονῆς. Κι' ἔρχεται πάντοτε ἐκεῖ στὶς τρικυμισμένες θάλασσες καὶ μέσα στὴν ὥρα τῆς συμφορᾶς ν' ἀδράξη τὸ πηδάλιο καὶ νὰ φέρη τὸ καράβι στὴν ξηρά, ἔρχεται στὴν ἀναβροχιὰ καὶ τὴν πλημμύρα, περπατεῖ μαζὶ μὲ τοὺς

(1) Περὶ τοῦ χρόνου «Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου» ὁ Εὐσέβιος ἀκολουθεῖ τὴν παράδοση ὅτι ἐγένετο τὸ 14ον ἔτος ἀπὸ τῆς Ἀναλήψεως τοῦ Ἰησοῦ, ἤτοι τὸ 48 μ.Χ. Ἄλλος ἐκκλησιαστικὸς συγγραφεύς, ὁ Ἐπιφάνιος, ἀναφέρει ὡς ἔτος Κοιμήσεως τὸ 25ον ἀπὸ τῆς Ἀναλήψεως, δηλαδὴ τὸ 58 μ.Χ. Ἄλλη ἐκδοχὴ τοποθετεῖ τὴν Κοίμησιν στὸ 22ον μετὰ τὴν Ἀνάληψιν ἔτος δηλ. τὸ 55 μ.Χ. Αἱ παραδόσεις πάλιν, ἀφοῦ ἱστορικῶς δὲν δύναται νὰ διερευνηθῆ τὸ γεγονός, ὁρίζουν διὰ τῶν ἐκκλησιαστικῶν συγγραφέων ὅτι ἡ Παναγία «ἀπαίρει ἀπὸ τῆς γῆς εἰς τὰ ἄνω» εἰς ἡλικίαν 63 ἢ 69 ἐτῶν ἢ ἀκόμη καὶ περισσότερον.

κουρασμένους στρατοκόπους στὶς ἐρημιὲς καὶ τοὺς ἀγκαθοσπαρμένους δρόμους, ἐλαφρώνει τοὺς βαρυφορτωμένους ἀπὸ τὶς καταπιεστικὲς μέριμνες τῆς ζωῆς, δίνει τὴν ἐλπίδα καὶ τὸ θάρρος στοὺς ἀποκαρδιωμένους, τὴν καρτερία στοὺς πληγωμένους ἀπὸ τὰ βέλη τῶν συμφορῶν, τὴν ἀνακούφιση σὲ ὅσους παραδέρνουν σὲ θανασίμους δισταγμούς. Φῶς ἱλαρὸν στὴ νύχτα τῆς ἀπελπισμένης μάννας τὴν παραστέκει καὶ ξενυχτάει μαζὶ στὸ ἄρρωστο παιδί της, φέρνει τὸν γυρισμὸ τοῦ ξενητεμένου πατέρα καὶ ἀδελφοῦ, τὴν ἐπιστροφὴ τοῦ ἄπιστου στὴν προδομένη κόρη, μεσιτεύει στὴν προσμονὴ τοῦ βοσκοῦ καὶ τοῦ ψαρᾶ καὶ στεγνώνει τὰ δάκρυα τῆς ὀδύνης. Παραστέκει σὲ ὅλα ἐκεῖνα ποὺ ἀπαρτίζουν τὴν μέριμνα τῆς ζωῆς γιατὶ εἶναι αὐτὴ τῶν κατατρεγμένων ἡ γαλήνη, τῶν ἀπελπισμένων μοναδικὴ ἐλπίδα, ἡ Κιβωτὸς τῆς σωτηρίας, ἡ μόνη προστασία τῶν πιστῶν.

Πόσες μητροπόλεις καὶ ναΐδρια καὶ ξωκκλήσια στὴν Χριστιανικὴ Ἀνατολὴ καὶ Δύση, πόσοι οἱ τόποι σὲ στεριὲς καὶ θάλασσες ποὺ ἔχουν τὸ ὄνομά της, πόσα τὰ θαυματουργὰ εἰκονίσματα. Πόσοι οἱ θρύλοι, οἱ παραδόσεις, τὰ καθημερινὰ μὴ ἀμφισβητούμενα θαύματα τῆς Παρθένου, τὰ ποιητικὰ μνημεῖα τῆς τέχνης τοῦ λόγου, τὰ ἄλλα μνημεῖα τῆς τέχνης τοῦ χρωστῆρος. Ἀναρίθμητα περιστατικὰ τοῦ κατατρεγμένου Γένους μας προκάλεσαν τόσες μετατοπίσεις τῶν εἰκόνων τῆς Παναγίας μέσα σὲ δρυμοὺς ἀπάτητους καὶ ἀπροσπέλαστες βουνοτοπιές, μετατοπίσεις ἀπὸ τὸν κίνδυνο νὰ σβύση ἡ ἐλπίδα στὴν μόνη καταφυγή. Καὶ ἀναρίθμητα περιστατικὰ ἀπὸ τὴν ἀστείρευτη πηγὴ τῆς πίστης ἔφεραν μέχρι σήμερα, καὶ θὰ φέρνουν ὅσο ἡ χριστιανικὴ φιλοσοφία δὲν θὰ λείψη ποτὲ ἀπὸ τὸν κόσμο, τὴν ἐπίκληση, τὸ τάμα καὶ τὸν ὕμνο στὴν Παναγία. Καὶ τὸν λόγο τοῦ σύγχρονου ποιητῆ καὶ τοῦ ποιητῆ ὅλων τῶν ἐποχῶν:

Φιλέρημη καὶ ταπεινὴ
μέσα στοῦ βράχου τὴν ὁλόγυμνη κουφάλα
στέκεις, Βασίλισσα τρανή,
μὲ λυπημένα τὰ δυὸ μάτια τὰ μεγάλα.

Ὁ πόνος σου ὁ βαθύς, ὁ μητρικὸς
αἰώνια ἀκοίμητο καντήλι κι' ἀγρυπνάει·
σὰν κῦμα ποὺ δὲν σώνεται ὁ λαὸς
μπροστὰ στὰ πόδια Σου τὶς θλίψεις του σπορπάει.

Μ' ἀστεύρευτην ἀγάπη στὴν καρδιὰ
γύρισες ἀνάλαφρη κι' ἀκοῦς τὴν προσευχή τους.
Κι' ὅταν δὲν ἔχει ὁ πόνος τους γιατρειά,
τότε, χαροκαμένη Μάννα, κλαῖς μαζί τους.

Χ. ΣΤΑΜΑΤΗΣ

ΟΙ ΕΚ ΤΟΥ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΥ ΚΙΝΔΥΝΟΙ ΔΙΑ ΤΗΝ ΝΕΟΤΗΤΑ

Ὑπὸ τοῦ Καθηγητοῦ τῆς Ἐγκληματολογίας εἰς τὴν Πάντειον Ἀνωτάτην Σχολὴν Πολιτικῶν Ἐπιστημῶν κ. **ΙΩΑΝΝΟΥ ΠΑΠΑΖΑΧΑΡΙΟΥ**

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

β') Τίτλους ἐγκληματικῆς ἀτιμίας:

«Ἡ δρᾶσις ἀρχίζει τὰ μεσάνυχτα», «Σκοτώνω μὲ συμβόλαιο», «Κάτω τὶς μάσκες, δολοφόνοι», «Γιὰ νὰ σκοτώσῃς χρειάζεται θάρρος», «Γυμνὴ κόψη», «Σάρκα, πιστόλι καὶ Σατανᾶς», «Μὲ καταζητοῦν 13 ἀστυνομίες», «Ἡ κόλασις εἶναι γιὰ τοὺς ἥρωες», «Ἡ Σκώτλαντ Γυὰρντ δέχεται τὴν πρόκλησι», «Οὐλαμὸς καταδίκων», «Μπροστὰ στὴ βία», «Ὁ κόκκινος κουρσάρος», «Ὁ παραχαράκτης, «Πάθος καὶ αἷμα», «Ματωμένα ἴχνη τοῦ Ζορρό», «Ἁμαρτωλοὶ καὶ δολοφόνοι», «Θὰ φτάσω ὡς τὴν κόλασι», «Ἐπιχείρησις τρόμος», «Τρομοκράται τῆς Μαφίας», «Ἐχθροὶ μέχρι θανάτου», «Ὁ μεγάλος κατάσκοπος», «Ἔγκλημα μετὰ τὰ μεσάνυχτα», «Ὁ γυιὸς τοῦ κόκκινου πειρατοῦ», «Τὸ ἔγκλημα ἐκδικεῖται» κ.ο.κ.

Τέλος καταλήγει ἡ διαφήμισις εἰς τὸν ἐπιθυμητὸν χαρακτηρισμὸν μιᾶς ταινίας ὡς «ἀκαταλλήλου», διότι βεβαίως ἡ ἀκατάλληλος προσελκύει περισσότερον.

Τοιουτοτρόπως ἡ διεφθαρμένη καὶ ἐπιτελικὴ αὕτη διαφήμισις προεργάζεται καὶ αὕτη μὲ τὸν τρόπον της καὶ μὲ τὴν σειράν της τὴν διαφθοράν.

7. Ὁδὸς τῆς ἀπεικονιζομένης σαπρᾶς τροφῆς ἣν προσφέρουσιν αἱ κινηματογροφικαὶ ταινίαι:

Α'. Γενικῶς:

Καὶ ἐφθάσαμεν τέλος εἰς τὴν πλέον σατανικὴν πλατεῖαν καὶ εὐρύχωρον ὁδόν, τὴν ἀπάγουσαν πρὸς τὴν λάσπην καὶ τὸν κατήφορον καὶ πρὸς τὴν ἀπώλειαν, διὰ τῆς ὁποίας ἀποκορυφοῦνται οἱ ἠθικοὶ κίνδυνοι τῶν θεατῶν, κατ' ἐξοχὴν δὲ καὶ τῆς νεότητος, ἤτοι εἰς τὰς σαπρίας καὶ τὰς βρωμερότητας καὶ ἐλεεινότητας τοῦ περιεχομένου τῶν μεγαλοπρεπῶς προβαλλομένων κινηματογραφικῶν ταινιῶν.

Ἀχρειότης, εὐτέλεια καὶ χυδαιότης περιεχομένου ἀπὸ πολλαπλῶν ἀπόψεων καὶ ἠθικῶς δηλητηριώδης τροφή.

Τὸ λυπηρὸν δὲ καὶ ἄκρως τραγικὸν εἶναι ὅτι τὸ δηλητήριον τοῦτο, τὸ ὁποῖον κατεργάζεται τὴν ἠθικὴν ἀποδιοργάνωσιν καὶ τῆς νεότητος, δὲν προσφέρεται ἐκ πλάνης, ἀλλὰ ἐνσυνειδήτως καὶ σκοπίμως ὑπὸ τῶν διαφόρων παραγωγῶν, δημιουργῶν καὶ ἐπιχειρηματιῶν τῶν κινηματογραφικῶν ἐπιχειρήσεων, χάριν κερδομανίας.

Καὶ τὴν ὁποίαν κερδομανίαν κατεδίκασε μετὰ δριμύτητος εἷς Θεός, ὁ ὁποῖος ἔγινεν ἄνθρωπος διὰ τὸν ἄνθρωπον καὶ ὁ ὁποῖος ἐσταυρώθη ἐπὶ ἑνὸς Τόπου Κρανίου καὶ ἐπεσκέφθη τὸν θάνατον, ἵνα χαρίσῃ εἰς τὸν ἄνθρωπον τὸ Φῶς καὶ μίαν Ἀνάστασιν.

Ἡ τροφὴ δὲ τοῦ περιεχομένου τῶν κινηματογραφικῶν ταινιῶν διὰ λόγους χρηματισμοῦ, δὲν εἶναι ὑγιὴς ἀκριβῶς, διότι μόνον ἡ βρωμερά, ἡ νοσηρά, ἡ ἀνώμαλος, ἡ διάστροφος, ἡ παράδοξος καὶ ἡ σαπρὰ καὶ ρυπαρὰ προσελκύει κατὰ πλῆθη τοὺς θεατάς, ἄρα καὶ κατὰ σωροὺς τὰ χρήματά των.

Διὸ καὶ κατὰ κανόνα αἱ κινηματογραφικαὶ ταινίαι περιστρέφονται ἀφ' ἑνὸς μὲν περὶ τὰ νοσηρὰ ἐρωτικὰ θέματα, ἀφ' ἑτέρου δὲ περὶ τὰ νοσηρὰ ἐγκληματικά, διότι ταῦτα ἀποτελοῦσι τὰς κατ' ἐξοχὴν μυστικὰς περιοχάς.

Τοιουτοτρόπως ὅμως ἡ ὀθόνη μεταβάλλεται ἀπὸ τῆς μιᾶς πλευρᾶς εἰς σχολεῖον γενετησίων ἀνηθικοτήτων, ὁμοιοφυλοφιλίας, πορνείας, καὶ ἀπὸ τῆς ἄλλης πλευρᾶς εἰς σχολεῖον ἐγκλημάτων κατὰ τῶν ἠθῶν, ἐγκλημάτων βίας καὶ ἐγκλημάτων κατὰ τῆς περιουσίας.

Β'. Εἰδικώτερα σημεῖα:

Ἀλλ' ἀνάγκη, ὅπως ἐξετάσωμεν εἰδικώτερον ὡρισμένα σημεῖα πρὸς διασάφησιν, ἤτοι τὰς συγκεκριμένας πύλας τῆς δηλητηριάσεως.

1) Πύλη τῆς ἡρωοποιήσεως τῆς ἀνηθικότητος καὶ τῆς ἐγκληματικότητος:

Καὶ ἐν πρώτοις αἱ ταινίαι μὲ τὸν πονηρὸν των τρόπον, ἂν καὶ κατὰ τὸ φαινόμενον καταδικάζουσι καὶ ἐμφανίζονται ὡς δῆθεν διαφωτίζουσαι περὶ τῶν διαφόρων κοινωνικῶν κινδύνων, ἐν τοσούτῳ οὐσιαστικῶς καὶ κατὰ βάθος καὶ κατ' ἀποτέλεσμα ἐνδοξοποιοῦσι καὶ ἡρωοποιοῦσιν ἀπὸ τῆς μιᾶς μὲν πλευρᾶς τὴν ἐπίδειξιν τῆς ἀνηθίκου γυμνότητος, τῶν ἐρωτικῶν σκανδάλων καὶ τῶν ἡδυπαθειῶν, τῶν ἀνωμάλων τύπων καὶ τῶν ἀλγολάγνων, τῶν ἡμιπαρθένων, τῶν μοιχικῶν ἢ τῶν πορνευομένων κ.ο.κ., ἀπὸ τῆς ἄλλης δὲ πλευρᾶς τὸν ἐπιδέξιον καὶ ἀπτόητον καὶ ὑπερφυᾶ ἐγκληματίαν, τὸν ἀκροτηριαστὴν ἢ τὸν φονέα, τὸν διαρρήκτην ἢ τὸν λῃστήν, τὸν σαδιστήν, ἢ τὸν μαζοχιστήν, τὸν ἀπαγωγέα, τὸν βιαστήν, τὸν παιδεραστὴν ἢ τὸν σωματέμπορον, τὸν ἐμπρηστήν, τὸν πλαστογράφον, τὸν παραχαράκτην ἢ τὸν ἀπατεῶνα, τὸν τοξικομανῆ ἢ τὸν οἰνόφλυγα, τὸν νοσηρόν, τὸν ἀνώμαλον ἢ τὸν ὀλιγοφρενῆ ἐγκληματίαν, τὸν λαθρέμπορον, τὸν κατάσκοπον, τὸν ἐπαναστάτην ἢ τὸν ἀνατροπέα καθιερωμένων ἀξιῶν, τὸν τρομοκράτην ἢ τὸν γκάγκστερ, τὸν συμμορίτην ἢ ἄλλον.

Διότι βεβαίως, ὅταν ὁ κινηματογράφος κρατῇ ἐπὶ ὥρας «ὑπνωτισμένον τὸν θεατὴν μὲ τὴν δρᾶσιν τοῦ κακούργου ἥρωος καὶ διαθέτῃ ἓν λεπτὸν διὰ τὸ τέλος του», ὁ προβαλλόμενος τελικὸς «θρίαμβος τοῦ νόμου δὲν ἔχει καμμίαν διδακτικὴν δύναμιν, ἐνῷ ἡ ἐξοικείωσις μὲ τὴν βίαν, τὸ αἷμα, τὸν δόλον κλπ. ἀσκεῖ θετικὴν ἐπίδρασιν εἰς τὸν θεατὴν» («Θεοφ. Παπακωνσταντίνου. Περιοδ. «Ἑλληνικὰ Θέματα». ἀριθ. 82 Δεκεμβρίου 1962. Ἀθῆναι.»).

Τοιουτοτρόπως ὅμως οἱ θεαταί, κατ' ἐξοχὴν δὲ οἱ νεαροὶ ἐκ τούτων, ὑπερδιεγείρονται, ἐξάπτονται καὶ κεχηνότες ἀντικρύζουσι τοὺς ἡρωοποιηθέντας καὶ ἐνσαρκώσαντας εἴτε τὴν γενετησίαν, εἴτε τὴν ἐγκληματικὴν ἐλεεινότητα.

Καὶ κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον κτίζεται εἰς τὴν ψυχὴν τῶν θεατῶν ὁ θαυμασμὸς καὶ μετ' αὐτῆς καὶ ἡ μίμησις.

Σταχυολογοῦμεν τοιαύτας περιπτώσεις ἐξ ἑκατοντάδων ἐκ τῆς ἑλληνικῆς ζωῆς:

α) «Ὁ καὶ διὰ τῶν ἐφημερίδων ἡρωοποιηθεὶς ἀνήλικος Κ., ὁ ζηλώσας δόξαν ἐγκληματικήν, ἐφόνευσεν εἰς προάστιον τῶν Ἀθηνῶν πτωχὸν βιοπαλαιστήν, ὁδηγὸν ἀγοραίου αὐτοκινήτου» (περίπτωσις τοῦ Δικαστηρίου ἀνηλίκων Ἀθηνῶν).

β) «Τοιαύτην δόξαν εἶχον προπολεμικῶς ποθήσει καὶ οἱ συμπήξαντες συμμορίαν ἀδελφὸς καὶ ἀδελφὴ Χρ. νεαροὶ καὶ οἱ ὁποῖοι, ἀφοῦ ἐφόνευσαν ἕνα, ἀπεπειράθησαν νὰ φονεύσωσι καὶ ἄλλον βιοπαλαιστήν, ὁδηγὸν αὐτοκινήτου. Χαρακτηριστικὸν ὅτι «ἐν τῇ κατοικίᾳ αὐτῶν ἡ ἀστυνομία ἀνεῦρεν ἐρυθρὰς προσωπίδας μετὰ ἀστερίσκων εἰκονιζόντων τὸν βαθμὸν τῶν μελῶν τῆς συμμορίας, ἀκριβῶς ὡς ἐνεφανίζοντο ἐν ταῖς συμμορίαις τῶν κινηματογραφικῶν ἔργων. Ὁ Χρ. δὲ εἶχεν ὑποστῇ τοσαύτην ἐπίδρασιν ἐκ τῶν κινηματογραφικῶν ἔργων, ὥστε δὲν εἶχε συνείδησιν τῆς πραγματικῆς καταστάσεως, ἀπεκάλει ἑαυτὸν ἀρχηγὸν καὶ κατείχετο ὑπὸ τῆς ἐμμόνου σκέψεως, ἵνα εὐθὺς μετὰ τὸ πέρας τῆς δίκης ἄρξηται τῆς συγγραφῆς τῶν ἰδίων

ἀπομνημονευμάτων». (Περιγραφὴ ἐν «Κωνστ. Γ. Γαρδίκα. Ἐγκληματολογία. Τόμος Α΄. Ἔκδ. δ΄ Ἀθῆναι. 1959» σ. 325).

γ) «Οἱ ἀδελφοὶ Α.Ρ., ἐτῶν 14, καὶ Δ.Ρ., ἐτῶν 16, συνελήφθησαν ἐν ἔτει 1930 διὰ διαρρήξεις πολλῶν εἰκονοστασίων, ὡς ἀρχηγοὶ ἐγκληματικῆς σπείρας συνομηλίκων των. Ἦσαν τακτικοὶ θαμῶνες τῶν λαϊκῶν κινηματογράφων. Τόσον δὲ εἶχον ἐπηρεασθῆ ἀπὸ τὰς κινηματογραφικὰς παραστάσεις, ὥστε εἶχον φωτογραφηθῆ «ὁ μὲν ἕνας μὲ δυὸ πιστόλια (ἕνα στὸ κάθε χέρι), μὲ τὸ πλατύγυρο καπέλλο, σὰν ἐκεῖνο τῶν Μεξικανῶν ληστῶν, καὶ μὲ ψεύτικη γενειάδα, ὁ δὲ ἄλλος ἔφιππος μὲ ἕνα «Λάσο» (σχοινὶ μὲ θηλειὰ) στὸ χέρι, ἕτοιμος δῆθεν νὰ τὴν ρίψη, γιὰ νὰ πιάση ἀπὸ τὸ λαιμὸ διερχόμενον διαβάτην». Κατεδικάσθησαν εἰς 6 μηνῶν φυλάκισιν.

δ) «Κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ ἔτους 1934 μέχρι τοῦ Ἰουνίου τοῦ αὐτοῦ ἔτους διεπράττοντο κλοπαὶ διὰ ρήξεως μικροκαταστημάτων ἐν καιρῷ νυκτός. Εἰς τὸν τόπον τοῦ ἀδικήματος ἀνευρίσκοντο ἑκάστοτε δακτυλικὰ ἀποτυπώματα καὶ ἐπὶ πλέον σημείωμα τῶν διαρρηκτῶν μὲ τὰς λέξεις: «ἡ σπεῖρα τοῦ κόκκινου γαντιοῦ» ἢ «ὁ ἀσύλληπτος διαρρήκτης». Μετὰ πολλὰς προσπαθείας ἡ ἀστυνομία κατώρθωσε τὴν 2-6-1934 νὰ συλλάβῃ τοὺς δράστας, οἵτινες ἦσαν οἱ Γ.Τ., ἐτῶν 18, ὀξυγονοκολλητής, Ἀνδρέας Τ., ἐτῶν 19, ὑπάλληλος καφενείου, Σωτήριος Τ., ἐτῶν 17, γαλβανοπλάστης, Ἀναστάσιος Ρ., ἐτῶν 20, ὀρειχαλκουργός, Μιχαὴλ Ν., ἐτῶν 19, μηχανουργός, Ἰωάννης Κ., ἐτῶν 20, καρροποιός, Νικόλαος Τ., ἐτῶν 20, ἐπαργυρωτὴς καὶ Βασίλειος Κ., ἐτῶν 19, ἀχθοφόρος. Ἐπ' αὐτῶν κατεσχέθησαν διαρρηκτικὰ ἐργαλεῖα καὶ ζεύγη ἐρυθρῶν γαντιῶν. Κατὰ τὴν ἐξέτασιν ὡμολόγησαν τὰς πράξεις των, ἐβεβαίωναν δὲ ὅτι ἐνήργουν κατ' ἀπομίμησιν ἑνὸς ἥρωος ἀστυνομικοῦ τινὸς κινηματογραφικοῦ ἔργου, τὸν ὁποῖον ἐθαύμαζον. Τὴν 9-10-1934 κατεδικάσθησαν εἰς φυλάκισιν».

ε) Μία μικρὰ ὀνόματι Κούλα, ἐσχημάτισε συμμορίαν, τῆς ὁποίας ἦτο ἀρχηγός, διαπράττουσαν ἰδίως κλοπάς. Ἡ Κούλα λοιπόν, ἡ ὁποία ἦτο μόλις 14 ἐτῶν, «ἐκάπνιζε χασίς, μιλοῦσε βραχνὰ κι' ἐβλαστημοῦσε σὰν παληὸς ἀμαξᾶς».

Ἐνδιαφέρουσα δ' εἶναι ἀπὸ ἀπόψεως φύλου ἡ ὑπὸ τῆς ἐγκληματολογίας διαπίστωσις ὅτι αἱ μὲν νεάνιδες προτιμῶσι ταινίας ἐντόνως ἐρωτικάς, οἱ δὲ νέοι ταινίας μὲ ἀσυνήθη καὶ περιπετειώδη ἐγκλήματα (Mayer).

2) Πύλη τῆς διδασκαλίας τρόπων ἐνεργείας ἀνηθικοτήτων καὶ ἐγκλημάτων, ὡς καὶ τρόπων διαφυγῆς. Δευτέρα πύλη, διὰ τῆς ὁποίας οἱ νέοι καὶ αἱ νέαι εἰσέρχονται εἰς τὴν τέλεσιν γενετησίων ἀνηθικοτήτων ἢ εἰς τὴν τέλεσιν ἐγκλημάτων εἶναι ἡ διδαχὴ ὑπὸ τῶν ταινιῶν, αἱ ὁποῖαι λόγῳ τῆς συνεχιζομένης ἀσυδοσίας κατεκρήμνισαν πλέον ὅλους τοὺς φραγμοὺς καὶ τὰ πλέον στοιχειώδη προσχήματα, ἔνθεν μὲν τρόπων ἐνεργείας ἀνηθικοτήτων ἢ τρόπων τελέσεως ἐγκλημάτων, ἔνθεν δὲ τρόπων ἀποκρύψεως καὶ διαφυγῆς.

Κατὰ ταῦτα, ὡς λέγει λίαν παραστατικῶς ὁ Θεοφ. Παπακωνσταντίνου (Περ. «Ἑλληνικὰ Θέματα» τεῦχος 82 τοῦ Δεκεμβρίου 1962. Ἀθῆναι»), ἐν πρώτοις «αἱ σχετιζόμεναι μὲ τὸ «σὲξ» ταινίαι δὲν ἐγκαθιστοῦν ἁπλῶς τὸν θεατὴν μέσα εἰς τὴν κρεβατοκάμαραν τῆς ἡρωίδος. Τοῦ προσφέρουν μαζὶ μὲ ὅλα τὰ θέλγητρά της καὶ ὅλας σχεδὸν τὰς ἐμπειρίας τοῦ «παρτεναίρ» της. Ἐξαίρεσις πλέον ἔχει καταντήσῃ ἡ ταινία—ξένη ἢ ἑλληνικὴ—χωρὶς μίαν ἢ περισσοτέρας γυναῖκας ἐκδυομένας βαθμηδὸν καὶ ἀποκαλυπτούσας ἄνευ λόγου τὰ πάντα ἤ σχεδὸν τὰ πάντα. Ἡ ἠθοποιία τοῦ προσώπου ἔχει πλέον ὑποκατασταθῆ ἀπὸ τὰς ποικιλίας τῶν καμπύλων καὶ ἡ ἐρωτικὴ αἰσθηματικότης ἀπὸ τὰ ἤθη τῶν κυνῶν.

Ἐπὶ πλέον, ἐν ὀνόματι τῆς ἐπιστήμης δῆθεν, ἀνασύρονται ἀπὸ τὴν γενετη-

σίαν ἄβυσσον αἱ τερατωδέστεραι καὶ ἀηδέστεραι διαστροφαὶ καὶ καλοῦνται αἱ λαϊκαὶ μᾶζαι καὶ οἱ νέοι νὰ ἐγκύψουν εἰς τὰς ἐπιδόσεις τῶν παντὸς εἴδους ἐκφύλων. Μὲ τὴν πρόφασιν τοῦ κοινωνικοῦ ρεαλισμοῦ, ἡ πορνεία λαμβάνει τὰς τιμὰς τῆς λεπτομεροῦς «ἀναλύσεως», φωτίζεται μὲ γοητευτικὸν φῶς καὶ νομιμοποιεῖται σχεδόν. Ἑκατομμύρια νέων καὶ νεανίδων ὑφίστανται μὲ τὰς ταινίας αὐτὰς ὄχι μόνον ἔντονον μαστίγωσιν τῶν αἰσθήσεων, ἀλλὰ καὶ καταλυτικὴν σχεδὸν παντὸς φραγμοῦ ἐπίδρασιν. Ὁ πειρασμὸς μετατροπῆς τῶν «ἀφθέντων» εἰς προσωπικὰ βιώματα δὲν εἶναι μικρός».

Ἀπὸ τῆς ἀπόψεως ἀφ' ἑτέρου τῆς ἀπεικονίσεως τρόπων τελέσεως ἐγκλημάτων καὶ τρόπων ἀποκρύψεως αὐτῶν μετὰ δυνάμεως ἐν πρώτοις ἐπισείομεν τὸν κίνδυνον ἐκ τῆς κατὰ τὴν τελευταίαν ἐποχὴν ὑπὸ ἐπιπολαίων δημοσιογράφων ἢ ἄλλων ἐ ν δ ο ξ ο π ο ι ή σ ε ω ς τοῦ καταστρεπτικῶς ἀποκληθέντος δῆθεν «τ ε λ ε ί ο υ ἐ γ κ λ ή μ α τ ο ς», ἤτοι τοῦ ἐγκλήματος, τὸ ὁποῖον τελεῖ δῆθεν κατὰ τόσον ἐπιδέξιον καὶ ἀριστοτεχνικὸν τρόπον εἷς ὑπερφυὴς ἐγκληματίας, ὥστε νὰ παραμείνῃ οὗτος εἰς τὸ διηνεκὲς ἀσύλληπτος. Ἐνδοξοποίησις, ἡ ὁποία εἰς τὴν ψυχὴν τῶν νέων γεννᾶ θαυμασμόν, ζηλοτυπίαν καὶ ἐν πάθος πρὸς διάπραξιν ὁμοίως «τελείων ἐγκλημάτων».

Κατὰ ταῦτα πάμπολλοι ἀνήλικοι ἐκμανθάνουσιν ἐν πρώτοις π.χ. τρόπους ἀναρριχήσεως, λήψεως ἀποτυπωμάτων κλείθρων πρὸς κατασκευὴν ἀντικλείδων, τρόπους διαρρήξεως χρηματοκιβωτίων, τρόπους ἐνέδρας, τρόπους κλοπῶν αὐτοκινήτων, τρόπους ἀπατῶν ἢ τρόπους κιβδηλείας κ.ο.κ.

Κατὰ δεύτερον λόγον πάμπολλοι ἀνήλικοι ἐκμανθάνουσι π.χ. τρόπους ἐξαφανίσεως ἑνὸς πτώματος, ἀποκρύψεως ἐργαλείων τελέσεως καὶ κλοπιμαίων, τρόπους ἐξαφανίσεως δακτυλικῶν ἀποτυπωμάτων ἢ ἄλλων ἰχνῶν, τρόπους ἀποκοπῆς συρμάτων συσκευῆς, ἀγγελίας κινδύνου πρὸ τῆς λῃστείας (λ.χ. ταινία Ριφιφί), τρόπους ἀποκοπῆς τηλεφωνικῶν συνδέσεων κ.ο.κ.

Ἀπὸ τῶν ἀπόψεων δὲ τούτων ἀπέδωκαν τὴν πραγματικότητα οἱ εἰπόντες (Collard = Sloovere ἐν ἐργασίᾳ «περὶ τοῦ κινηματογράφου καὶ τῆς νεανικῆς ἐγκληματικότητος») ὅτι « ἡ π ε ρ ι γ ρ α φ ὴ τ ο ῦ ἐ γ κ λ ή μ α τ ο ς ε ἶ ν α ι τ ὸ ἴ δ ι ο ν μ ὲ τ ὴ ν δ ι δ α σ κ α λ ί α ν α ὐ τ ο ῦ. Ἡ τ α ι ν ί α, ἡ ὁ π ο ί α π α ρ ι σ τ ᾷ τ ὴ ν ἐ κ τ έ λ ε σ ι ν ἑ ν ὸ ς ἐ γ κ λ ή μ α τ ο ς, ε ἶ ν α ι ἐ ν μ ά θ η μ α δ ι ὰ τ ὴ ν δ ι ά π ρ α ξ ι ν α ὐ τ ο ῦ». (Σχετικῶς «Ἀριστείδου Πουλατζᾶ. Παιδικὴ ἐγκληματικότης καὶ προληπτικὸς ἔλεγχος τοῦ κινηματογράφου. Περιοδ. «Παιδί». Ἀθῆναι 1930», τεῦχος 1 σ. 34).

Παραδειγματικῶς ἀναφέρομεν περιπτώσεις προσφάτους ἐκ τοῦ Δικαστηρίου ἀνηλίκων Ἀθηνῶν :

Μίαν τοιαύτην περίπτωσιν ἐχειρίσθη ὁ ἐπιμελητὴς τοῦ Δικαστηρίου ἀνηλίκων Ἠλίας Ἀνδρεάδης. Πρόκειται περὶ τοῦ ἀνηλίκου Π.Μ., υἱοῦ ἄλλοτε οἰκονομικῶς εὐκαταστάτων γονέων. Οὗτος ἐδιδάχθη ὑπὸ τοῦ κινηματογράφου νὰ ζῇ διπλῆν ζωήν, ἐμφανιζόμενος τὴν ἡμέραν ὡς ἐργατικὸς νέος, ἐνῷ κατὰ τὴν νύκτα ἐν συνεργασίᾳ μετ' ἄλλων φίλων του διέπραττε κλοπὰς διὰ διαρρήξεων. Ἐπειδὴ δὲ οἱ νεαροὶ ἐν ἀρχῇ παρέμειναν ἀσύλληπτοι, ἀπεθρασύνθησαν καὶ ἐξειλίχθησαν εἰς ἐπικίνδυνον σκληρὰν σπεῖραν, ἡ ὁποία κατέστη διὰ τῶν ἐφημερίδων διάσημος, διότι διέρρηξε καὶ δύο μεγάλα ζαχαροπλαστεῖα. Χαρακτηριστικὴ λοιπὸν εἶναι ἡ διήγησις τοῦ περὶ οὗ πρόκειται νέου, ἐκ τῆς ὁποίας καταδεικνύεται ἡ ἐκμάθησις τρόπων τελέσεως τῶν ἐγκλημάτων ἐκ τοῦ κινηματογράφου, περὶ μιᾶς διαρρήξεως εἰς ἓν παντοπωλεῖον: «Στοῦ Κ.Λ. τὸ μπακάλικο, στὴν ὁδὸν Σόλωνος, τὰ βρήκαμε μπαστούνια. Μπήκαμε ἀπὸ τὸ φωταγωγὸ τοῦ ὑπογείου τῆς ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Σόλωνος πολυκατοικίας στὸ ἀποχωρητήριο τοῦ μπακάλικου. Βρέθηκε ὁ διάβολος κλειστό. Τί θὰ κά-

ναμε τώρα; Τὴν ὥρα ἐκείνη θυμήθηκα τὴν ταινία: «Ἡ λεωφόρος βάφεται μὲ αἷμα». Ἡ πόρτα εἶχε μιὰ χαραμάδα ἀπὸ κάτω. Ἔβαλα ἕνα μεγάλο χαρτόνι μισὸ ἔξω καὶ μισὸ μέσα, ἔπειτα ἔσπρωξα τὸ κλειδὶ μὲ τρόπο κι' ἐκεῖνο ἔπεσε στὸ μέρος τοῦ χαρτονιοῦ, ποὺ ἦτο ἀπ' ἔξω. Τράβηξα ἔπειτα τὸ κλειδὶ μὲ τὸ χαρτόνι, ἄνοιξα τὴν πόρτα καὶ μπήκαμε στὸ μπακάλικο καὶ πήραμε 380 δραχμάς».

Ἑτέρας δύο περιπτώσεις ἐχειρίσθη ἡ ἐπιμελήτρια τοῦ Δικαστηρίου ἀνηλίκων Ἀθηνῶν Μ. Κολιοπούλου: Ἡ μία ἀφορᾷ εἰς τὸν Α.Κ., ἔφηβον 16 ἐτῶν καὶ υἱὸν τραπεζιτικοῦ ὑπαλλήλου, ὁ ὁποῖος, ἂν καὶ ἀνήκῃ εἰς λαμπρὰν οἰκογένειαν μὲ μόρφωσιν καὶ μὲ οἰκονομικὰ μέσα, ἐν τούτοις παρασυρθεὶς ἀπὸ τὸν κινηματογράφον κατήντησε κλέπτης, ἀκολουθήσας τρόπους τελέσεως ἀπὸ ἀστυνομικὰς ταινίας. Ἡ ἄλλη δὲ περίπτωσις ἀφορᾷ εἰς τὸν ἔφηβον Ι.Ν., δευτερότοκον υἱὸν ἀποβιώσαντος διδασκάλου καὶ μητρὸς διαπνεομένης ὑπὸ ἠθικῶν ἀρχῶν. Ἐνῷ ἐν ἀρχῇ οὗτος διῆγεν ἔντιμον βίον, αἰφνιδίως ἤρχισε τὰς διανυκτερεύσεις ἐκτὸς τῆς οἰκίας του. Τακτικὴ ψυχαγωγία του ἦτο ὁ κινηματογράφος, ὅστις τοῦ ἐνέπνευσε τὸ ὄνειρον διαφυγῆς εἰς τὸ ἐξωτερικόν, ὡς καὶ τρόπους τελέσεως κλοπῶν πρὸς ἀνεύρεσιν τῶν ἀναγκαιούντων χρημάτων. Παραδειγματικῶς ἀναφέρομεν ὅτι τὴν 19 Δεκεμβρίου 1958 οὗτος καὶ ὁ φίλος του Α.Κ. ἀνῆλθον περὶ τὴν 1 ὥραν μετὰ μεσονύκτιον εἰς τὴν ὀροφὴν ἀνεγειρομένης πολυκατοικίας μιᾶς κεντρικῆς ὁδοῦ τῶν Ἀθηνῶν. Ἐπλησίασαν εἰς τὸν μεσότοιχον καὶ ἔδεσαν σχοινίον εἰς τὴν σιδηρᾶν κλίμακα ὑπηρεσίας τῆς ἀμέσου συνεχομένης πολυκατοικίας. Μετὰ ταῦτα «κρατοῦντες τὸ σχοινίον ἐγλύστρησαν μέχρι τοῦ ὑπογείου χώρου τῆς πολυκατοικίας». Ἐκεῖθεν εἰσῆλθον εἰς παντοπωλεῖον τοῦ Δ.Χ. καὶ διὰ σκεπάρνης ἔθραυσαν τὸ ταμεῖον, ἀπὸ τὸ ταμεῖον ἀφήρεσαν 3.000 δραχμάς. Ὁμοίως ἐπλήρωσαν ἕνα σάκκον μὲ κονσερβοποιημένας τροφὰς καὶ φιάλας ποτῶν. «Ἐφρόντισαν νὰ φορτώσουν γάντια διὰ νὰ μὴ ἀφήσουν δακτυλικὰ ἀποτυπώματα». Πάντα ταῦτα ἐδιδάχθησαν ἀπὸ κινηματογραφικὰς ταινίας.

3) Πύλη τοῦ ἐξευτελισμοῦ τοῦ κράτους καὶ τῶν ἐντεταλμένων πρὸς ἀνίχνευσιν, δίωξιν καὶ ἐκδίκασιν τῶν ἐγκλημάτων κρατικῶν ὀργάνων.

Κινδύνους ἐπίσης ἐνέχει καὶ μία ἄλλη τακτικὴ τῶν δημιουργῶν τῶν κινηματογραφικῶν ταινιῶν, καθ' ἣν οὗτοι λίαν συνήθως, καὶ ἐνῷ ἀγνοοῦσι τὴν πραγματικὴν ψυχολογίαν καὶ διανοητικὴν ἱκανότητα τῶν ἐγκληματιῶν, ἐν τοσούτῳ παρουσιάζουσι τοὺς μὲν ἐγκληματίας ὡς ἰδιοφυίας, τὰ δὲ ἀστυνομικὰ ὄργανα, τοὺς εἰσαγγελεῖς καὶ τοὺς δικαστὰς ὡς ἀφελεῖς, ὡς ἀνικάνους καὶ ὡς κωμικῶς δρῶντας. Τοιουτοτρόπως ὅμως δημιουργοῦνται ψευδεῖς ἐντυπώσεις καὶ γεννᾶται εἰς τὴν ψυχὴν τῶν νεαρῶν θεατῶν ἐξευτελιστικὴ καὶ λίαν ἐπικίνδυνος καὶ μὴ στηριζομένη ἐπὶ τῆς πραγματικότητος ἀνυποληψία πρὸς τὸ κράτος καὶ τὰ κρατικὰ ὄργανα.

(Συνεχίζεται)

ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΙΣ ΤΙΝΕΣ ΕΠΙ ΤΟΥ ΑΡΘΟΥ 111 ΤΟΥ ΚΩΔΙΚΟΣ ΟΔΙΚΗΣ ΚΥΚΛΟΦΟΡΙΑΣ[1]

Ὑπὸ Ὑπαστυνόμου Α' κ. **ΔΗΜ. ΝΤΖΙΩΡΑ**

Ὁ νέος Κῶδιξ Ὁδικῆς Κυκλοφορίας (Ν.Δ. 4233/62) ἀποτελεῖ σπουδαῖον νομοθετικὸν ἐπίτευγμα, τὸ ὁποῖον θὰ συμβάλῃ ἀποτελεσματικῶς εἰς τὴν ἐν τῇ χώρᾳ ἀσφαλεστέραν καὶ ἀνετωτέραν κυκλοφορίαν πεζῶν καὶ ὀχημάτων. Ἔργον τοιαύτης ἐκτάσεως εἶναι ἀδύνατον νὰ εἶναι τέλειον ἀπὸ πάσης ἀπόψεως. Φρονοῦμεν ὅτι ἡ διάταξις τοῦ ἄρθρ. 111 θὰ δημιουργήσῃ ἐν τῇ ἐφαρμογῇ της ἑρμηνευτικὰ προβλήματα, δι' ὃ καὶ ἐκθέτομεν ἀπόψεις τινὰς περὶ τούτου πρὸς ἐξυπηρέτησιν κυρίως τῶν ἀνακριτικῶν ὑπαλλήλων.

Κατὰ τὸ ἄρθρον 111 τοῦ Κ.Ο.Κ. :

«1. Ὁ ὁδηγὸς κατὰ πᾶν ἀτύχημα ἐκ τοῦ ὑπὸ τὴν ὁδήγησίν του ὀχήματος ὑποχρεοῦται νὰ σταθμεύσῃ ἀμέσως, ἵνα παρέχῃ τὴν ἀναγκαίαν βοήθειαν καὶ συμπαράστασιν εἰς τοὺς παθόντας, ὡς καὶ πληροφορίας εἰς τὰς ἀστυνομικὰς ἀρχάς. 2. Ὁ παραβαίνων τὰς διατάξεις τῆς προηγουμένης παραγράφου, τιμωρεῖται διὰ φυλακίσεως μέχρι τριῶν ἐτῶν. Ὁ ὁδηγὸς δὲν ἀπαλλάσσεται τῆς ποινῆς ἐν ταῖς περιπτώσεσι τῶν ἄρθρων 25 καὶ 32 τοῦ Ποινικοῦ Κώδικος, ἂν παραλείπῃ νὰ ἀναγγείλῃ τὸ ἀτύχημα εἰς τὰς ἀστυνομικὰς ἀρχάς. Αἱ διατάξεις τῶν ἄρθρων 282 καὶ 419 τοῦ Κώδικος Ποινικῆς Δικονομίας δὲν ἔχουσιν ἐφαρμογὴν εἰς περιπτώσεις σωματικῶν βλαβῶν προκαλουμένων ὑπὸ ὀχήματος, ἐφ' ὅσον ὁ ὁδηγὸς αὐτοῦ συνεμορφώθη πρὸς τὰ ἐν § 1 τοῦ παρόντος ἄρθρου ὁριζόμενα. 4. Ὁμοίως δὲν ἔχουσιν ἐφαρμογὴν αἱ περὶ κρατήσεως τοῦ ὀχήματος ὑπὸ τῆς ἀστυνομικῆς ἀρχῆς, διατάξεις τοῦ ἄρθρ. 11 τοῦ νόμου ΓΨΝ/1911, ἂν ὁ ὁδηγὸς συνεμορφώθη πρὸς τὰς διατάξεις τῆς § 1 τοῦ παρόντος ἄρθρου καὶ καταθέσῃ ἀποδεικτικὸν ἀσφαλίσεως (βεβαίωσιν ἀνεγνωρισμένης ἐν Ἑλλάδι ἀσφαλιστικῆς ἑταιρείας) τοῦ ὀχήματος ἢ ἀποδείξῃ ὅτι εἶναι κάτοχος δελτίου διεθνοῦς ἀσφαλίσεως».

Αἱ διατάξεις τῶν § § 1 καὶ 2, ἀποτελοῦν πλὴν ὡρισμένων φραστικῶν βελτιώσεων ἐπανάληψιν τοῦ ἄρθρ. 4 § 1 τοῦ Ν.Δ. 3355/56. Αἱ τῶν § 3 καὶ 4 εἶναι νέαι. Ὡς τονίζεται ἐν τῇ εἰσηγητικῇ ἐκθέσει τοῦ Κ.Ο.Κ., «διὰ τῶν προϋπαρχουσῶν διατάξεων δὲν δινησφαλίζετο ἐξ ὁλοκλήρου καὶ κατὰ τρόπον ἀποτελεσματικὸν ἡ παροχὴ βοηθείας εἰς τὸ θῦμα τοῦ ἀτυχήματος. Διὰ τῶν εἰσαγομένων νέων διατάξεων ἐπιτυγχάνεται τοῦτο διὰ τῆς συγχρόνου προστασίας τοῦ ἐπενεγκόντος τὴν ζημίαν ὀχήματος, ἂν ὁ ὁδηγὸς ἤθελε τηρήσῃ τὰς ἐπιβαλλομένας ὑποχρεώσεις του. Οὗτος δὲν συνέχεται πλέον ἐκ τοῦ φόβου τῆς συλλήψεως, ἣν διὰ νὰ ἀποφύγῃ ἐγκατέλιπε τὸ θῦμα ἀβοήθητον. Δεδομένου ὅτι ἐνταῦθα πρόκειται περὶ ἐγκλημάτων μὴ προερχομένων ἐκ δολίας προαιρέσεως αἱ δὲ ἐπακολουθοῦσαι δίκαι εἶναι ἀστικῆς φύσεως (περὶ ἀποζημιώσεως τοῦ παθόντος κλπ.) ἤγαγεν ἀβιάστως εἰς τὴν εἰσαγωγὴν τῶν νέων τούτων διατάξεων δι' ὧν ἐπιτυγχάνεται λυσιτελῶς ἡ βοήθεια τοῦ θύματος καὶ ἀποφεύγεται ἡ ταλαιπωρία τοῦ ὁδηγοῦ ἐκ τῆς κρατήσεως, ἥτις προκειμένου περὶ σωματικῶν μόνον κακώσεων δὲν παρίσταται δεδικαιολογημένη».

Νομίζομεν ὅτι ἡ διάταξις ἐν τῇ πράξει θὰ δημιουργήσῃ ἑρμηνευτικὰ προβλήματα. Οὕτως ἐρωτᾶται: Ὁ ἐγκαταλείπων ἀβοήθητον τὸ θῦμα του ὁδηγός, ὅστις τελεῖ ἐν πλήρει καὶ ὑπαιτίῳ μέθῃ, ὑπόκειται εἰς τὰς συνεπείας τῆς διατάξεως ταύτης; Ἐπὶ τοῦ ἐρωτήματος προσήκει ἀσφαλῶς ἀποφατικὴ ἀπάντησις παρ' ὅτι ἐν τῇ δια-

---

1. Ἀναδημοσίευσις ἐκ τοῦ ἐγκρίτου νομικοῦ περιοδικοῦ «Ποινικὰ Χρονικὰ» (Μάϊος 1963).

τάξει δὲν γίνεται διάκρισις, καὶ τοῦτο ἐπὶ τῇ σκέψει ὅτι ὁ ἐν πλήρει μέθῃ τελῶν εἶναι ἀνίκανος πρὸς καταλογισμόν. Βεβαίως, ἡ προγενεστέρα του διαγωγή, (περιαγωγὴ εἰς κατάστασιν μέθης) ὑπαιτίως προκληθεῖσα τυγχάνει ἀποδοκιμαστέα ἀπὸ τὸ δίκαιον. Ἡ διαγωγὴ αὕτη εἶναι ἀξιόμεμπτος καὶ τιμωρεῖται βάσει τοῦ ἄρθρου 110 § 1 τοῦ Κ.Ο.Κ. Πέραν τούτου ὅμως ποινικὴ εὐθύνη τοῦ εἰρημένου δράστου ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ ἄρθρου 111 § 1 Κ.Ο.Κ., δὲν εἶναι δυνατή, ὡς ἐρχομένη εἰς ἀντίθεσιν πρὸς τὰς γενικὰς περὶ καταλογισμοῦ ἀρχάς. Αὐτὸς δὲ καὶ ὁ λόγος δι' ὃν ἔδει νὰ ἦτο βαρυτέρα ἡ ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 110 § 1 Κ.Ο.Κ., προβλεπομένη ποινή (1).

Ὡς πρὸς τὸν τελοῦντα ἐν οὐσιώδει μέθῃ ὁδηγὸν ἡ διάταξις δέον νὰ τυγχάνῃ πλήρους ἐφαρμογῆς συμφώνως τῷ ἄρθρῳ 36 § 2 τοῦ Ποιν. Κώδικος.

Περαιτέρω δυσκολίας δημιουργεῖ ἡ χρῆσις τοῦ ἀσαφοῦς ὅρου «πληροφορίας» πρὸς τὰς ἀρχάς, διότι ἐξ αὐτοῦ δὲν προκύπτει σαφῶς, ποία εἶναι ἡ ὑποχρέωσις τοῦ τραυματίσαντος ὁδηγοῦ. Ἐὰν οὗτος π.χ. σταθμεύσῃ, δώσῃ τὰ στοιχεῖα του εἰς παρατυχὸν ἀστυνομικὸν ὄργανον καὶ ἀκολούθως ἐξαφανισθῇ, ἀφοῦ μεταφέρῃ τὸν παθόντα εἰς τὸν Σταθμὸν Α' Βοηθειῶν, ἐξεπλήρωσε τὴν ἐν ἄρθρῳ 111 § 1 ὑποχρέωσίν του ; Φρονοῦμεν ὅτι δὲν ἐπληρώθη ἐν προκειμένῳ ὁ σκοπὸς τοῦ νόμου, ὅστις εἶναι ἡ ἐπὶ τόπου διερεύνησις τῶν αἰτίων τοῦ ἀτυχήματος.

Ἐρωτήματα ἐπίσης δημιουργεῖ ἡ § 2 τοῦ ἄρθρ. 111 Κ.Ο.Κ., ἥτις ἀποκλείει τὴν ἐφαρμογὴν τῶν ἄρθρ. 25 καὶ 32. Π.Κ. διὰ τὸν ἀπομακρυνθέντα, ὅστις δὲν ἀνήγγειλε τὸ ἀτύχημα εἰς τὰς ἀρχάς. Ὡς γνωστόν, ὁ ἐν καταστάσει ἀνάγκης προσβάλλων ἔννομον ἀγαθὸν ἑτέρου (ἄρθρ. 25 καὶ 32 Π.Κ.) μένει ἀτιμώρητος, τῆς πράξεώς του οὔσης δικαίας, ἢ ἀδίκου μέν, ἀλλὰ μὴ καταλογιστῆς. Ἐν προκειμένῳ ἡ διάταξις αὕτη τιμωρεῖ τοῦτον ἐὰν δὲν ἀναγγείλῃ τὸ ἀτύχημα εἰς τὰς ἀρχάς. Ὀρθῶς βεβαίως ἀποδοκιμάζεται ἡ τοιαύτη διαγωγή, ἡ ἀποδοκιμασία αὕτη ὅμως δὲν δύναται νὰ συνίστανται εἰς χαρακτηρισμὸν προηγουμένης πράξεως κατὰ πάντα θεμιτῆς,ὡς τιμωρητῆς. Τοῦτο ἀποτελεῖ παραβίασιν τῶν περὶ καταλογισμοῦ ἀρχῶν τοῦ Ποινικοῦ Δικαίου. Ἐκτὸς ἐάν, ἐκ τῆς μὴ ἀναγγελίας εἰς τὰς ἀρχάς, ὁ νομοθέτης ἠθέλησε νὰ καθιερώσῃ τεκμήριον μὴ ὑπάρξεως καταστάσεως ἀνάγκης. Ἀλλὰ καὶ τοῦτο εἶναι ἀντίθετον πρὸς τὰς γενικὰς περὶ καταστάσεως ἀνάγκης ἀρχὰς καὶ πρὸς ἐπισταμένην καὶ ἐπιστημονικῶς ἀρτίαν διατύπωσιν. Περαιτέρω, ὡς διατυποῦται ἡ διάταξις αὕτη, δημιουργεῖ τὴν ἐντύπωσιν, ὅτι εἰς ἀναγγελίαν ὑποχρεοῦνται μόνον οἱ ἐν καταστάσει ἀνάγκης εὑρεθέντες. Συνεπῶς ὁ ἐν τῷ ἀνωτέρω παραδείγματι ὁδηγός, ὅστις ἐξηφανίσθη μετὰ τὴν μεταφορὰν τοῦ θύματος εἰς τὸν Σταθμὸν Α' Βοηθειῶν, δὲν πρέπει νὰ ὑπόκειται εἰς τὰς ποινικὰς συνεπείας τῆς ἐξεταζομένης διατάξεως. Ἐν τούτοις, κατὰ τὴν γνώμην μας, ὁ σκοπὸς καὶ τὸ πνεῦμα τοῦ νόμου εἶναι διάφορα:

---

(1) Ἡ ἀθάνατος Ἑλληνικὴ διανόησις, ἡ τὰ πάντα προβλέψασα, ὀρθῶς ἀντεμετώπισε τὸ θέμα. Ὁμιλεῖ περὶ μέθης, ἐν γένει, τιμωρουμένης διὰ διπλῆς ποινῆς. Οὕτω ὁ Ἀριστοτέλης (Ἠθικὰ Νικομάχεια Βιβλ. ΙΙΙ Κεφ. 7,1113 β, στιχ. 30 - 33) ὑποστηρίζει ὅτι οἱ μεθυσμένοι δέον νὰ ὑποβάλλωνται εἰς διπλῆν ποινὴν καὶ δὴ ἁπλῶς καὶ μόνον διότι ἐμέθυσαν (ἦσαν αὐτεξούσιοι νὰ μὴ μεθύσουν) καὶ διότι ὑπὸ τὸ κράτος τῆς μέθης ἐγκληματίσαν «Καὶ γὰρ ἐπ' αὐτῷ τὸ ἀγνοεῖν κολάζουσιν ἐὰν αἴτιον εἶναι δοκῇ τῆς ἀγνοίας, οἷον τοῖς μεθύουσι δ ι π λ ᾶ τ ὰ ἐ π ι τ ί μ ι α ἡ γὰρ ἀρχὴ ἐν αὐτῷ· κύριος γὰρ τοῦ μὴ μεθυσθῆναι». Περαιτέρω ὁ αὐτὸς Ἀριστοτέλης ἐν Πολιτικοῖς (Βιβλ. 11 Κεφ. 9,1274 στιχ. 18 - 23), ἀναφέρει ὅτι καὶ κατὰ τὸν Πιττακὸν τὸν Μυτιληναῖον τὸν συντάξαντα νόμους, οἵτινες ὅμως καὶ δὲν κατέστησαν καὶ νόμοι τῆς πολιτείας, κατὰ τῶν μεθυσάντων —ἐγκληματούντων— δέον νὰ ἐπιβάλλωνται βαρύτεραι ποιναὶ ἐκείνων, οἵτινες κατὰ τῶν νηφόντων, ἐπὶ τῇ σκέψει ὅτι τὸ κοινωνικόν, συμφέρον ὑπαγορεύει τὴν αὐστηροτέραν αὐτῶν τιμωρίαν. «Ἐγένετο δὲ καὶ Πιττακὸς νόμων δημιουργός, ἀλλ' οὐ πολιτείας· νόμος δ' ἴδιος αὐτοῦ τὸ τ ο ὺ ς μ ε θ ύ ο ν τ α ς, ἄ ν τ ι π τ α ί σ ω σ ι, π λ ε ί ω ζ η μ ί α ν ἀ π ο τ ί ν ε ι ν τ ῶ ν ν η φ ό ν τ ω ν· διὰ γὰρ τὸ πλείους ὑβρίζειν μεθύοντας ἢ νήφοντας οὐ πρὸς τὴν συγγνώμην ἀπέβλεψεν ὅτι δεῖ μεθύουσιν, ἔχει μᾶλλον, ἀλλὰ πρὸς τὸ σ υ μ φ έ ρ ο ν».

Ὁ ὁδηγὸς ὑποχρεοῦται νὰ ἀναγγείλῃ ὁπωσδήποτε τὸ ἀτύχημα εἰς τὴν ἀρχήν, δι' οἱονδήποτε λόγον καὶ ἂν ἀπεμακρύνθη.

Ὁμοίως αἱ ἑπόμεναι διατάξεις τοῦ ἰδίου ἄρθρου δημιουργοῦν ἑρμηνευτικὰ προβλήματα. Ἐφ' ὅσον κατὰ τὴν § 3 τοῦ ἄρθρ. 111 Κ.Ο.Κ. μόνον αἱ διατάξεις τῶν ἄρθρων 282 καὶ 419 Κ.Π.Δ. δὲν ἐφαρμόζονται, τοῦτο σημαίνει ὅτι ἐφαρμόζονται πᾶσαι αἱ λοιπαὶ περὶ αὐτοφώρων πλημμελημάτων τοῦ Κ.Π.Δ. διατάξεις, καὶ δὴ ἡ τοῦ ἄρθρου 418 τούτου, καθ' ἣν ὁ συλληφθεὶς προσάγεται ἐνώπιον τοῦ ἁρμοδίου εἰσαγγελέως, μετὰ τῆς περὶ συλλήψεως ἐκθέσεως, ὡς καὶ ἐκθέσεως βεβαιώσεως ἐγκλήματος, ὡς ἐπίσης καὶ ἡ τοῦ ἄρθρου 243 τοῦ αὐτοῦ Κώδικος καθ' ἣν οἱ ἀνακριτικοὶ ὑπάλληλοι (ἀστυνομικοὶ ἰδίᾳ) ἐπιχειροῦν τὰς πρὸς βεβαίωσιν τοῦ ἀδικήματος προανακριτικὰς πράξεις οἷον λῆψιν καταθέσεων μαρτύρων προκειμένου περὶ σωματικῶν βλαβῶν μὴ ὑποκειμένων εἰς τὴν ἁρμοδιότητα τοῦ μονομελοῦς πλημμελειοδικείου, ἐξέτασιν τοῦ παθόντος παρ' ἰατροδικαστοῦ κλπ. Οὕτω οἱ συλλαμβανόμενοι ὁδηγοὶ (δράσται σωματικῶν βλαβῶν ὑπὸ παντὸς ὀχήματος), δέον νὰ προσάγωνται ἐνώπιον τοῦ ἁρμοδίου εἰσαγγελέως, ὅστις καὶ μόνον ὑποχρεοῦται νὰ ἀφήνῃ τούτους ἐλευθέρους. Μόνον ἐὰν ἡ τοιαύτη προσαγωγὴ καθίσταται ἀνέφικτος ἐκ τῶν πραγμάτων (λ.χ. πρόκειται περὶ ἀπογεύματος Κυριακῆς), καίτοι δὲν ὁρίζεται τοιοῦτον τι ἐν τῷ νόμῳ, δέον νὰ ἀφίηται, φρονοῦμεν, ἐλεύθερος ὁ δράστης ὑπὸ τὴν προϋπόθεσιν ὅτι θὰ ἐμφανισθῇ τὴν ἑπομένην ἐνώπιον τοῦ εἰσαγγελέως, διὰ τῆς ἀστυνομικῆς ἀρχῆς, τῆς ἐπιληφθείσης τῆς ὑποθέσεως.

Ἐν τῇ διατάξει γίνεται λόγος μόνον περὶ τῶν ὁδηγῶν τῶν συμμορφωθέντων πρὸς τὰ ἐν § 1 ὁριζόμενα, δι' οὓς καὶ δὲν ἔχουσιν ἐφαρμογὴν αἱ διατάξεις τῶν ἄρθρων 282 καὶ 419 Κ.Π.Δ. Ἐξ αὐτοῦ ἕπεται, ὅτι ἐφαρμόζονται αὗται προκειμένου περὶ ὁδηγῶν εὑρεθέντων ἐν καταστάσει ἀνάγκης ἔστω καὶ ἂν οὗτοι ἀνήγγειλον ἀμέσως τὸ ἀτύχημα εἰς τὰς ἀστυνομικὰς ἀρχάς. Φρονοῦμεν, ὅτι ἡ ἐν προκειμένῳ διάφορος μεταχείρισις, δὲν εἶναι σύμφωνος πρὸς τὴν περὶ δικαίου ἀντίληψιν. Πρὸς τί νὰ μὴ τυγχάνῃ τῆς αὐτῆς μεταχειρίσεως καὶ ὁ ὑπὸ τὸ κράτος καταστάσεως ἀνάγκης εὑρεθεὶς ὁδηγός, ὁ ἀναγγείλας τὸ ἀτύχημα εἰς τὴν ἀρχήν, ὅστις προηγουμένως προέβη εἰς τὴν πρᾶξιν οὐ μόνον μὴ καταλογιστήν, ἀλλὰ καὶ ἐνδεχομένως δικαίαν; Ἡ διάταξις θὰ ἦτο ἀρτία ἂν ἐν αὐτῇ ὡρίζετο ὅτι καὶ διὰ τοὺς ὁδηγοὺς περὶ ὧν ἡ § 2, δὲν ἐφαρμόζονται αἱ διατάξεις τῶν ἄρθρων 282 καὶ 419 Κ.Π.Δ., ἐφ' ὅσον ἀμέσως ἀφ' ἧς παρῆλθεν ἡ δημιουργηθεῖσα δι' αὐτοὺς κατάστασις ἀνάγκης, ἀνήγγειλον τὸ ἀτύχημα εἰς τὴν ἀρχήν.

Δ. ΝΤΖΙΩΡΑΣ

Οἱ ἀστυνομικοὶ ποὺ μελετοῦν συνεχῶς προσφέρουν μεγάλη ὑπηρεσία στὴν κοινωνία καὶ στὸν ἑαυτό τους.

Τὰ «ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ» σᾶς δίνουν ἐκλεκτὴ πνευματικὴ τροφή.

ΤΟ ΕΓΚΛΗΜΑ ΤΩΝ ΠΟΔΑΡΑΔΩΝ

Ὑπὸ τοῦ Δημοσιογράφου κ. **ΣΠΥΡΟΥ ΛΕΩΤΣΑΚΟΥ**

Παραμονὴ πρωτοχρονιᾶς τοῦ 1924. Ὁ πρῶτος παγκόσμιος πόλεμος εἶχε περάσει πιὰ καὶ ἡ Μικρασιατικὴ καταστροφὴ δὲν εἶχε συντρίψει τὸν Ἑλλάδα, ποὺ παρὰ τὴν τραγωδία τῆς Ἰωνίας μας, παρὰ τὸ κῦμα τῆς προσφυγιᾶς ποὺ τὴν κατέκλυσε εἶχε ἀρχίσει, σὰν νέος Φοίνικας, νὰ ξαναγεννιέται ἀπὸ τὴν τέφρα της καὶ μάλιστα καλύτερη καὶ πιὸ δυναμωμένη ἀπὸ πρίν. Μὰ ἂν γιὰ ὅλο τὸν κόσμο ἡ οἰκονομικὴ κρίσις ἄρχιζε νὰ περνάη, γιὰ τὴ δημοσιογραφία ἐκεῖνα τὰ χρόνια ἦταν ἡ πιὸ ἄσχημη ἐποχή, γιατὶ ἦταν πολλὲς οἱ ἐφημερίδες, μικρὴ ἡ κυκλοφορία, μεγάλος ὁ συναγωνισμός, πολλὰ τὰ ἔξοδα καὶ φυσικὰ χαμηλοὶ οἱ μισθοί. Ἂν καὶ τὸ πανηγυρικὸ πρωτοχρονιάτικο φύλλο εἶχε κλείσει πιὰ ἀπὸ πολὺ ἐνωρὶς καὶ δὲν εἶχα καμμιὰ δουλειά, ἐν τούτοις καθόμουνα στὸ γραφεῖο τῆς ἐφημερίδος ποὺ δούλευα γιατὶ δὲν εἶχα καὶ τίποτε καλύτερο νὰ κάνω. Ἐργένης καὶ μαγκούφης, ἤμουνα τελείως ἄψιλος καὶ καθόμουνα μόνος καὶ ἔρημος στὰ βουβὰ γραφεῖα καὶ ἔκλαιγα τὴ μοῖρα μου καὶ τὴν ἀπενταρία μου. Ἤμουνα, αὐτὸ ποὺ λέμε, στὶς κακές μου καὶ δὲν εἶχα, τὸ σπουδαιότερο, μὲ ποιὸν νὰ τὰ βάλλω καὶ σὲ ποιὸν νὰ ξεθυμάνω ὅταν χτύπησε τὸ τηλέφωνο. Τὸ παληὸ καβουρντιστήρι τῆς ἐποχῆς ἐκείνης.

—Ποιὸ ζῶο νὰ χτυπᾶ τέτοια ὥρα καὶ παραμονὴ τῆς Πρωτοχρονιᾶς; Δὲν ξέρει ὅτι δὲν βγαίνει πιὰ ἐφημερίδα, ὅτι ἔχουμε ἀργία καὶ ὅτι κανονικὰ δὲν ἔπρεπε νὰ εἶναι κανένας ἄνθρωπος στὸ γραφεῖο;

Τὰ κουδουνίσματα τοῦ τηλεφώνου ὅμως δὲν ἐννοοῦσαν νὰ σταματήσουν. Ἑτοιμαζόμουν νὰ σηκώσω τὸ ἀκουστικὸ καὶ νὰ βρίσω τὸν ἀνεπιθύμητο ποὺ ἐνοχλοῦσε τὴ μοναξιά μου καὶ τὶς θλιβερὲς σκέψεις μου ὅταν πρὶν κἂν προλάβω νὰ ἀνοίξω τὸ στόμα μου κατάλαβα ὅτι τὸ τηλεφώνημα ἦταν γιὰ μένα. Μὲ ζητοῦσε ἐπίμονα ἕνας φίλος μου ἀνθυπομοίραρχος ἀπὸ τὴν Ἀστυνομικὴ Διεύθυνσι γιὰ νὰ μοῦ ἀναγγείλη:

—Βρέθηκε ἕνας σκοτωμένος στοὺς Ποδαράδες. Κάποιος ἐργάτης μέσα στὴ κάμαρά του. Φαίνεται γιὰ μυστηριῶδες ἔγκλημα μὲ ἐλατήριο τὴ ληστεία. Δὲν πᾶς ἐπὶ τόπου; Τώρα πάει καὶ ὁ διοικητὴς τοῦ 8ου τμήματος στὸν τόπο τοῦ ἐγκλήματος. Τὸ μάθαμε πολὺ ἀργά. Ἀλλὰ εἶσαι ὁ πρῶτος δημοσιογράφος ποὺ τὸ μαθαίνεις.

Πάει πιὰ καὶ ἀκεφιὰ καὶ μελαγχολία καὶ κακὲς σκέψεις καὶ ἀνορεξιά. Ἄρπαξα ἀμέσως τὸ παλτό μου, τὸ κασκώλ μου καὶ τὸ καπέλλο μου, τὰ ἔβαλα ὅπως ὅπως ἀπάνω μου καὶ δρόμο γιὰ τοὺς Ποδαράδες.

Μὰ γιὰ τοὺς σημερινοὺς ἀναγνῶστες πρέπει νὰ δώσω μιὰν ἐξήγησι. Ὅτι Ποδαράδες δὲν ἦταν παρὰ ἡ σημερινὴ μεγαλόπολις τῆς Νέας Ἰωνίας καὶ οἱ γύρω συνοικισμοί της, μιὰ ἀχανὴς καὶ ἔρημος ἔκτασις πέρα-πέρα καὶ πολὺ μακρυὰ ἀπὸ τὸ ρεῦμα τοῦ Ποδονίφτη καὶ ἀπὸ τὸ νεκροταφεῖο τοῦ τέρματος τῶν Πατησίων. Ἐκείνη τὴν ἀκατοίκητο ὡς τότε περιοχή, ἀφοῦ τὴ χώρισε σὲ τετράγωνα ἡ Ἐπιτροπὴ Ἀποκαταστάσεως Προσφύγων, ἔδινε ὑλικὰ στοὺς Μικρασιᾶτες πρόσφυγες νὰ ἐγκατασταθοῦν ἐκεῖ καὶ νὰ χτίσουν καὶ ἕνα δυὸ καμαράκια μὲ πλίθες καὶ μὲ τοῦβλα. Τοὺς ἔδινε μάλιστα καὶ λίγα παραδάκια στὸ χέρι νὰ πληρώσουν καὶ τίποτε μεροκάματα γιὰ τὰ κουφώματα καὶ γιὰ χτίστες καὶ γιὰ ξυλουργούς. Ἔτσι ἄρχισε νὰ ξεφυτρώνη σιγὰ σιγὰ ὁ συνοικισμὸς τῆς Νέας Ἰωνίας, ἄλλος ἀπὸ τέτοια πλινθόκτιστα ἢ τουβλόκτιστα μικροσκοπικὰ καμαράκια ἢ ἀπὸ λαϊκὲς πολυκατοικίες καζαρμοειδοῦς τύπου. Μὰ ἀπὸ τὴν Ἁλυσίδα, τὸ τέρμα δηλαδὴ τοῦ τραμ τῶν Πατησίων, ὡς τὸ σημερινὸ κέντρο τῆς Νέας Ἰωνίας δὲν ὑπῆρχε παρὰ μιὰ ἐρημιὰ καὶ μόνο. Καὶ ἐκεῖ ὅταν ἔφτανες δὲν ἔβλεπες παρὰ ποῦ καὶ ποῦ τὰ καμαράκια.

Ἔφτασα σούρουπο. Πέρασα τὸ γεφυράκι τὸ ξύλινο ποὺ ὑπῆρχε τότε στὴν εἴσοδο τοῦ συνοικισμοῦ καὶ τρόμαξα νὰ βρῶ ἄνθρωπο γιὰ νὰ τὸν ρωτήσω ποῦ εἶχε γίνει τὸ ἔγκλημα καὶ ποιὸς ἦταν ὁ σκοτωμένος.

—Νά... Ἐκεῖ στὸ 79 τετράγωνο. Ἀριθμὸς 15...

Ἔκανα φυσικὰ τὸ σταυρό μου. Τί τετράγωνα, δρόμους καὶ ἀριθμοὺς μοῦ ἀράδειαζε ὁ συνομιλητής μου, ἀφοῦ ἐγὼ δὲν ἔβλεπα στὸ μισοσκόταδο πιὰ παρὰ ποῦ καὶ ποῦ μοναχικὰ σπιτάκια; Ἄλλα γιαπιὰ καὶ μερικὲς ξύλινες παράγκες μικροσκοπικὲς ποὺ στέγαζαν τὴν προσφυγικὴ δυστυχία.

—Ποῦ πέφτει αὐτὸ τὸ τετράγωνο καὶ ὁ ἀριθμός; τόλμησα νὰ ξαναρωτήσω.

—Στὸ διαμέρισμα τῶν Σαμφραμπολιτῶν.

Γιὰ πρώτη φορὰ ἄκουγα τότε τὴ λέξι «Σαμφράμπολις», ποὺ σήμερα κι' αὐτὴ ἔγινε ὁλόκληρη πόλις, ἡ Νεάπολις τῆς Νέας Ἰωνίας. Καὶ ξαναρώτησα γιὰ τρίτη φορὰ ζητώντας καλύτερο προσανατολισμὸ γιὰ νὰ βρῶ τὸ σπιτάκι τοῦ ἐγκλήματος.

—Νά, μοῦ εἶπε, δείχνοντας μὲ τὸ χέρι του. Θὰ τραβήξης στὰ ἴσια ἐκεῖ ποὺ σοῦ δείχνω. Μετὰ ἀπὸ τὴ ξύλινη παράγκα ποὺ βλέπεις εἶναι ἀπὸ πίσω τρία καμαράκια νεόκτιστα. Στὸ μεσαῖο ἀπὸ αὐτὰ μὲ τὰ κλειστὰ παράθυρα. Ἐκεῖ εἶναι ὁ σκοτωμένος. Ἡ πόρτα εἶναι ἀπὸ τὸ πίσω μέρος καὶ δὲν φαίνεται. Νὰ τώρα περάσανε καὶ πᾶνε ὁ ἀστυνόμος, ὁ ὑπομοίραρχος ἀπὸ τὴν Ἀθήνα καὶ ὁ ἐδῶ ἐνωμοτάρχης, ποὺ διευθύνει τὸν ἀστυνομικὸ σταθμό.

Σὲ λίγο βρέθηκα στὸ σπιτάκι ποὺ μοῦδειξαν. Μιὰ καμαρούλα σοφατισμένη, ἀσοφάτιστη ἀκόμη ἀπ' ἔξω μὲ ἄβαφα τὰ παράθυρα καὶ τὴν πόρτα. Δυὸ τρεῖς ἐργάτες καὶ ἕνας νεαρὸς ὑπάλληλος--ἐπόπτης τοῦ Ὑπουργείου Προνοίας μὲ μπλὲ κουστούμι ποὺ γυάλιζε ἀπὸ τὴν πολυκαιρία σὰν καθρέφτης, μὲ κολλαριστὸ γιακὰ καὶ μὲ μελόν, δηλαδὴ ἡμίψηλο τῶν ἀρχῶν τοῦ αἰῶνα, κατάμαυρο καὶ πολυλερωμένο-προπαντὸς ἡ ἐπισημότης τοῦ τότε φουκαρᾶ ὑπαλλήλου-καὶ κάποιος χωροφύλακας στεκόντουσαν στὴν πόρτα.

Ὁ χωροφύλακας ποὺ ἔτυχε νὰ μὴ μὲ ξέρη δὲν ἤθελε νὰ μέ ἀφήση νὰ προχωρήσω, ἀλλὰ στὶς διαμαρτυρίες μου καὶ στὶς φωνές μου πετάχτηκε ἀπὸ μέσα ὁ καλός μου φίλος ὑπομοίραρχος Μανουσέλης, διοικητὴς τοῦ 8ου τμήματος Πατησίων, τὸν ἐπετίμησε γιὰ τὴ διαγωγή του καὶ διέταξε νὰ μὲ ἀφήσουν νὰ περάσω.

—Ἔλα νὰ μοῦ πῆς καὶ σὺ τὴ γνώμη σου, μοῦ εἶπε.

Πῶς θυμᾶμαι παρὰ τὶς τόσες δεκαετίες ποὺ πέρασαν τὸν καλό μου τὸν φίλο. Ψηλός, ἀδύνατος, μελαχροινός, μεσόκοπος τότε, μὲ λίγα γκρίζα μαλλιὰ στοὺς κροτάφους του, ἦταν ἀπὸ τοὺς πιὸ ἔξυπνους, τοὺς πιὸ εὐσυνείδητους, μὰ καὶ τοὺς πιὸ καλοὺς ἀξιωματικοὺς τῆς παληᾶς Χωροφυλακῆς. Κρητικός, ἀπὸ καλὴ φαμίλια, εἶχε καταταγῆ ἀπὸ χωροφύλακας μὲ τὶς κατάμαυρες φουφοῦλες στὴν παληὰ Χωροφυλακὴ ἐπὶ ὑπάτης ἁρμοστίας-ἡγεμονίας ἐμονιμοποιήθη, προήχθη καὶ παρέμεινε καὶ μετὰ τὴ διάλυσι τῆς Κρητικῆς Χωροφυλακῆς στὴν Ἑλληνικὴ Βασιλικὴ Χωροφυλακή, ὡς ὑπαξιωματικὸς πρῶτα γιὰ νὰ γίνη στὴν συνέχεια ἀξιωματικός, χάρις στὴ δραστηριότητά του, στὴν τιμιότητά του καὶ στὴν ἐξυπνάδα του. Καλὸς νοικοκύρης καὶ μυαλωμένος ἄνθρωπος, ἀπέφευγε τὶς ὀξύτητες καὶ τὴν ἐποχὴ ἐκείνη τοῦ διχασμοῦ ἀγαπιότανε ἀπὸ ὅλο τὸν κόσμο. Ἔκανε πολλὰ χρόνια στὴν Καταδίωξι πρῶτα καὶ ὕστερα ὡς ὑπομοίραρχος στὸ 8ο τμῆμα Πατησίων, ποὺ ἄρχιζε ἀπὸ τὴ λεωφόρο Ἀλεξάνδρας καὶ ἔφθανε ὡς τὸ Μενίδι καὶ τὰ Λιόσια. Ἦταν καλός, πολὺ καλὸς μὲ ὅλο τὸν κόσμο καὶ μὲ τοὺς κακοποιούς ἀκόμα. Μιλοῦσε μὲ εὐγένεια καὶ στὸ χειρότερο κλέφτη καὶ κατώρθω νε μὲ τὸν καλό του τρόπο νὰ τοὺς ἀποσπᾶ περισσότερες ὁμολογίες, παρὰ οἱ ἄλλοι μὲ τὸ ξύλο καὶ μὲ τὸ βούρδουλα. Εἶχε τέχνη ὁ Μανουσέλης στὴ δουλειά του καὶ ἦταν καλὸς ἀστυνομικός.

Ἀντίθετα μὲ τὸ χούι του, ποὺ ἦταν πάντα γελαστὸς καὶ χαρούμενος, ἐκεῖ-

νο τὸ σούρουπο τὸν εἶδα μουτροκατέβατο, σὰν νὰ τοῦ εἴχανε σκοτώσει τὴ μάννα καὶ τὸν πατέρα.

—Πέρασε μέσα νὰ δῆς καὶ σὺ, μοῦ εἶπε.

Βρέθηκα σὲ μιὰ καμαρούλα βυθισμένη στὸ σκοτάδι, μὰ ἄνοιξαν τὰ παράθυρα καὶ ἔφεραν καὶ κάποια λάμπα τοῦ πετρελαίου μέσα, γιατὶ ποῦ νὰ βρισκότανε ἠλεκτρικὸ ἐκείνη τὴν ἐποχὴ σ' ἐκείνη τὴν ἐρημιά. Ἔτσι ἀντίκρυσα τὸ πτῶμα τοῦ σκοτωμένου. Ἦταν ἕνας φουκαρὰς ἐργατικός, ὡς σαράντα περίπου χρόνων, πεσμένος μὲ τὸ ἀριστερὸ πλευρὸ καὶ μὲ τὰ πόδια στὴ κοιλιά. Φοροῦσε ἕνα ἐσώβρακο καὶ τὴ φανέλλα μονάχα. Τὸ κεφάλι του ἦταν ἀνοιγμένο καὶ εἶχε γίνει κοφινίδα ἀπὸ δυὸ φοβερὰ κτυπήματα. Τὰ μυαλά του, ἀνακατεμμένα μὲ τὰ συντρίμματα τῶν κοκκάλων καὶ μὲ τὰ αἵματα, εἶχαν μισοσκεπάσει τὸ βρώμικο μαξιλάρι. Τὸ πτῶμα βρισκόταν ἀπάνω σ' ἕνα σανιδένιο κρεβάτι μὲ στρίποδα, ποὺ στὶς σανίδες του ἀπάνω ἦταν ἕνα στρῶμα ἀπὸ παληοτσούβαλα γεμᾶτο μὲ ἄχυρα. Μιὰ παμπάλαια κουρελιασμένη στρατιωτικὴ κουβέρτα ἦταν μισοπεταγμένη στὰ πόδια τοῦ σκοτωμένου. Ἔπιπλα τίποτε καὶ σκεύη μηδέν. Ὄχι, ψέμματα λέω. Ἕνα παληὸ ζουλισμένο παγούρι. Ἕνα παληοσάκακο καὶ ἕνα παληοπαντέλονο ἀπὸ ὕφασμα ντρίλινο τοῦ Ρετσίνα ἤτανε ἀφημένα σὲ μιὰ γωνιὰ καὶ ἕνας μπόγος μὲ κουρελιασμένα ἐσώβρακα καὶ φανέλλες κρεμότανε ἀπὸ ἕνα καρφί.

Χάμω στὸ πάτωμα, δίπλα στὸ μέρος ποὺ ἀκουμποῦσε τὸ κεφάλι τοῦ θύματος, ἦταν χυμένα ἀρκετὰ αἵματα πηγμένα πιὰ καὶ δίπλα τους ἕνα τσουβάλι καταματωμένο καὶ αὐτό. Παντοῦ αἵματα ἀπὸ τὰ φοβερὰ τραύματα ποὺ εἶχε τὸ κεφάλι τοῦ σκοτωμένου. Καὶ πιὸ πέρα ἀπὸ τὸ πτῶμα τὰ φονικὰ ὄργανα. Ἕνας κασμὰς πεταγμένος μὲ ξερὰ πηγμένα αἵματα, μαλλιά, κομματάκια ἀπὸ κόκκαλα, μυαλὰ καὶ τρίχες τοῦ σκοτωμένου καὶ μιὰ μεγάλη πέτρα καταματωμένη καὶ αὐτή. Μέ αὐτὰ τὸν εἶχαν ξεκάνει.

Τὸ ἐξασκημένο μάτι τοῦ ἀστυνομικοῦ ρεπόρτερ πῆρε ἀμέσως τὸ γυαλισμένο ἀπὸ τὴ χρῆσι χέρι τοῦ κασμᾶ καὶ συλλογιζόμουνα τί περίφημα ἀποτυπώματα θὰ εὕρισκε τὴν ἄλλη μέρα ἡ Σήμανσις ποὺ θὰ ἔφθανε μαζὶ μὲ τὸν ἰατροδικαστὴ γιὰ νὰ κάνη αὐτοψία καὶ ἔρευνα, ὅταν ἄκουσα τὸν ἐνωμοτάρχη νὰ μοῦ φωνάζη:

—Νά ἔτσι τὸν καθαρίσανε τὸν ἄνθρωπο κύριε δημοσιογράφε.

Γυρίζω ξαφνικὰ καὶ τί νὰ δῶ! Τὸν ἀστυνομικὸ σταθμάρχη Ποδαράδων, τὸν ἐνωμοτάρχη, νὰ ἔχη ἁρπάξει στὰ χέρια τὸν κασμὰ καὶ νὰ ἐννοῆ νὰ μοῦ δείξη, σὰν νὰ ἤμουνα ζῶο καὶ νὰ μὴν καταλάβαινα, πῶς θὰ εἶχε καθαρίσει τὸν ἄνθρωπο ὁ δολοφόνος.

Τόλμησα νὰ διαμαρτυρηθῶ, ἀλλ' ὁ ἐνωμοτάρχης μοῦ ἔλεγε νὰ μὴ ζητῶ ψίλλους στ' ἄχυρα γιὰ ἀποτυπώματα, γιατὶ ὅταν εἰδοποιήθηκε καὶ ἦλθε αὐτὸς εἶχαν περάσει ἀπὸ τὸ καμαράκι ὅλοι οἱ ὑπάλληλοι τοῦ συνοικισμοῦ καὶ οἱ κτίστες καὶ οἱ μαραγκοὶ καὶ καθ' ἕνας ἔπιανε τὸν κασμὰ γιὰ νὰ δῆ πῶς εἶχε σκοτώσει ὁ φονηὰς τὸ θῦμα του. Ἄντε νὰ βρῆς ἀποτυπώματα ὕστερα ἀπὸ αὐτὴ τὴν ἱστορία. Γι' αὐτὸ ὅπως μοῦ ἐξήγησε ὁ φίλος μου ὁ Μανουσέλης πήγαινε νὰ σκάση ἀπὸ τὸ κακό του. Βέβαια , γιὰ νὰ εἶναι ἐν τάξει μὲ τοὺς τύπους, εἶχε κάνει τηλεφωνήματα καὶ πρὸς τὸ Γραφεῖο Σημάνσεως, ποὺ τὸ διηύθυνε τότε ὁ νεαρὸς ὑπαστυνόμος κ. Νικ. Κίνας, ὁ μετέπειτα Ἀρχηγὸς τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων, ἄρτι ἐξελθὼν ἀπὸ τὴν Ἀστυνομικὴ Σχολή, μὲ βοηθό του τὸν τότε ἀρχιφύλακα καὶ μετέπειτα ἀστυνομικὸ διευθυντὴ μακαρίτη Κώστα Τσίπη, φίλοι μου καὶ οἱ δύο, καὶ ὁ φωτογράφος ἀνθυπασπιστὴς Β. Καπιτσάκης.

Εἶχε νυχτώσει πιὰ γιὰ καλὰ καὶ φύγαμε γιὰ νὰ ξαναπάρω ποδαράδα τὴν ἄλλη μέρα, ξημερώνοντας Πρωτοχρονιά, τὸ δρόμο γιὰ τὸ σπιτάκι τοῦ ἐγκλήματος. Γιατὶ πρωὶ-πρωὶ ἔφθασε ἡ Σήμανσις καὶ τράβηξε φωτογραφίες τοῦ πτώματος μὲ τὶς προϊστορικὲς φυσαρμόνικες-μηχανὲς της καὶ πῆρε καὶ τὰ δακτυλικὰ ἀποτυπώ-

ματα ποὺ βρέθηκαν στὸν κοσμὰ καὶ ποὺ φυσικὰ ἦταν τοῦ κ. ἐνωμοτάρχη-σταθμάρχη Ποδαράδων καὶ μετὰ ἦλθε καὶ ὁ μακαρίτης ἰατροδικαστὴς Δημητράκης Ξάνθης, θεῖος μου ἀπὸ τὴ μητέρα μου, γιὰ τὴν αὐτοψία καὶ τὴ νεκροψία. Παρὼν φυσικὰ καὶ ὁ Μανουσέλης μὲ τὸν ἐνωμοτάρχη του. Ὁ ἰατροδικαστὴς μᾶς διαφώτισε ἀρκετὰ ὡς πρὸς τὸν χρόνο καὶ τὸν τρόπο ποὺ ἔγινε τὸ φοβερὸ κακούργημα. Τὸν δυστυχισμένο τὸν ἐργάτη τὸν ἐκτύπησαν μὲ δυὸ κασμαδιὲς ποὺ τοῦ ἔσχισαν τὸ κρανίο τελείως. Ὕστερα ὁ δολοφόνος γιὰ νὰ εἶναι βέβαιος ὅτι τὸν σκότωσε τὸν ἐκτύπησε καὶ μὲ τὴν μεγάλη πέτρα καὶ τοῦ ἀπόσπασε τὸ κρανίο. Τὸ ἔγκλημα πρέπει νὰ εἶχε γίνει νύχτα, ἐνῶ ὁ σκοτωμένος κοιμότανε βαθειὰ καὶ τοὐλάχιστον πρὶν ἀπὸ μιὰ ἑβδομάδα. Ἀκόμα ὅμως δὲν εἶχε ἀρχίσει νὰ μυρίζῃ τὸ πτῶμα ἀπὸ τὸ φοβερὸ τὸ κρῦο, καὶ μόλις τὴν περασμένη μέρα βρέθηκε τυχαῖα ὁ σκοτωμένος. Μετὰ τὴν αὐτοψία ἔγινε λεπτομερὴς ἔρευνα καὶ ἔξαφνα ὁ ἐνωμοτάρχης ἀλάλαξε ἀπὸ χαρά.

—Ἐπὶ τέλους ἔχουμε ἀπὸ ποῦ νὰ ἀρχίσουμε. Μάθαμε τὸ ὄνομα τοῦ σκοτωμένου. Πραγματικὰ μέσα στὶς τσέπες τῶν παληόρουχων μέσα στὴν κάμαρα τοῦ σκοτωμένου ἐργάτου βρέθηκαν κάτι ἀνορθόγραφα γράμματα μὲ οἰκογενειακὸ περιεχόμενο καὶ μὲ παραλήπτη ἕνα Ἐλευθέριο Σάκκο ἢ Νταμαρτζῆ. Καὶ ὁ ἐνωμοτάρχης θεώρησε βέβαιο ὅτι αὐτὸς ἔπρεπε νὰ εἶναι τὸ θῦμα.

—Θὰ τὸ ἐξετάσουμε αὐτό, εἶπε ὁ Μανουσέλης. Ἄλλως τε ἀπὸ χθὲς ἔπρεπε νὰ εἶχες φέρει ἐδῶ τοὺς ἐπόπτας τοῦ Ὑπουργείου καὶ τοὺς ἐργολάβους νὰ τὸν δοῦνε καὶ νὰ σοῦ λέγαν ἂν ἐδούλευε ἐδῶ καὶ ἂν τὸν ἤξεραν καθόλου τὸ μακαρίτη.

—Κανένας δὲν βρέθηκε νὰ μοῦ πῇ ὅτι ἤξερε ποιὸς ἦταν.

—Δὲν ἔπρεπε νὰ περιμένῃς νὰ ἔλθουν νὰ σοῦ ποῦν. Ἔπρεπε νὰ τοὺς φέρῃς, νὰ τὸν δοῦνε πρῶτα καὶ νὰ σοῦ ποῦνε ὕστερα. Ἔτσι πρέπει νὰ γίνωνται οἱ δουλειές.

Καὶ μετὰ τὸ πρόχειρο αὐτὸ μάθημα τῆς ἐγκληματολογίας ἀπὸ τὸν πεπειραμένο ὑπομοίραρχο στὸν ἀνίδεο ἐνωμοτάρχη του, ὁ πρῶτος ἐξακολούθησε τὴν ἔρευνα. Καὶ λεφτὰ δὲν βρῆκε οὔτε μιὰ πεντάρα, ἀλλὰ βρῆκε ἕνα μπιλλιέτο ποὺ ἔγραφε: Ἰωάννης Στεργίου Δουβλέτης-Ἐργολάβος-Καλλιδρομίου 16-Ἀθῆναι.

—Τὸν ἐργολάβο αὐτὸν πρέπει νὰ δοῦμε ἀμέσως, εἶπε ὁ Μανουσέλης. Αὐτὸς ἴσως ξέρει τὸ σκοτωμένο καὶ θὰ μᾶς φωτίσῃ ἂν εἶναι ὁ Λευτέρης ὁ Σάκκος ἢ Νταμαρτζῆς ἢ κάποιος ἄλλος.

Καὶ ἐξαπέστειλε ἕνα χωροφύλακα ἀμέσως γιὰ νὰ βρῇ καὶ νὰ φέρῃ τὸν ἐργολάβο, ἀφοῦ, πρὸς ἀποφυγὴν παρεξηγήσεως, τοῦ ἐδήλωσε καθαρὰ ὅτι ὁ ἐργολάβος δὲν ἦταν ὁ ἄνθρωπος ὁ φονηὰς ποὺ ζητούσανε, μὴν τύχῃ ἀπὸ ὑπερβολικὸ ζῆλο καὶ τὸν δέσει πισθάγκωνα, τὸν λιταρώσει καὶ τὸν κουβαλήσει πακέττο στοὺς Ποδαράδες.

Καὶ ἀπὸ τὸν ἐργολάβο ποὺ ἦλθε τὸ μεσημεράκι τῆς Πρωτοχρονιᾶς μάθαμε ἐπὶ τέλους ὅτι ὁ σκοτωμένος δὲν ἦταν ὁ Σάκκος ἢ Νταμαρτζῆς, ἀλλὰ ὁ Γρηγόρης Ἐλευθερίου, 42 χρόνων, πρόσφυγας ἀπὸ τὴ Μικρὰ Ἀσία, ποὺ δούλευε ἐκεῖνο τὸν καιρό, πρὶν ἀπὸ ἕνα μῆνα, στὸ λατομεῖα τοῦ Δουβλέτη ποὺ ἦταν στὴ θέσι Καμάρα. Ὁ ἐργολάβος τὸν εἶχε προσλάβει κατὰ σύστασι ἑνὸς ἄλλου ἐργάτη τοῦ Γιώργη τοῦ Λιάπη καὶ ἦταν κατευχαριστημένος ἀπὸ τὴ δουλειά του, γιατὶ ὁ Γρηγόρης Ἐλευθερίου ἦτανε καλὸς δουλευτής.

—Μὰ ἔχω νὰ τὸν δῶ ἀπὸ τὴν παραμονὴ τῶν Χριστουγέννων. Τὸν ἐπλήρωσα τὴ μέρα ἐκείνη τὰ μεροκάματά του καὶ τοῦ ἔδωσα 255 δραχμές. Τὶς ἐπῆρε καὶ ἔφυγε καὶ δὲν τὸν ξαναείδα πιά. Ἀπόρησα νὰ σᾶς πῶ τὴν ἀλήθεια καὶ ρώτησα τὸ Λιάπη γιατὶ δὲν ἦλθε.

—Ξέρω κι' ἐγώ; μοῦ εἶπε ὁ Λιάπης. Χθὲς ἤμαστε μαζὶ στὸν Πειραιᾶ καὶ εἴχαμε πάει μαζί. Ἴσως νὰ πηγαίνῃ σὲ τίποτε ἄλλους συνοικισμοὺς γιὰ νὰ βρῇ ἄλλους πρόσφυγες ποὺ τοὺς ρωτάει μήπως κανένας ἀπ' αὐτοὺς στὴν καταστροφὴ ἀπάνω καὶ στὶς σφαγὲς τῆς Σμύρνης καὶ γενικὰ τῆς Μικρᾶς Ἀσίας ἔτυχε νὰ δῇ τὴ γυναίκα του καὶ τὰ παιδιά του. Ἴσως νὰ βρίσκεται σὲ κανένα μακρινὸ συνοικισμὸ καὶ νὰ βρῆκε τὰ ἀχνάρια τῶν δικῶν του.

Καὶ συνέχισε:

—Ρώτησα τὸν Λιάπη ἂν ξέρη τὸ σπίτι του καὶ μοῦ εἶπε ὅτι ἔμενε σ' ἕνα δωμάτιο στοὺς Ποδαράδες. Τὸν ἔστειλα νὰ πάη νὰ τὸν βρῆ καὶ νὰ τὸν ρωτήση ἂν θὰ ἔλθη ἢ ὄχι στὴ δουλειά. Ὁμολογῶ ὅμως ὅτι μὲ τὶς γιορτὲς καὶ μὲ τὶς ἄλλες μου σκοτοῦρες δὲν ξαναρώτησα τὸ Λιάπη ἂν πῆγε καὶ ἂν τὸν εἶχε βρῆ. Καὶ σήμερα νὰ τὸν βρίσκω σκοτωμένο. Καὶ ἀπὸ τί θάνατο πῆγε ὁ φουκαρᾶς!

—Πόσους ἐργάτες εἴχατε στὸ νταμάρι; τὸν ρώτησαν.

—Τὸν συχωρεμένο τὸν Ἐλευθερίου, δηλαδὴ τὸ σκοτωμένο, τὸ Γιώργη τὸ Λιάπη, τὸν ἀδελφό του τὸ Γιάννη, ἕνα Σοφοκλῆ Χρυσολαΐδη καὶ ἕνα Γιάννη Ναθαηλίδη. Ὅλοι αὐτοὶ ἦταν μπροστὰ στὴ πληρωμὴ καὶ εἶδαν ὅτι ὁ Ἐλευθερίου εἶχε πάρει περισσότερα μεροκάματα ἀπ' αὐτούς, γιατὶ εἶχε δουλέψει καὶ περισσότερο καὶ καλύτερα.

—Νὰ μοῦ τοὺς στείλης ὅλους αὐτοὺς ἐδῶ γιὰ νὰ τοὺς ἐξετάσω.

Ἀλλὰ στὴν ἀνάκρισι ἢ μᾶλλον στὴ προανάκρισι προσετέθη ἀκόμα ἕνα νέο στοιχεῖο. Γιατὶ ἦλθε ἕνας ὑπάλληλος τοῦ συνοικισμοῦ, ὁ Ἰλαρίων Σαμιωτάκης καὶ κατέθεσε ὅτι τὸ δωμάτιο ἐκεῖνο, ποὺ μόλις εἶχε κτισθῆ, τὸ παρεχώρησε προσωρινῶς νὰ καθίσουν μαζὶ δυὸ ἐργάτες. Ὁ ἕνας ἦταν ὁ Γρηγόρης ὁ Ἐλευθερίου καὶ ὁ ἄλλος ἦταν ἕνας γέρος, ὁ Λευτέρης ὁ Σάκκος ἢ Νταμαρτζῆς. Ἄλλα στοιχεῖα δὲν ἤξερε καὶ δὲν εἶχε σημειώσει γιὰ κανέναν ἀπὸ τοὺς δυό, ἐκτὸς ἀπὸ τὰ ὀνοματεπώνυμά τους. Ὕστερα ὅμως ἀπὸ τὸν Σαμιωτάκη ἕνας ἄλλος ὑπάλληλος, ὁ Νῖκος ὁ Πιέρλας, κατέθεσεν ὅτι τρεῖς μέρες πρὶν ἀπὸ τὴν Πρωτοχρονιὰ περνώντας ἔξω ἀπὸ τὴν κάμαρα τὴν εἶδε θεόκλειστη. Ἐκτύπησε τὴν πόρτα καὶ τὰ παράθυρα καὶ ἐπειδὴ δὲν ἔλαβε καμμιὰ ἀπάντησι ἐνόμισε ὅτι ὁ συνάδελφός του, ὁ Ἰλαρίων ὁ Σαμιωτάκης, δὲν εἶχε τοποθετήσει κανέναν ἀκόμη μέσα καὶ ἔτσι τὴν παραμονὴ τῆς Πρωτοχρονιᾶς ἔστειλε δυὸ ἄλλους ἐργάτες νὰ καθήσουν. Αὐτοὶ μόλις ἄνοιξαν βρῆκαν τὸ πτῶμα τοῦ Γρηγόρη τοῦ Ἐλευθερίου μὲ τὸ σπασμένο ἀπὸ τὸν κασμὰ κεφάλι. Ἔτσι ἔμαθαν τὸ ἔγκλημα οἱ ἀρχές.

Δυὸ ἦταν τὰ ζητήματα ποὺ ἀπασχόλησαν ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμὴ τὴν προανάκρισι. Ποιὸς εἶχε κάνει τὸ ἔγκλημα καὶ τί εἶχε γίνει ὁ γέρος, ὁ Λευτέρης ὁ Σάκκος ἢ Νταμαρτζῆς; Τὸ γιατὶ εἶχε γίνει τὸ ἔγκλημα ἦταν φῶς φανάρι. Γιὰ τὰ λεφτὰ τοῦ Γρηγόρη τοῦ Ἐλευθερίου, γιὰ τῆς 255 δραχμές, ποὺ τὶς πῆρε τὴν παραμονὴ τῶν Χριστουγέννων ποὺ δὲν πρόλαβε νὰ ξοδιάση ἀπ' αὐτὲς τίποτε καὶ ποὺ δὲν βρέθηκε οὔτε δραχμὴ ἐπάνω του. Ἄρα, ἡλίου φαεινότερον, ἀφορμὴ ἦταν ἡ ληστεία. Καὶ φαινομενικὰ πρῶτος ὕποπτος ὁ γέρος, ὁ Λευτέρης ὁ Σάκκος, ποὺ εἶχε χαθῆ. Μὰ νὰ ἦταν αὐτὸς ὁ δράστης; Καὶ ναὶ καὶ ὄχι. Μὰ γέρος ἄνθρωπος νὰ σκοτώση τὸ σύνοικό του γιὰ νὰ τοῦ πάρη τὰ λεφτά; Μὰ ἤξερε τάχα ὅτι εἶχε λεφτὰ ὁ συγκάτοικός του; Ὕστερα, ἂν εἶχε κάνει αὐτὸς τὸ ἔγκλημα, ἦταν ἀνάγκη νὰ ἀφήση τὰ λίγα του ροῦχα ποὺ βρέθηκαν καὶ τὰ ἀνορθόγραφα πρὸς αὐτὸν γράμματα; Μᾶλλον ὅλα αὐτὰ πρόδιδαν ἐσπευσμένη φυγή. Μήπως ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς γυρίζοντας νὰ κοιμηθῆ στὸ δωμάτιό του βρῆκε τὸν συγκάτοικό του σκοτωμένο κατ' αὐτὸν τὸν φρικώδη τρόπον καὶ φοβούμενος μήπως ἐνοχοποιηθῆ αὐτὸς γιὰ δολοφόνος ἢ μήπως μπλέξει γιὰ ἀνάκρισι τὸ ἔσκασε ἀμέσως καὶ χάθηκε; Καὶ ἐκείνη τὴν ἐποχὴ τὸ μόνο εὔκολο ἦταν νὰ χαθῆ ἕνας πρόσφυγας μέσα στὰ κύματα τῆς προσφυγιᾶς ποὺ εἶχαν κατακλύσει τὴν Ἑλλάδα, μετὰ τὴ Μικρασιατικὴ τραγωδία.

Ἐν πάσει περιπτώσει δόθηκε ἐντολὴ νὰ ἀναζητηθῆ ὁ μυστηριωδῶς ἐξαφανισθεὶς γέρος Λευτέρης Σάκκος ἢ Νταμαρτζῆς καὶ ἡ ἀνάκρισις συνεχίστηκε τὴν ἄλλη μέρα, στὶς 2 Ἰανουαρίου, μὲ τοὺς ἄλλους ἐργάτες ποὺ ἔστειλε ὁ ἐργολάβος ὁ Δουβλέτης. Φυσικὰ καθ' ἕνας ποὺ ἔφθασε ἀπομονώθηκε καὶ ἐξετάστηκε χωριστὰ καὶ ἡ προσοχὴ καὶ τοῦ Μανουσέλη καὶ ἡ δική μου συγκεντρώθηκε ἐπάνω στὸ Γιώργη τὸ Λιάπη, γιατὶ αὐτὸς ἤξερε καλὰ τὸ σκοτωμένο, ἤξερε καὶ τὸ δωμάτιό του,

αὐτὸς τὸν εἶχε συστήσει στὸν ἐργολάβο. Ἦταν ἕνας ψηλός, γεροδεμένος, μελαχροινὸς ἄντρας, μὲ μαῦρο μουστάκι καὶ κατάμαυρα μάτια ὕπουλα, ποὺ ἀποφεύγανε ἐπίμονα νὰ κοιτάξουνε τὸ συνομιλητή του ὅταν τὸν στενοχωροῦσαν τὰ ὅσα τὸν ρωτοῦσε. Μᾶς ἔκανε ἐντύπωσι εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς ἡ ἀταραξία ποὺ ἔδειξε ὅταν τοῦ εἴπαμε τὸ θάνατο τοῦ φίλου του καὶ ἔσπευσε νὰ πῇ ὅτι μὲ τὸ μακαρίτη δὲν εἶχε τίποτε ἰδιαίτερα νταραβέρια, ἀλλ' ἁπλῶς τὸν εἶχε γνωρίσει στὸν ἐργολάβο τὸ Δουβλέτη ποὺ δούλευαν μαζί.

—Μὰ μᾶς εἶπαν ὅτι σὺ τὸν εἶχες συστήσει στὸν ἐργολάβο.

—Ὄχι. Ἐκεῖ τὸν γνώρισα...

—Εἶσαι βέβαιος;

—Ναί. Γιατί;

—Γιατὶ ὁ κ. Δουβλέτης εἶπε ὅτι σὺ τὸν σύστησες.

—Ἄ... Ναί... Τώρα θυμᾶμαι... Τὸν εἶχα δῆ κάνα δυὸ φορὲς καὶ ἐπειδὴ ἦταν καλὸς τεχνίτης εἶπα δυὸ καλὲς κουβέντες καὶ τὸν πῆραν στὴ δουλειά.

Καὶ ὕστερα ἀπὸ αὐτὲς τὶς πρῶτες ἀντιφάσεις ἄρχισαν καὶ ἄλλες. Ἕνα σωρό. Ἔλεγε ὅτι δὲν εἶχε ἰδέα πόσα λεφτὰ πληρώθηκε ὁ σκοτωμένος, γιατὶ αὐτὸς τάχα πληρώθηκε πρὶν ἀπ' αὐτὸν καὶ ἔφυγε καὶ ὕστερα παρεδέχθη ὅτι ἐπληρώθηκε πρῶτα ὁ Γρηγόρης καὶ ὕστερα αὐτὸς καὶ ὅτι φύγανε μαζί. Ξαφνικὰ ξέσπασε σὲ κλάμμα. Ἔπεσε σὲ μιὰ καρέκλα καὶ ψιθύρισε...

—Θὰ τὰ πῶ ὅλα... Καλύτερα ἔτσι... Ἀφοῦ ἦλθαν ἔτσι τὰ πράγματα...

Ὁ Μανουσέλης μοῦ ἔκλεισε τὸ μάτι καὶ ἔτριβε τὰ χέρια του ἀπὸ τὴ χαρά. Ὁ δράστης θὰ ὡμολογοῦσε. Πόσο ὅμως ἦταν μακρυά. Γιατὶ ὁ Λιάπης ἀφοῦ συνῆλθε ἄρχισε καὶ πάλι νὰ τὰ στρίβη καὶ ἐπέμεινε ὅτι μετὰ τὴν πληρωμὴ ἐχώρισε ἀπὸ τὸ Γρηγόρη ποὺ τοῦ εἶχε πῆ ὅτι θὰ κατέβαινε στὸν Πειραιᾶ νὰ δῆ ἄλλους πρόσφυγες μήπως ἐπληροφορεῖτο τίποτε γιὰ τὴ φαμίλια του. Καὶ δὲν ἤξερε πιὰ τί ἀπέγινε. Ἀλλὰ δὲν ἔχει ἰδέα γιὰ φόνο...

—Καλά, ἀλλὰ τότε τί ἦταν αὐτὰ ποὺ εἶπες προηγουμένως; Γιατὶ δὲν λὲς ὅλη τὴν ἀλήθεια;

—Φοβήθηκα. Φοβήθηκα πολύ. Γιατὶ στὴν Ἑλλάδα τὰ δικαστήρια καὶ ἡ Δικαιοσύνη εἶναι χειρότερη καὶ ἀπὸ τὴν Τουρκιά.

Ὁ Μανουσέλης, ἁγνὸς Κρητικὸς καὶ ἄδολος πατριώτης, ἐξέσπασε. Ἔ Διάβολε. Πήγαινε πολύ. Αὐτὸς ὁ βρωμιάρης δὲν ἔφθανε ὅ, τι εἶχε κάνει, ἀλλὰ ἦλθε νὰ μᾶς βρίσῃ τὰ δικαστήρια καὶ τὴ Δικαιοσύνη. Καὶ τοῦ ἔδωσε ἕνα φοβερὸ μάθημα πατριωτισμοῦ ποὺ τοῦ χρειαζότανε τοῦ βρωμοΛιάπη, ποὺ σὲ λίγο μᾶς ξεφούρνισε καὶ ἄλλη ἀντίφασι. Ὅτι χωρίσανε τὴν ἄλλη μέρα, δηλαδὴ τὰ Χριστούγεννα. Τὸν ἄφησε στὸ σταθμὸ καὶ τὸ θῦμα κατέβηκε στὸν Πειραιᾶ, ἐνῶ αὐτὸς πῆγε νὰ πάρῃ παπούτσια. Νὰ ἀγοράσῃ τὰ παπούτσια ποὺ φοροῦσε. Καὶ ὅταν ὁ Μανουσέλης τοῦ παρατήρησε ὅτι τὰ παπουτσίδικα δὲν εἶναι ἀνοικτὰ ἀνήμερα τὰ Χριστούγεννα, δικαιολογήθηκε λέγοντας ὅτι ἀγόρασε τὰ παπούτσια του μεταχειρισμένα ἀπὸ ἕνα παληατζή. Καὶ τὰ παπούτσια του ἦταν ὁλοκαίνουργια καστόρινα μὲ τὴ μάρκα τοῦ παπουτσίδικου ἀτόφια ἀκόμα. Εἶχαν ἀγοραστῆ τὴν παραμονή.

Καὶ ἄλλο ψέμμα λοιπόν.

—Λιάπη. Δὲν θέλει φιλοσοφία τὸ πρᾶγμα, εἶπε πιὰ κατηγορηματικὰ ὁ Μανουσέλης. Σύ εἶσαι ὁ δολοφόνος. Πῆγες μὲ τὸν Γρηγόρη καὶ τὰ κοπανίσατε. Ζαλισμένο τὸν πῆγες σπίτι του καὶ τὸν ἔβαλες νὰ ξαπλώσῃ καὶ τὸν σκότωσες μὲ τὸν κασμά. Καὶ αὐτὰ γιὰ νὰ τοῦ πάρῃς ὄχι μόνο τὶς 255 δραχμές, τὰ μεροκάματα ποὺ πῆρε, ἀλλὰ καὶ ὁλόκληρο τὸ κεμέρι του. Τὸ πουγγί του. Τὶς οἰκονομίες του. Αὐτὸ εἶναι.

Μὰ ὁ Λιάπης ἀρνήθηκε ἐπίμονα.

Κουβάλησαν γιὰ ἐξέτασι καὶ τὴ γυναίκα τοῦ Λιάπη. Μὰ μόλις πῆγαν σπίτι

αὐτὴ εἶπε ὅτι «κατάλαβε γιατὶ ἦλθανε σπίτι οἱ χωροφύλακες καὶ γιατὶ τὴ θέλουνε» καὶ ὕστερα πρὶν προφθάση ὁ Μανουσέλης νὰ τῆς κάνη καμμιὰ ἐρώτησι δήλωσε κατηγορηματικὰ ὅτι δὲν ξέρει τίποτε γιὰ τὸ φόνο...

—Μὰ πῶς ξέρεις ὅτι θὰ σὲ ἀνακρίνωμε γιὰ φόνο; ρώτησε.

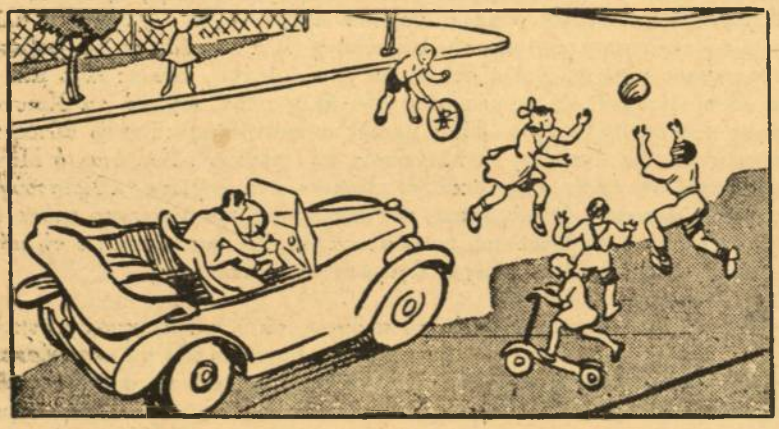
—Καλὲ ὁ κόσμος τῶχει τούμπανο κι' ἐμεῖς κρυφὸ καμάρι, εἶπε γελώντας ἀνατιδέστατα.

Τὴν ρώτησαν πότε ἔπλυνε τὰ ροῦχα τοῦ ἀνδρός της καὶ ἀρνήθηκε ὅτι ἔπλυνε, ἐνῶ ὅλες οἱ γειτόνισσὲς της εἶπαν ὅτι τὴν ἄλλη μέρα ἀπὸ τὰ Χριστούγεννα ἡ κυρὰ 'Ελισάβετ ἡ Λιάπη ἔβαλε μπουγάδα καὶ ἔβρασε στὸ καζάνι τὰ ντρίλινα ροῦχα τοῦ ἀνδρός της. Γιατί; Γιατὶ προφανῶς εἶχαν αἵματα ἀπὸ τὸ φόνο. 'Εκείνη στὸ τέλος παρεδέχθη τὴ μπουγάδα, ἀλλὰ εἶπε ὅτι ἔπλυνε τὶς πάνες τοῦ μωροῦ της.

'Η προανάκρισις ἐσταμάτησε σ' αὐτὸ τὸ σημεῖο. Δὲν μπόρεσε νὰ συγκεντρώση κανένα ἄλλο στοιχεῖο καὶ ὁ Μανουσέλης ἔστειλε τὸ Λιάπη κατηγορούμενο γιὰ λῃστεία μετὰ φόνου στὸν τότε εἰσαγγελέα τῶν Πλημμελειοδικῶν, τὸν μακαρίτη Σωμαρίπα. Αὐτὸς ἀνέθεσε τὴν τακτικὴ ἀνάκρισι σ' ἕναν ἀπὸ τοὺς καλύτερους ἀνακριτές, τὸν μακαρίτη Δημοσθένη Τσουπλακίδη, τοῦ 8ου ἀνακριτικοῦ, ὕστερα Σύμβουλο τῆς 'Επικρατείας. 'Ο Λιάπης ἀπολογήθηκε, ἀρνήθηκε πάλι καὶ προφυλακίσθηκε. 'Η ἀνάκρισις συνεχίστηκε κάμποσο καιρό, ἀλλὰ χωρὶς νὰ μπορέση νὰ συγκεντρώση ἄλλα στοιχεῖα γιὰ τὸ Λιάπη, ποὺ δικαιολόγησε τὶς ἀντιφάσεις του ἀπὸ τὴν ταραχή του. Οὔτε πάλι κατώρθωσε νὰ βρῆ ἴχνη τοῦ χαμένου γέρου Νταμαρτζῆ. 'Ετσι ἀναγκάστηκε νὰ διακόψη τὴν προφυλάκισι τοῦ Λιάπη καὶ ὕστερα ἀπὸ λίγο νὰ βγάλη βούλευμα παῦον πρὸς καιρὸν τὴν δίωξίν του ποὺ ὕστερα ἀπὸ δυὸ χρόνια ἔγινε ὁριστικὰ ἀπαλλακτικό. Μὰ ἔτσι τὸ ἔγκλημα τῶν Ποδαράδων, ἡ δολοφονία τοῦ Γρηγόρη 'Ελευθερίου καὶ ἡ λῃστεία του παρέμειναν μυστηριώδη. 'Ενῶ ἂν δὲν ἔπιαναν τόσα χέρια τὸν κασμὰ θὰ βρισκόντουσαν ὁλοκάθαρα τὰ ἀποτυπώματα τοῦ κακούργου...

Σ. ΛΕΩΤΣΑΚΟΣ

ΟΔΗΓΙΕΣ ΤΡΟΧΑΙΑΣ ΚΙΝΗΣΕΩΣ ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΟΔΗΓΟΥΣ

Προσέχετε ἰδιαιτέρως τὰ μικρὰ παιδιά, δὲν μπορεῖτε νὰ εἶσθε βέβαιοι διὰ τὰς κινήσεις των. Ὅταν τὰ βλέπετε νὰ παίζουν εἰς τὸν δρόμον ἢ εἰς τὰ πεζοδρόμια, ἐλαττώνετε τὴν ταχύτητα τοῦ αὐτοκινήτου σας, γιὰ νὰ εἶσθε βέβαιοι ὅτι δὲν θὰ συμβῇ δυστύχημα καὶ στὴν ἀνάγκη κορνάρετε δυνατά

ΔΙΟΙΚΗΣΙΣ ΚΑΙ ΠΑΡΑΔΕΙΓΜΑ

Ὑπὸ τοῦ Ἀστυν. Διευθυντοῦ Α'
κ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ ΤΟΥΖΕΝΗ

«Εἰ χολῷ παροικήσεις ὑποσκάζειν μαθήσει»
«Κατὰ τὸ δάσκαλο καὶ τὰ κοπέλια του» κ.ἄ.

Γενικά: Ὁ προϊστάμενος μιᾶς ὑπηρεσίας ἔχει εἰς τὴν διάθεσίν του τὰ ἐκ τῶν κανονισμῶν τῆς ὑπηρεσίας προβλεπόμενα μέσα, ἵνα ἀσκήσῃ διοίκησιν ἐπὶ τῶν ὑπ' αὐτοῦ διοικουμένων, πρὸς τὸν ἀπώτερον σκοπὸν νὰ ἐπιτευχθῇ τὸ ἐπιδιωκόμενον ἀποτέλεσμα. Τὰ μέσα ταῦτα εἶναι αἱ νουθεσίαι, αἱ ὁδηγίαι, αἱ προβλεπόμεναι ὑπὸ τοῦ κανονισμοῦ ποιναὶ καὶ αἱ ἀμοιβαί. Δι' ὅλων αὐτῶν τῶν μέσων ἐπιτυγχάνεται ἡ ἐναρμόνισις τῶν συλλογικῶς καταβαλλομένων προσπαθειῶν καὶ ἡ ἐπιβολὴ τῆς πειθαρχίας.

Τὸ κυριώτερον ὅμως καὶ τὸ πλέον πειστικὸν μέσον ἀσκήσεως τῆς διοικήσεως εἶναι τὸ παράδειγμα τοῦ ἡγήτορος.

Οἱ κανονισμοὶ μιᾶς ὑπηρεσίας περιγράφουν σαφῶς τὴν ἐξουσίαν καὶ τὴν ἁρμοδιότητα ἑκάστου βαθμοῦ παραλείπουν ὅμως νὰ ἀναφέρουν, ὅτι ὁ διοικητὴς μιᾶς ὑπηρεσίας εἶναι κατὰ πρῶτον λόγον «ἄνθρωπος» ὅτι διοικεῖ «ἀνθρώπους» καὶ συνεπῶς ὅτι οἱ κανόνες οἱ διέποντες τὰς μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων σχέσεις ἐπιδροῦν καὶ ἐφαρμόζονται τόσον ἐπὶ τοῦ ἰδίου, ὅσον καὶ ἐπὶ τοῦ προσωπικοῦ τὸ ὁποῖον διοικεῖ.

Ὁ διευθύνων μίαν ὑπηρεσίαν ἔχει εἰς τὴν διάθεσίν του διάφορα μέσα διὰ νὰ ἐπιβάλῃ τὰς ἀπόψεις του: ὑλικά, ψυχολογικά, ἠθικά. Ἐναπόκειται ὅμως εἰς αὐτὸν ἡ ἐκλογὴ καὶ χρησιμοποίησις τῶν καταλλήλων. Ἀναμφιβόλως ἡ ἐκλογὴ καὶ χρησιμοποίησις τῶν μέσων εἶναι συνάρτησις τῆς προσωπικῆς του ἰδιοσυγκρασίας, πάντοτε ὅμως θὰ πρέπει νὰ πρυτανεύῃ, κατὰ τὴν ἐκλογὴν καὶ χρησιμοποίησιν, ἡ βαθεῖα γνῶσις τῆς ψυχολογίας τοῦ ἀνθρώπου.

Ἡ παιδαγωγικὴ θεωρεῖ καὶ παραδέχεται ὡς καλυτέραν μέθοδον διδασκαλίας καὶ ἀγωγῆς τὴν τοῦ παραδείγματος καὶ συνεχῶς συνιστᾶ καὶ παραγγέλλει πρὸς τοὺς ὁπωσδήποτε ἀναλαμβάνοντας καθήκοντα διαπαιδαγωγήσεως «ἔσο τὸ παράδειγμα».

Τὰ ἀποτελέσματα τῆς μεθόδου ταύτης εἶναι πάντοτε θετικὰ καὶ ἡ ὠφέλεια ἀσυγκρίτως ἀνωτέρα καὶ ἀσφαλεστέρα πάσης ἄλλης.

Ἡ μίμησις: Ὡς ἡ κυριωτέρα αἰτία τῆς σοβαρωτάτης ἀπηχήσεως ἣν εὑρίσκει τὸ παράδειγμα εἰς ὅλους τοὺς ἀνθρώπους εἶναι ἡ μίμησις. «Πάντων τῶν ζώων μιμητικώτερον ἄνθρωπος» ἔλεγεν ὁ Ἀριστοτέλης. Ἡ μίμησις εἶναι ἔμφυτος ἰδιότης εἰς τὸν ἄνθρωπον ἐμφανιζομένη ἀπὸ τῆς νηπιακῆς του ἡλικίας. Πλεῖσται ἐνέργειαι τοῦ ἀνθρώπου γίνονται ἐν τῇ πραγματικότητι κατὰ μίμησιν προτύπου ἢ παραδείγματος τινὸς καὶ ὡς γνωστόν, ὑπάρχουσι πλεῖσται ἱκανότητες καὶ ἰδιότητες αἱ ὁποῖαι δὲν δύνανται νὰ ἀποκτηθῶσιν εἰμὴ μόνον διὰ τῆς μιμήσεως. Οἱ νεαροὶ ὡς γνωστὸν ἀρέσκονται νὰ ἐνδύωνται κατὰ τὸν τρόπον καὶ τὸν τύπον τῶν μεγαλυτέρων των. Αἱ γυναῖκες ἔχουν τάσιν καὶ ἐπιθυμίαν νὰ ἀκολουθοῦν τὴν «μόδαν» ἔστω καὶ ἂν παρουσιάζουν ἐνίοτε ἐμφάνισιν ἀστείαν. Οἱ μαθηταὶ προσπαθοῦν νὰ μιμηθοῦν τοὺς καθηγητάς των, ἢ ἄλλους συμμαθητάς των, ὡς πρὸς τὸν τρόπον τοῦ ἐνδύεσθαι κ.λ.π.

Σημειοῦται ὅτι εἰς τὰ ἀνωτέρω παραδείγματα δὲν ἐνδιαφέρει τὸν μιμούμενον αὐτὴ καθ' ἑαυτὴν ἡ πρᾶξις ἢ ἐνέργεια τὴν ὁποίαν ἀντιγράφει, ἀλλ' ἡ προσωπικότης τοῦ ἀτόμου, τὸ ὁποῖον διὰ τὸν ἕνα ἢ τὸν ἄλλον λόγον ἐπηρεάζει τὸν μιμούμενον.

Ὁ προϊστάμενος μιᾶς ὑπηρεσίας καὶ γενικώτερον ὁ ἡγήτωρ πρέπει νὰ γνωρίζῃ ὅτι ἀποτελεῖ πάντοτε τὸ πρότυπον διὰ τοὺς ὑποδεεστέρους του, εἴτε τὸ ἐπιθυμεῖ εἴτε ὄχι. Ἕκαστος τῶν ὑποδεεστέρων του προστρέχει πρὸς αὐτὸν καὶ μιμεῖται τὴν εἰκόνα αὐτοῦ, ἄλλοτε κακὴν καὶ ἄλλοτε καλήν, μὲ ἀποτέλεσμα τὸ διοικούμενον τμῆμα νὰ καθίσταται πολλάκις ὁμοίωμα τοῦ διοικοῦντος. Οἱ κατώτεροι παρακολουθοῦν τὰς θυσίας εἰς τὰς ὁποίας ὑποβάλλονται οἱ ἀνώτεροι καὶ παραδειγματίζονται ἀπὸ αὐτούς. Αὐξάνει οὕτω ἡ ἐκτίμησις, ὁ σεβασμὸς καὶ ἡ πρὸς αὐτοὺς ἀγάπη, ἥτις, ἀποτελεῖ σπουδαῖον παράγοντα.

Μέσα πρὸς ἀνάπτυξιν μιμήσεως: Διὰ τὸν προϊστάμενον μιᾶς ὑπηρεσίας εἶναι εὔκολον νὰ ἀναπτύξῃ εἰς τοὺς ὑπ' αὐτὸν κίνητρα πρὸς μίμησιν. Διὰ καταλλήλων ὁμιλιῶν, διὰ τῆς ἐν γένει συμπεριφορᾶς του ἐν ὑπηρεσίᾳ καὶ ἐκτὸς ταύτης εἶναι εὔκολον νὰ πείσῃ αὐτοὺς ὅτι δὲν πρέπει νὰ εἶναι εὐχαριστημένοι μὲ τὴν ὑπάρχουσαν κατάστασιν, νὰ τοὺς διεγείρῃ τὴν ἀτομικὴν καὶ ἐπαγγελματικὴν ὑπερηφάνειαν καὶ τὴν ἐπιθυμίαν νὰ καταστοῦν καλύτεροι.

Εἶναι εἰς τὴν φύσιν τοῦ ἀνθρώπου νὰ ἐπιθυμῇ τὸν ἔπαινον καὶ τὴν ἐκτίμησιν τῶν ἄλλων. Ἡ ἐπιθυμία μάλιστα αὕτη εἶναι τόσον ζωηροτέρα, ὅσον τὸ ἄτομον βλέπει σαφέστερον καὶ ἐγγύτερον πρὸς αὐτὸ τὴν ἀμοιβὴν καὶ τὸν ἔπαινον ἢ τὸν ἔλεγχον τῶν προϊσταμένων του.

Ἡ συνεχὴς ἐνημέρωσις τοῦ προσωπικοῦ ὡς πρὸς τὸν ἐπιδιωκόμενον σκοπόν, ἡ συχνὴ ἐπαφὴ τοῦ προϊσταμένου τῆς ὑπηρεσίας μετὰ τῶν διοικουμένων, ἡ ἀνάπτυξις τοῦ πνεύματος τῆς ἀπὸ κοινοῦ συνεργασίας καὶ τῆς ἀμοιβαίας κατανοήσεως, ἡ καλλιέργεια μεταξὺ τῶν ὑφισταμένων μας τοῦ πνεύματος τῆς πρωτοβουλίας καὶ τῆς εὐθύνης, εἶναι στοιχεῖα τὰ ὁποῖα συντελοῦν εἰς τὴν αὔξησιν τῆς ἀποδόσεως τῆς ἐργασίας καὶ εἰς τὴν βελτίωσιν τῆς ἐν γένει στάθμης μιᾶς ὑπηρεσίας.

Ἀποτελεῖ ἀναμφισβήτητον γεγονὸς ὅτι καὶ ἡ κατὰ τὸν καλύτερον τρόπον σχεδιασθεῖσα ὀργάνωσις δὲν δύναται νὰ λειτουργήσῃ ἀποτελεσματικῶς ἐὰν τὰ ἀποτελοῦντα ταύτην πρόσωπα δὲν ἔχουν ψυχικῶς προσαρμοσθῇ πρὸς τοὺς σκοποὺς της ἢ ἐὰν δὲν γνωρίζουν καλῶς τὸν ρόλον τὸν ὁποῖον ἕκαστος προσωπικῶς διαδραματίζει ἐν σχέσει μὲ τοὺς σκοποὺς αὐτῆς.

Ὁ ἡγήτωρ ὡς πρότυπον: Ὁ προϊστάμενος μιᾶς ὑπηρεσίας—ὁ ἡγήτωρ ὑπὸ τὴν γενικὴν τῆς λέξεως σημασίαν—χαρακτηρίζεται ὑπὸ τῆς ὑπηρεσίας ὡς «ἀνώτερος». Ἕκαστος δὲ βαθμὸς ὀφείλει νὰ διαθέτῃ καὶ ἀκολουθῆται ὑπὸ ἀναλόγων ἰδιοτήτων καὶ προσόντων, τὰ ὁποῖα οἱ κατώτεροι ἐπιθυμοῦν καὶ ἀναμένουν νὰ διαθέτῃ ὁ ἀνώτερός των, ἀκριβῶς διότι θεωρεῖται ἀνώτερος καὶ τίθεται ὑπὸ τῆς ὑπηρεσίας εἰς ἀνωτέραν ἐν σχέσει πρὸς αὐτοὺς θέσιν. Ὁ διοικούμενος προσβλέπει πάντοτε πρὸς τὸν ἀνώτερόν του ἐξ ἀνάγκης, ἵνα τὸν ὁδηγήσῃ καὶ τῷ ὑποδείξῃ τί ἐπιθυμεῖ, φρονεῖ ἢ πιστεύει.

Ἐὰν συνεπῶς ὁ ἀνώτερος δύναται νὰ ἐπιδείξῃ ἓν καλὸν «πρότυπον» τόσον εἰς τὰς ὑπηρεσιακάς του ἐνεργείας, ὅσον καὶ εἰς τὴν ἐν γένει ἀτομικὴν διαβίωσίν του, τὸ «πρότυπον» τοῦτο διὰ τῆς μιμήσεως ἀκολουθοῦν οἱ ὑπ' αὐτόν, καὶ ἔχουν ἀποκτήσει ἕνα καλὸν ὁδηγόν.

Τὸ «πρότυπον» τὸ ὁποῖον παρουσιάζει ὁ ἀνώτερος ἐπιδρᾷ ἀμέσως καὶ κατ' εὐθεῖαν ἐπὶ τῶν ὑφισταμένων του. Ἡ δύναμις τοῦ παραδείγματος εἶναι ἐξαιρετικῶς ἰσχυρὰ καὶ πλειστάκις εἶναι ὁ μοναδικὸς παράγων διὰ τοῦ ὁποίου τὰ ἄτομα παρασύρονται εἰς τὴν διὰ συνεργασίας ἐκτέλεσιν ἔργου τινός.

Δι' ὅλους τοὺς ἀνθρώπους ἡ ἐπιθυμία νὰ πλησιάσουν καὶ καταλάβουν θέσιν εἰς ἀνωτέραν κοινωνικὴν τάξιν ἢ νὰ τύχουν τῆς ἐκτιμήσεως ἀνωτέρων των ἐν τῇ κοινωνικῇ ἱεραρχίᾳ εἶναι ἰσχυροτάτη. Διὰ νὰ δύναται ὅμως ὁ διοικῶν νὰ ἐκμεταλλεύηται ἐπωφελῶς τὴν τάσιν αὐτὴν ὀφείλει, ἐνθυμούμενος διαρκῶς καὶ κατανοῶν

τὴν ἐν τῇ ὑπηρεσίᾳ καὶ τῇ κοινωνίᾳ ἡγέτιδα θέσιν του, νὰ διάγῃ πάντοτε κατὰ τρόπον ἀντάξιον τῆς τοιαύτης προνομιακῆς θέσεώς του.

Ὁ τρόπος καθ' ὃν πρέπει νὰ ἀσκῆται ἡ διοίκησις καὶ γενικώτερον, ἀλλ' εἰδικώτερον παρ' ἡμῖν, πρέπει νὰ εἶναι τοιοῦτος, ὥστε νὰ προσδίδῃ εἰς τὸν ἡγήτορα τύπον ἰδανικόν. Οἱ ὑποδεέστεροι πειθαρχοῦν προθύμως καὶ σέβονται ἐκεῖνον τὸν ὁποῖον θὰ αἰσθανθοῦν ἐνδιαφερόμενον δι' αὐτοὺς καὶ τὴν ὑπηρεσίαν, ἐκεῖνον τὸν ὁποῖον θὰ αἰσθανθοῦν φίλον, ἀδελφὸν καὶ πατέρα μαζὶ καὶ ἐν ταὐτῷ ἄξιον καθ' ὅλα διὰ νὰ τὸν ἐκτιμήσουν καὶ τὸν ἐμπιστευθοῦν. Ἡ πειθαρχία τότε στηρίζεται εἰς ψυχικὸν σύνδεσμον, εἰς προσωπικὴν ἐπιβολήν. Τότε τὸ κῦρος τοῦ διοικοῦντος ἀσκεῖ μεγάλην ἐπίδρασιν καὶ ἡ προσωπικότης του ἐπηρεάζει τὴν θέλησιν τῶν ὑφισταμένων καὶ τοὺς κατευθύνει πρὸς τὸν ἐπιδιωκόμενον σκοπόν.

Διὰ νὰ ἐπιτευχθῇ ὅμως τοῦτο πρέπει ὁ ἡγήτωρ νὰ παρουσιάζῃ πολλὰ προσόντα ἠθικά, πνευματικά, ψυχικά, σωματικά, χαρακτῆρα ἀκέραιον, παρατηρητικότητα, ἀλάθητον ἔνστικτον, σιδηρᾶν θέλησιν, ἀλλὰ καὶ μόρφωσιν γενικωτέραν.

Ἀλλὰ καὶ ἡ γνῶσις πάντων τῶν στοιχείων ἐπὶ τοῦ ἀνθρωπίνου παράγοντος ἀποτελεῖ προϋπόθεσιν ἐπιτυχίας τοῦ διοικοῦντος καὶ καλῆς καθοδηγήσεως εἰς τὰ ζητήματα ὀργανώσεως τῆς ὑπηρεσίας.

Ὁ Νταίηλυ Κάρνετζυ εἰς τὸ βιβλίον του «Πῶς νὰ ἀποκτοῦμε φίλους» ἀναφέρει πλείστους κανόνας μερικοὶ τῶν ὁποίων κάλλιστα δύνανται νὰ ἔχουν ἐφαρμογὴν εἰς τὰς σχέσεις τῶν προϊσταμένων, μετὰ τῶν ὑφισταμένων καὶ ὁμοιοβάθμων των. Οὕτω μεταξὺ πολλῶν ἄλλων ἀναφέρει καὶ τὰ ἑξῆς:

α) Ἐνδιαφερθῆτε μὲ εἰλικρίνειαν διὰ τοὺς ἄλλους.
β) Νὰ εἶσθε καλὸς ἀκροατής. Ἐνθαρρύνατε τοὺς ἄλλους νὰ σᾶς ὁμιλοῦν διὰ τὸν ἑαυτόν των.
γ) Κάνετε τοὺς ἄλλους νὰ αἰσθάνωνται ὅτι τοὺς δίδετε σημασίαν καὶ νὰ τὸ κάνετε μὲ εἰλικρίνειαν.
δ) Νὰ δείχνετε σεβασμὸν διὰ τὴν γνώμην τῶν ἄλλων.
ε) Ἐὰν ἔχετε ἄδικον νὰ τὸ παραδέχεσθε ἀμέσως καὶ μὲ προθυμίαν.
στ) Ἀρχίζετε μὲ τρόπον φιλικόν.
ζ) Προκαλεῖτε τὸ φιλότιμον.
η) Ἐπαινεῖτε καὶ τὴν ἐλαχίστην βελτίωσιν καὶ κάθε βελτίωσιν νὰ ἐπιδοκιμάζετε μὲ ἐγκαρδιότητα.
θ) Ἐνθαρρύνετε. Κάνετε νὰ φαίνεται πῶς εἶναι εὔκολον νὰ διορθωθῇ κάτι ἢ νὰ γίνῃ αὐτὸ ποὺ θέλετε.
ι) Κάνετε τὸν ἄλλον νὰ ἐκτελῇ μὲ εὐχαρίστησιν αὐτὸ ποὺ ὑποδεικνύετε.

Συμπεράσματα: α) Ὁ ἡγήτωρ ἀνεξαρτήτως ἐὰν τὸ ἐπιθυμῇ ἢ ὄχι ἀποτελεῖ διὰ τοὺς ὑποδεεστέρους του πρότυπον μιμήσεως. Συνεπῶς ἐπιβάλλεται ὅπως τὸ ἐπιδεικνυόμενον ὑπὸ τούτου «πρότυπον» εἶναι ἀπὸ πάσης ἀπόψεως ἄριστον καὶ ἄξιον μιμήσεως.

β) Ἐναπόκειται εἰς τὸν ἡγήτορα ὅπως διὰ λόγων, ἀλλὰ κυρίως διὰ πράξεων, παρορμᾷ τοὺς ὑφισταμένους του εἰς συνεχῆ αὐτοβελτίωσιν, καλλιεργῶν τὴν ἐνυπάρχουσαν εἰς ἕκαστον ἄτομον ἰδιότητα τῆς μιμήσεως.

γ) Αἱ πράξεις τοῦ ἡγήτορος τόσον αἱ ἀναγόμεναι εἰς τὸν ὑπηρεσιακὸν τομέα, ὅσον καὶ αἱ ἰδιωτικαί, πρέπει νὰ εἶναι ἀπὸ πάσης ἀπόψεως ἄψογοι, ἵνα δι' αὐτῶν παραδειγματίζωνται οἱ ὑφιστάμενοί του.

δ) Ὁ ὑπηρεσιακὸς δεσμὸς ἀνωτέρου καὶ κατωτέρων, χωρὶς νὰ βλάπτηται τὸ κῦρος τῆς ὑπηρεσίας, πρέπει νὰ εἶναι πάντοτε ἀνάλογος πρὸς τὰς μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων σχέσεις ὥστε νὰ δημιουργῆται μεταξὺ ἀνωτέρου καὶ κατωτέρων ἀληθὲς πνεῦμα συνεργασίας μὴ στηριζόμενον ἁπλῶς εἰς τοὺς ξηροὺς τύπους τῶν κανονισμῶν.

Κ. ΤΟΥΖΕΝΗΣ

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ ΕΦ·ΜΠΙ·ΑΪ

Ἐκ τοῦ βιβλίου τοῦ Ἀμερικανοῦ συγγραφέως Ντὸν Χουάιτχεντ «Ἡ ἱστορία τοῦ F.B.I.», κατὰ μετάφρασιν Ἀστυφύλακος κ. **ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΥ ΒΟΓΙΑΤΖΗ**

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ἄλλη τέτοια περίπτωσις σημειώθηκε μ' ἕναν ἄλλο ὑπάλληλο ποὺ δὲν ἤθελε νὰ ἐγκαταλείψη τὴ Νέα Ὑόρκη ὅταν τὸν μετέθεσαν. Ὁ Χοῦβερ τοῦ ἐγνωστοποίησε ὅτι τὸν ἀπολύει ἀπὸ τὴν ὑπηρεσία, ὁπότε αὐτὸς κατέφυγε στὸν πολιτικό του. Ὁ πολιτικὸς ἔγραψε στὸν Χοῦβερ καὶ οἱ ἐξηγήσεις ἄρχισαν πάλι.

Ὁ Χοῦβερ ὑπέβαλεν ἕνα ὑπόμνημα πρὸς τὸν Ὑπουργὸ Δικαιοσύνης καὶ ἐτόνιζε:

«Μιὰ ἀπὸ τὶς μεγαλύτερες δυσκολίες ποὺ συναντῶ στὴν διεξαγωγὴ τῆς ὑπηρεσίας τοῦ Γραφείου εἶναι ἡ γενικὴ ἐντύπωσις ποὺ ἐπικρατεῖ στοὺς ὑπαλλήλους ὅτι μποροῦν μὲ πολιτικὰ μέσα νὰ μεταβάλουν τὶς διαταγὲς καὶ τὶς ὁδηγίες ποὺ λαμβάνουν. Ἐὰν ὁ Λ. ἐπαναδιορισθῆ καὶ τοποθετηθῆ στὴ Νέα Ὑόρκη, τότε δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία ὅτι καὶ οἱ ἄλλοι ὑπάλληλοι τοῦ Γραφείου τῆς Νέας Ὑόρκης θὰ πεισθοῦν ὅτι πράγματι τακτοποίησε τὴν ὑπόθεσίν του χρησιμοποιώντας πολιτικὸ μέσον καὶ θὰ ζητήσουν καὶ αὐτοὶ νὰ κάμουν τὸ ἴδιο».

Ἐν τούτοις, γιὰ πρώτη φορὰ ὁ Χοῦβερ ἐκάμφθη καὶ ἔδωσε στὸν ὑπάλληλο αὐτὸν μία εὐκαιρία. Τοῦ ἔγραψε νὰ ἔρθη στὴν Οὐάσιγκτων γιὰ νὰ ἐξετάση προσωπικῶς ὁ ἴδιος τὴν ὑπόθεσι καὶ νὰ βρῆ μιὰ λύσι. Ὁ Λ. ὅμως ἀπάντησε μὲ μιὰ ἐπιθετικὴ ἐπιστολή, κατηγορώντας τὸν διαμερισματάρχη τῆς Νέας Ὑόρκης ὅτι ἐμερολημπτοῦσε ὑπὲρ τῶν καθολικῶν καὶ κατὰ τῶν προτεσταντῶν. Ὁ Λ. δεχόταν νὰ ἐπανέλθη στὴν ὑπηρεσία ἐὰν ὁ Χοῦβερ μετέθετε τὸν διαμερισματάρχη.

Ὁ Χοῦβερ τοῦ ἀπάντησε μὲ λίγα λόγια τονίζοντάς του ὅτι ὁ προϊστάμενος τοῦ Γραφείου ἦταν πάντοτε ἀμερόληπτος καὶ δίκαιος καὶ ὅτι ἡ κατηγορία περὶ μισαλλοδοξίας ἦταν ἀστήρικτη καὶ ἄδικη. «Λαμβάνοντας ὑπ' ὄψιν τὴν στάσιν σας» τοῦ ἔγραψε ὁ Χοῦβερ «θεωρῶ περιττὸν πλέον νὰ ἔλθετε στὴν Οὐάσιγκτων πρὸς συζήτησιν τῆς ὑποθέσεώς σας, διότι τὸ ζήτημα θεωρεῖται λῆξαν».

Πρὸς τὸν διαμερισματάρχη ὁ Χοῦβερ ἔγραφε σὲ μιὰ ἐπιστολή του: «Τώρα ἐπιμένω ἀκόμη περισσότερον, ἐφ' ὅσον ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ἔχει ἀπολυθῆ, ὅτι δὲν πρέπει νὰ ἐπαναδιορισθῆ, ἐκτὸς ἐὰν εἴμεθα ἀπολύτως βέβαιοι ὅτι τὸν ἔχομε ἀδικήσει».

Τρία χρόνια ἔκαμε ὁ Χοῦβερ μέχρις ὅτου ἀναδιοργανώση τὸ Γραφεῖο καὶ νὰ συστηματοποιήση τὴ βασικὴ ὀργάνωσί του, ἡ ὁποία τὸ κατέστησε περίφημο γιὰ τὴν ἱκανότητά του. Καθ' ὅλο τὸ χρονικὸ διάστημα τῆς ἀναδιοργανώσεως, ὁ Χοῦβερ διατηροῦσε στενὴ φιλία μὲ τὸν Χάρλαν Φίσκ Στόουν, ὁ ὁποῖος παρέμεινε στὸ Ὑπουργεῖο Δικαιοσύνης ἐπὶ ἕνδεκα μῆνες καὶ μετὰ τοποθετήθηκε στὸν Ἄρειο Πάγο.

Ὁ Στόουν ἐπισκεπτόταν συχνὰ τὸ Γραφεῖο γιὰ νὰ παρακολουθῆ τὴν ἐργασία του καὶ νὰ πῆ στὸ Χοῦβερ: «Πέρασα γιὰ νὰ δῶ τὴ δουλειά σου».

Τὴν 2 Ἰανουαρίου 1932 ὁ Στόουν ἔγραψε πρὸς τὸν Χοῦβερ:

«Θυμᾶμαι πολὺ συχνὰ τὶς παλιὲς ἐκεῖνες ἡμέρες ὅταν γιὰ πρώτη φορὰ σᾶς γνώρισα στὸ Ὑπουργεῖο Δικαιοσύνης καὶ μοῦ εἶναι πάντοτε παρήγορο νὰ βλέπω πόσο πλήρως ἐπιβεβαιώνεις τὴν κρίσιν μου ὅταν ἀπεφάσισα νὰ σὲ διορίσω διευθυντὴν τοῦ Γραφείου Ἀναζητήσεων. Ἡ σημερινὴ Κυβέρνησις μπορεῖ νὰ εἶναι ὑπερήφανη γιὰ τὸ Γραφεῖο καὶ ὄχι νὰ αἰσθάνεται ὑποχρεωμένη νὰ λογοδοτῆ γι' αὐτό».

Ἔτσι ὁ τροχὸς εἶχε γυρίσει.

Τὸ F.B.I. ἀποκαλύπτει

Τὴν 10 Μαρτίου 1921 ἄφιχθη στὴν Οὐάσιγκτων ἕνας πλούσιος Γερμανὸς

χρηματιστής, ὁ Ρίχαρντ Μέρτον, ὁ ὁποῖος βρῆκε τὴν πόλι μέσα σὲ γιορταστικὲς ἐκδηλώσεις. Ἑωρτάζετο ἡ ἀνάληψις τῆς ἐξουσίας ἀπὸ τὸν Πρόεδρο Χάρντιγκ.

Ὁ Μέρτον δὲν ἐνδιαφερόταν γιὰ τὶς γιορτές. Εἶχε ἔρθει ἀπὸ τὴν Γερμανία γιὰ νὰ διεκδικήσῃ ἕνα κεφάλαιον ἀπὸ 6.968.2929,27 δολλάρια ποὺ ἦσαν δεσμευμένα ὡς ἐγγύησις ἀπὸ τὴν διασυμμαχικὴ ἐπιτροπή. Ὁ Γερμανὸς ἐπισκέπτης δὲν συνάντησε καμμιὰ δυσκολία στὶς κινήσεις του καὶ βρῆκε στὴν πρωτεύουσα τοὺς ἀνθρώπους ποὺ τοῦ ἐχρειάζοντο. Κατ' ἀρχὰς ὑπολόγισε μὲ προσοχὴ τὴν κατάστασι καὶ μετὰ ἀποφάσισε νὰ κάνῃ κροῦσι στὸν Τζὼν Κίγκ, ἕνα Ρεπουμπλικᾶνο, ποὺ διέθετε φίλους στὸ στενὸ κύκλο τῆς Κυβερνήσεως.

Ὅταν ὁ Μέρτον πλησίασε τὸν Κίγκ, τοῦ ἔκαμε τὴν ἑξῆς πρότασι: θὰ τοῦ ἔδινε 50.000 δολλάρια ὡς μεσιτεία ἐὰν ἐνεργοῦσε γιὰ τὴν ὑπόθεσί του καὶ θὰ τοῦ κατέβαλε ἄλλα 391.000 δολλάρια ἐὰν ὁ Κὶγκ ἐπετύγχανε τὴν ἀποδέσμευσι τῶν κατασχεθέντων ἑκατομμυρίων. Ὁ Κίγκ δέχθηκε καὶ ἔλαβε τὴν πρώτη του ἀμοιβὴ ἐκ 50.000 δολλαρίων.

Τὰ ἑκατομμύρια ποὺ ἐποφθαλμιοῦσαν οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ εἶχαν ἕνα ἐνδιαφέρον παρελθόν. Ἀμέσως μετὰ τὴν κήρυξιν τοῦ πολέμου ὑπὸ τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν κατὰ τῆς Γερμανίας, ἡ ἀμερικανικὴ Κυβέρνησις κατέσχεσε τὶς περιουσίες ποὺ ἀνῆκαν σὲ Γερμανούς—δηλαδὴ στὸν ἐχθρὸ—μεταξὺ τῶν ὁποίων συμπεριελαμβάνοντο καὶ 34.644 μετοχὲς ποὺ εἶχαν Γερμανοὶ στὴν Ἀμέρικαν Μέταλ Κόμπανυ. Τὸ κεφάλαιο αὐτὸ ἐκρατεῖτο ὡς ἐγγύησις ἀπὸ τὴν διασυμμαχικὴ ἐπιτροπή. Περὶ τὰ τέλη τοῦ 1919 οἱ μετοχὲς αὐτὲς πουλήθηκαν σὲ μιὰ δημοπρασία στὴ Νέα Ὑόρκη ἀντὶ 116 δολλαρίων ἑκάστη, ἤτοι ἀντὶ τοῦ συνολικοῦ ποσοῦ τῶν 5.750.904 δολλαρίων. Τὸ ἀνωτέρω ποσὸν αὐξήθηκε κατὰ 700.000 δολλάρια περίπου ἀπὸ τόκους καὶ τοκομερίδια.

Λίγο μετὰ τὴ συμφωνία ποὺ ἔκλεισε ὁ Μέρτεν μὲ τὸν Κίγκ, συστήθηκε στὸν μυστηριώδη Τζὲς Σμίθ, τὸ στενὸ φίλο τοῦ Ὑπουργοῦ Δικαιοσύνης Ντώγκερτυ. Ὁ Σμὶθ μὲ τὴ σειρά του, τακτοποίησε τὰ τῆς συναντήσεως τοῦ Μέρτον μὲ τὸν συνταγματάρχην τῆς διασυμμαχικῆς ἐπιτροπῆς Μίλλερ. Ὁ Σμὶθ καὶ ὁ Μίλλερ ἦταν παλιοὶ καὶ καλοὶ φίλοι. Ὁ Μίλλερ μάλιστα εἶχε καταθέσει 50.000 δολλάρια ἀπὸ τὶς ξένες μετοχὲς σὲ μιὰ Τράπεζα τῆς Οὐάσιγκτων ποὺ ἀνῆκε στὸν ἀδελφὸ τοῦ Ὑπουργοῦ Δικαιοσύνης, Μὰλ Ντώγκερτυ.

Μὲ τὶς ἐπαφὲς αὐτὲς ὁ Μέρτον εἶχε κατορθώσει ἐπὶ τέλους νὰ ἔρθῃ σ' ἐπαφὴ μὲ τοὺς ἀνθρώπους ποὺ ἐπετύγχανε τὴ δουλειά του. Πληροφόρησε στὸν συνταγματάρχη Μίλλερ, ὅτι πρὶν οἱ Ἡνωμένες Πολιτεῖες κηρύξουν τὸν πόλεμο κατὰ τῆς Γερμανίας, οἱ Γερμανοὶ μέτοχοι εἶχαν μεταβιβάσει τὶς μετοχές τους διὰ προφορικῆς συμφωνίας σὲ μιὰ ἑλβετικὴ ἑταιρεία. Αὐτὴ ἡ μεταβίβασις ἐσήμαινεν—ἐξήγησεν ὁ Μέρτον—ὅτι τὰ κεφάλαια ποὺ ἀντιπροσώπευαν οἱ μετοχὲς αὐτὲς δὲν ἦσαν γερμανικὰ χρήματα ἀλλὰ ἑλβετικὰ καὶ ἐκρατοῦντο παρανόμως! Ὁ Μέρτον μάλιστα προσεκόμισε καὶ τὰ σχετικὰ δικαιολογητικὰ ποὺ ἀποδείκνυαν τὴν προφορικὴ μεταβίβασι τῶν μετοχῶν, ὅπως ὑποστήριζε.

Ἦταν ἡ πρώτη φορὰ ποὺ οἱ μέτοχοι καὶ συνεταῖροι τῆς Ἀμέρικαν Μέταλ Κόμπανυ ἐπληροφοροῦντο περὶ ἑλβετῶν μετόχων τῆς ἑταιρείας!

Τὴν 23 Σεπτεμβρίου 1921, ἓξι μῆνες μετὰ τὴν ἄφιξι τοῦ Μέρτον, οἱ ἀξιώσεις του γιὰ τὰ ἐν λόγω κεφάλαια ἐνεκρίθησαν ἀπὸ τὸν συνταγματάρχη Μίλλερ καὶ ἀπὸ τοὺς διευθυντὰς τοῦ Ὑπουργείου Δικαιοσύνης, οἱ ὁποῖοι ἐνεργοῦσαν κατ' ἐντολὴν τοῦ Ντώγκερτυ. Στοὺς διευθυντὰς τοῦ Ὑπουργείου Δικαιοσύνης ποὺ ἐνέκριναν τὴν ἀποδέσμευσιν τῶν κεφαλαίων, δὲν προσεκομίσθησαν τὰ δικαιολογητικὰ ἀπὸ τὰ ὁποῖα προέκυπτεν ἡ γερμανικὴ ἰδιοκτησία.

Μερικὲς ἡμέρες μετὰ τὴν ἐπ' ὀνόματι τοῦ Μέρτον ἀποδέσμευσι τῶν κεφαλαίων, ἡ σαμπάνια ἔρρεεν ἀφθόνως σὲ μιὰ δεξίωσι στὸ ξενοδοχεῖο «Ρὶτζ Κάρλτον» τῆς Νέας

Ὑόρκης. Πανηγυρικὲς προσφωνήσεις ἀκούσθηκαν γιὰ τὸ μεγάλο κατόρθωμα τοῦ Μέρτον. Κατὰ τὴν διάρκεια τῆς διασκεδάσεως αὐτῆς ὁ συνταγματάρχης Μίλλερ ἐνεχείρισε στὸν Μέρτον δύο τσὲκς τοῦ ἀμερικανικοῦ θησαυροφυλακίου ποὺ ἀντιπροσώπευαν συνολικῶς 6.453.979, 97 δολλάρια. Ἐπὶ πλέον ἡ ἀμερικανικὴ Κυβέρνησις εἶχεν ἀποδεσμεύσει ἐπ' ὀνόματι τοῦ Μέρτον ἄλλα 514.950 δολλάρια ὁμολογίες, ποὺ ἀπέστειλε στὴν Ἐθνικὴ Τράπεζα τῆς Νέας Ὑόρκης, πρὸς ἀποζημίωσιν τῶν τόκων καὶ τοκομεριδίων.

Ὁ Μέρτον κράτησε τὸ λόγο του ποὺ εἶχε δώσει κατὰ τὴ συμφωνία καὶ ἔδωσε στὸν Κὶγκ τὰ 391.000 δολλάρια. Μετὰ ἐπέστρεψε στὴ Γερμανία θριαμβευτής.

Ὅλη αὐτὴ ἡ παράξενη ἱστορία ἔμεινε θαμμένη κάτω ἀπὸ τὴ σκόνη ἐπὶ τρία ὁλόκληρα χρόνια, μέχρις ὅτου ὁ Ὑπουργὸς Δικαιοσύνης Στόουν ἀνέθεσε στὸ F.B.I. νὰ ἐνεργήσῃ ἔλεγχο τῶν στελεχῶν τῶν μετοχῶν ποὺ εὑρίσκοντο στὰ χέρια τοῦ Μέρτον. Οἱ ὑπάλληλοι ἄρχισαν τὸν ἔλεγχο τῆς μεταβιβάσεως ἀπὸ τὴν μίαν Τράπεζαν εἰς τὴν ἄλλην καὶ βρέθηκαν οἱ μεταβιβάσεις ποὺ εἶχαν γίνει ἐπ' ὀνόματι τοῦ Χάρρυ Ντώγκερτυ, τοῦ Τζὲς Σμίθ, τοῦ Τζὼν Κὶγκ καὶ τοῦ συνταγματάρχη Μίλλερ. Ὁ Κὶγκ εἶχε λάβει 112.000 δολλάρια, ὁ Μίλλερ 50.000 καὶ ὁ Σμὶθ 90.000. Τί ἀπέγιναν τὰ ὑπόλοιπα 139.000 δολλάρια τῶν ὁμολογιῶν;

Τὸ μυστήριο τῶν ὁμολογιῶν δὲν διαλευκάνθηκε ποτὲ πλήρως. Οἱ ἀποκαλύψεις ὡδήγησαν πολλὲς φορὲς σὲ ἀδιέξοδο. Ὁ Τζὲς Σμὶθ αὐτοκτόνησε τὸ 1923, καταλίποντας μιὰ περιουσία ἀπὸ 500.000 δολλάρια, ἀπὸ τὴν ὁποίαν τὸ 25 τοῖς ἑκατὸν κληροδοτοῦσε στὸν Χάρρυ Ντώγκερτυ. Ἀπὸ τὴν Τράπεζα τοῦ Μὰλ Ντώγκερτυ τῆς Οὐάσιγκτων, ἔλειπαν μερικοὶ φάκελοι καὶ ὁ Μὰλ δήλωσε στοὺς ὑπαλλήλους τοῦ F.B.I. ὅτι τοὺς εἶχεν ἀφαιρέσει καὶ κάψει ὁ ἀδελφός του. Ὁ Κὶγκ παραδέχθηκε ὅτι ἔλαβε 50.000 δολλάρια γιὰ νὰ ἀντιπροσωπεύσῃ τὸν Μέρτον, ἀλλὰ ἰσχυρίσθηκε ὅτι ἡ μεσιτεία αὐτὴ ἦταν νόμιμη καὶ ὅτι τὰ χρήματα αὐτὰ τὰ μοίρασε σὲ ἄλλους ἔναντι χρεῶν του ποὺ εἶχε συνάψει κατὰ τὸν πολιτικό του ἀγῶνα. Πρὶν ἀκόμη τελειώσῃ ἡ ἀνάκρισις, πέθανε ὁ Κὶγκ καὶ τὸ ἀρχεῖο του ἐξαφανίσθηκε.

Ὁ συνταγματάρχης Μίλλερ καταδικάσθηκε γιὰ ἀπάτη τοῦ κράτους σὲ 18 μηνῶν φυλάκισι καὶ 5.000 δολλ. πρόστιμο. Τὴν 1 Φεβρουαρίου 1933, ἐδόθη χάρις εἰς τὸν Μίλλερ ἀπὸ τὸν Πρόεδρον μὲ ἀποκατάστασιν τῶν πολιτικῶν του δικαιωμάτων. Οἱ ἔνορκοι δὲν μπόρεσαν νὰ βγάλουν ἀπόφασι γιὰ τὸν πρώην ὑπουργὸ Ντώγκερτυ.

Ἐνῶ μιὰ ὁμάδα ὑπαλλήλων τοῦ F.B.I. ἐρευνοῦσε τὴν περιουσία τῶν ἀλλοδαπῶν τὴν διαχείρισι τῶν ὁμολογιῶν, ἄλλη ὁμάδα ξεσκόνιζε τὸ Γραφεῖο Παλαιμάχων ἀπὸ τὶς «βρωμιὲς» τοῦ συνταγματάρχη Τσὰρλς Φόρμπς, τοῦ πρώτου διαχειριστοῦ τῶν ὑποθέσεων τῶν παλαιμάχων, τοῦ ὁποίου ἡ μεγάλη κακοήθεια εἶχε γίνει πασίγνωστος.

Νεαρὸς ἀκόμα ὁ Φόρμπς, ὑπηρέτησε δύο χρόνια στὸ ναυτικὸ καὶ μετὰ κατατάχθηκε στὸ στρατὸ ξηρᾶς. Λιποτάκτησε ἀπὸ τὸ Φόρτ Μάγερ τῆς Βιργινίας καὶ συνελήφθηκε μετὰ τέσσερα χρόνια καὶ κλείσθηκε στὸ Φὸρτ Στρόγκ τῆς Μασσαχουσσέτης. Κατὰ τὴν κατάταξίν του εἶχε ὑποβάλει δήλωσι ὅτι ἦταν ἄγαμος. Ἡ στρατιωτικὴ ὑπηρεσία δέχθηκε ἀργότερα τὰ παράπονα κάποιας κυρίας Φόρμπς, ἡ ὁποία ἰσχυρίζετο ὅτι ὁ ἄνδρας της τὴν εἶχε ἐγκαταλείψει μὲ δυὸ παιδιὰ καὶ ἤρνεῖτο νὰ τὴν συναντήσῃ: «Μέσω τοῦ φιλανθρωπικοῦ ἱδρύματος τῆς Νέας Ὑόρκης μὲ ἔστελνε κατ' ἀραιὰ χρονικὰ διαστήματα ἕνα ἀσήμαντο ποσόν. Τώρα μὲ εἰδοποίησε ὅτι δὲν πρόκειται νὰ ξαναστείλῃ».

(Συνεχίζεται)

LOS ANGELES

Ὑπὸ κ. **Ν. ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΟΥ**

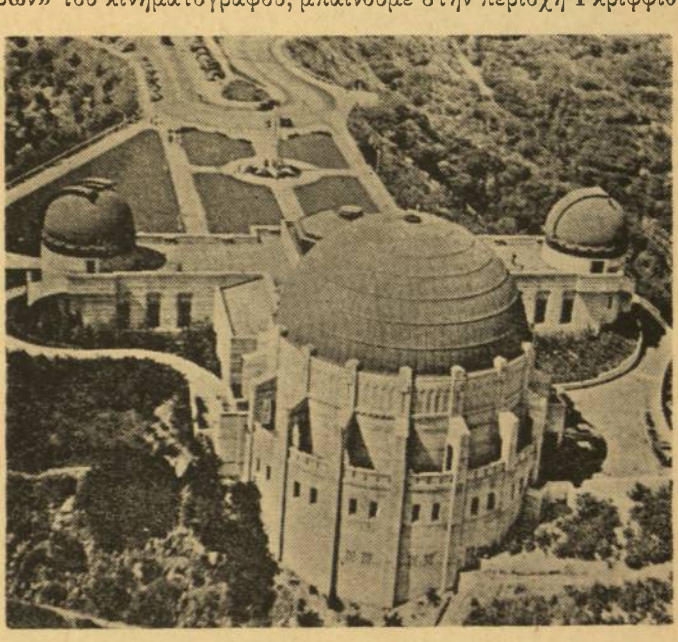
(Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο)

Ἀστεροσκοπεῖον καὶ Πλανητοσκόπειον τοῦ Γρίφφιθ Πάρκ.

Σὲ ἕναν ἀπὸ τοὺς δασωμένους λόφους τοῦ Γκρίφφιθ Πάρκ, ποὺ στὴν κορφή του ἔχει δημιουργηθῆ ἕνας τεράστιος ἐπίπεδος χῶρος, εἶναι κτισμένα τὸ Ἀστεροσκοπεῖο τοῦ Λὸς Ἄντζελες καὶ τὸ πλανητοσκόπιον (Planetariun). Πρόκειται γιὰ ἕνα κτιριακὸ συγκρότημα, ποὺ ἀπὸ τὴν ἐξωτερική του ἐμφάνισι ἐπιβάλλεται, ἔτσι ὅπως προβάλλει στὴν κορφὴ τοῦ δασωμένου λόφου μὲ εὐρύχωρες πλατεῖες καὶ χώρους σταθμεύσεως αὐτοκινήτων, μὲ ὡραιότατους κήπους, πρασιὲς καὶ δενδροφυτεῖες καὶ μὲ τὰ περίπτερα ἀναψυκτικῶν καὶ ἐστιατορίων γιὰ τὴν ἐξυπηρέτησι τῶν ἐπισκεπτῶν ποὺ κατὰ ἑκατοντάδες περνοῦν ἀπὸ ἐκεῖ, γιατὶ ὅπως θὰ ἀναφέρω πιὸ κάτω, οἱ ἐπισκέπται βλέπουν στὸ πλανητοσκόπιο καὶ ἕνα σπάνιο θέαμα διαρκείας 1.30 ὥρας, συγχρονισμένο μὲ μουσικὴ καὶ ἐπεξήγησι τῶν διαφόρων φαινομένων τοῦ πλανητικοῦ μας συγκροτήματος, μοναδικὸ ἴσως στὸν κόσμο.

Ἀλλ' ἂς περιγράψουμε τὴν ἐπίσκεψί μας μὲ τὴ φυσικὴ σειρά τους.

Περνώντας ἀπὸ τὴν κατάφυτη περιοχὴ τοῦ Χόλλυγουντ μὲ τὶς ὡραῖες βίλλες τῶν διαφόρων «ἀστέρων» τοῦ κινηματογράφου, μπαίνουμε στὴν περιοχὴ Γκρίφφιθ Πὰρκ καὶ ἀνεβαίνουμε τὸν περιστροφικὸ δρόμο, ἀνάμεσα ἀπὸ τὸ ζωολογικὸ κῆπο, τὰ γήπεδα γκόλφ, τὰ ἱπποδρόμια, καὶ τὶς θαυμάσιες κολυμβητικὲς δεξαμενὲς ὅπου ἑκατοντάδες ἄνθρωποι, πάσης ἡλικίας καὶ φύλου, ἀσκοῦνται στὰ σπὸρ καὶ ἀπολαμβάνουν τὶς χαρὲς τῆς ζωῆς. Ἔτσι ὕστερα ἀπὸ μιὰ διαδρομὴ μισῆς ὥρας περίπου βρισκόμαστε στὴν πλατεῖα τοῦ Ἀστεροσκοπείου. Ἀφήνουμε τὸ αὐτοκίνητο στὸ εἰδικὸ πάρκο καὶ προχωροῦμε πρὸς τὸ κτιριακὸ συγκρότημα. Πρὶν φτάσουμε στὴν εἴσοδο, περιεργαζόμαστε τὸν ὀβελίσκο ποὺ βρίσκεται στὸ κέντρο τῆς πλατείας ἀνάμεσα στὰ λουλουδιασμένα παρτέρια. Ὁ ὀβελίσκος εἶναι σὲ σχῆμα ἐξάπλευρης πυραμίδος ποὺ στὴν κορφὴ του ἔχει τὴ σφαῖρα τῆς γῆς, καὶ στὴ βάσι του, πάνω σὲ ὑψηλὰ βάθρα, ἀνὰ ἕνα σὲ κάθε πλευρά, ὁλόσωμα τὰ ἀγάλματα τῶν 6 σοφῶν ἀστρονόμων ἀπὸ τὴν ἀρχαιότητα μέχρι σήμερα. Διαβάζουμε λοιπὸν Hipparchus (Ἵππαρχος), Galileos, (Γαλιλαῖος), Copernicus (Κοπέρνικος), Neuton (Νεύτων),

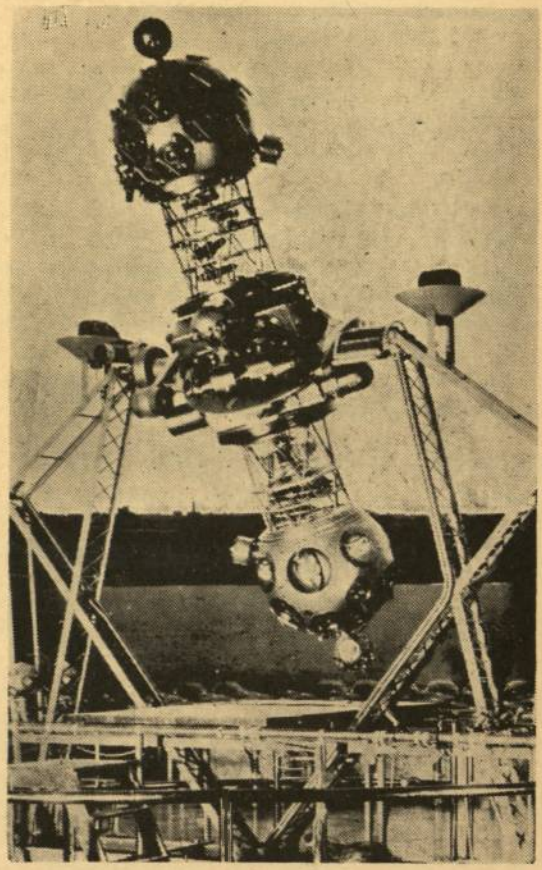

Kepler (Κέπλερ) καὶ Herschel (Ἔρεγουὲλ) μὲ τὶς χρονολογίες ποὺ ἔζησαν πρὸ Χριστοῦ καὶ μετὰ Χριστόν.

Προχωροῦμε πρὸς τὴν κεντρικὴ εἴσοδο τοῦ κτιρίου ποὺ ὁδηγεῖ στὸ πλανητοσκόπιο, ἐνῶ δύο πλάγιες ἐξωτερικὲς σκάλες ὁδηγοῦν στὰ δύο τεράστια τηλεσκόπια τῆς Καλλιφορνίας ποὺ ἔρχονται σὲ μέγεθος δεύτερα, ὕστερα ἀπὸ τὸ μοναδικὸ στὸν κόσμο τηλεσκόπιο τοῦ ὄρους Παλομάρ, ποὺ βρίσκεται στὸ Σὰν Ντιέγκο τῆς Καλλιφορνίας. Μόλις μπαίνουμε βλέπουμε στὸ τεράστιο χώλλ μιὰ μεγάλη σφαῖρα τῆς γῆς νὰ κινῆται ρυθμικὰ καὶ νὰ διαγράφη μὲ ἀκρίβεια τὴ θέσι της κάθε ἐποχὴ τοῦ ἔτους στὸ στρογγυλὸ δάπεδο ποὺ βρίσκεται στὸ βάθος ἑνὸς τεχνητοῦ λάκκου. Ἀλλὰ μᾶς κάνει ἐντύπωσι ὅτι γύρω ἀπὸ τὴν ἀναπαράστασι αὐτή, στὸ δάπεδο τοῦ τεραστίου χώλλ καὶ μὲ μπρούντζινα ἐλάσματα ποὺ εἶναι χωμένα στὰ πολύχρωμα μάρμαρα τοῦ δαπέδου, ἔχουν σχηματισθῆ τὰ τέσσερα σημεῖα τοῦ ὁρίζοντος καὶ στὸ καθένα μὲ ἑλληνικὰ κεφαλαῖα γράμματα, μπρούντζινα ἐπίσης, γράφεται: ΒΟΡΕΑΣ, ΝΟΤΟΣ, ΖΟΦΟΣ, ΗΩΣ. Δηλαδὴ Βορρᾶς, Νότος, Ἀνατολή, Δύσις. Ὁ κάθε Ἕλληνας αἰσθάνεται ὑπερήφανα ὅταν βλέπη ὅτι γιὰ τὶς ἀρχαιότατες ἐπιστῆμες—τὶς ὁποῖες πρῶτοι ἐδημιούργησαν οἱ Ἕλληνες—γίνεται καὶ σήμερα ἀκόμη χρῆσις τῆς ἑλληνικῆς γλώσσης. Αὐτὸ θὰ τὸ δοῦμε καὶ ὅταν θὰ ἐπισκεφθοῦμε τὴν κρατικὴ Βιβλιοθήκη τοῦ Λὸς Ἀντζελες, στὴν εἴσοδο τῆς ὁποίας, μὲ ἔκπληξι, εἴδαμε νὰ ὑπάρχη ἀνάγλυφη στὴν πέτρα ἡ ἐπιγραφὴ: ΦΙΛΟΣΟΦΙΑ—ΠΟΙΗΣΙΣ. Μετὰ μιὰ ὥρα θὰ ἀρχίση τὸ θέαμα στὸ ἀμφιθέατρο τοῦ πλανητοσκοπίου καὶ ἔτσι μᾶς δίνεται καιρὸς νὰ ἐπισκεφθοῦμε τὴν αἴθουσα τοῦ μεγάρου καὶ νὰ θαυμάσουμε ὅλα τὰ ἐκθέματα, τόσο τὰ ἀστρονομικά, ὅσο καὶ τὰ σύγχρονα τεχνικὰ ἐρεύνης τοῦ διαστήματος, ποὺ παρουσιάζονται κατὰ τρόπο ἀριστοτεχνικό. Ὑπάρχουν βιτρίνες καὶ αἴθουσα ὅπου ἔχουν τοποθετηθῆ διάφοροι μετεωρίτες, ποὺ κατὰ καιροὺς ἔπεσαν στὴ γῆ. Εἶναι κομμάτια τεράστια σὰν χαλκοσίδερο, ποὺ ποιὸς ξέρει ἂν δὲν ἀποτελοῦν τὰ ἐρείπια κόσμων ποὺ κατεστράφησαν στὸ σύμπαν. Σὲ ἀτέλειωτες σειρὲς μὲ ἐπεξήγησι καὶ καλλιτεχνικὲς φωτογραφίες ἐκτίθενται ὅλα τὰ μέταλλα καὶ τὰ κρύσταλλα ποὺ ἔχουν ἐνδιαφέρον καὶ εἰδικὰ μηχανήματα δείχνουν τὶς κινήσεις τῶν ἀστερισμῶν, ἀλλοῦ δὲ παρουσιάζονται τεράστια ἀνάγλυφα προπλάσματα τῶν πλευρῶν τῆς σελήνης ὅπως τὴν βλέπει κανεὶς μὲ τὰ τηλεσκόπια καὶ ὅπως τὴν εἶδαν οἱ σύγχρονοι ἀστροναῦτες. Τέλος ὑπάρχουν τὰ ὁμοιώματα τῶν πυραύλων μὲ τοὺς ὁποίους οἱ Ἀμερικανοὶ ἀστροναῦται ταξίδεψαν στὸ διάστημα. Ἀλλὰ ἀκοῦμε τὸ εἰδικὸ σήμαντρο καὶ τὸ μεγάφωνο ποὺ εἰδοποιεῖ ὅτι ἀρχίζει τὸ θέαμα τοῦ πλανητοσκοπίου.

Πηγαίνουμε καὶ μπαίνουμε σὲ μιὰ τεράστια κυκλικὴ αἴθουσα ποὺ γύρω ἔχει πολλὲς χιλιάδες ἀναπαυτικὰ καθίσματα ἀμφιθεατρικῶς. Ἡ αἴθουσα καλύπτεται μ' ἕναν τεράστιο θόλο (οὐρανό), ποὺ στὴ βάσι του ὑπάρχουν διάφορα σχήματα σὲ μαῦρο φόντο ποὺ προκαλοῦν τὴν περιέργεια. Στὸ κέντρο τῆς αἰθούσης εἶναι τοποθετημένο ἕνα περίεργο μηχάνημα τὸ Zeiss Planetarium Instrument (πλανητοσκοπικὸν ὄργανον) ποὺ μοιάζει σὰν κάποιο τέρας ὑπερφυσικό. Τέτοια μηχανήματα ὑπάρχουν τρία στὸν κόσμο. Ἡ αἴθουσα σὲ λίγη ὥρα εἶχε γεμίσει καὶ οἱ κουρτίνες τραβήχτηκαν στὶς πόρτες. Τὸ θέαμα ἀρχίζει. Μιὰ θαυμασία μουσικὴ μᾶς προδιαθέτει εὐχάριστα, ἐνῶ ὁ καθηγητὴς παίρνει τὴ θέσι του πάνω στὴν εἰδικὴ ἕδρα μὲ τὰ μικρόφωνα καὶ τὰ ὄργανα χειρισμοῦ τοῦ πλανητοσκοπίου. Ἀφοῦ ἡ μουσικὴ ἔσβυνε σιγὰ-σιγὰ μᾶς ἐξηγεῖ τὴν ὡραιότητα τοῦ σύμπαντος καὶ ὅτι θὰ ἀπολαύσουμε ὁλόκληρο τὸ πλανητικὸ σύστημα καὶ τὴν λειτουργία σ' ὅλες τὶς ἐποχὲς τοῦ ἔτους. Ἔτσι σιγὰ-σιγὰ τὸ φῶς τῆς ἡμέρας ποὺ πλημμύριζε τὴν αἴθουσα χάνεται καὶ βλέπουμε ἕνα ἔναστρο οὐρανὸ μὲ τὴ σελήνη νὰ προβάλλη σιγὰ-σιγὰ ἀπὸ μιὰ βουνοσειρὰ κατακόκκινη καὶ νὰ σκορπάη τὸ φῶς της στὴ γῆ, ἐνῶ ἀνάλογη μουσικὴ ὑπόκρουσις μᾶς κάνει νὰ ξεχάσωμε ὅτι βρισκόμαστε σὲ κλειστὴ αἴθουσα. Ἡ σελήνη προχωρεῖ στὸν οὐρανό, τ' ἀστέρια κινοῦνται καὶ ὁ καθηγητὴς μᾶς ἐξηγεῖ τὴν κίνησί τους, τοὺς διαφόρους ἀστερισμούς,

τὴ θέσι τους, τὴν πορεία τους. Καὶ νὰ ἔξαφνα ἕνας διάττοντας ἀστέρας, καὶ δεύτερος καὶ τρίτος. Εἶναι τόση ἡ φυσικότης τοῦ θεάματος ὥστε νομίζει κανεὶς ὅτι πραγματικὰ ξεκόπηκαν ἀπὸ τὸ σύμπαν τ' ἀστέρια αὐτά. Ἡ σελήνη προχωρεῖ, τ' ἀστέρια κινοῦνται καὶ νὰ τώρα ἡ ἠώς, ἡ ἀνατολὴ τοῦ ἡλίου. Ἡ μουσικὴ ἀλλάζει. Στρέφουμε τὰ βλέμματα πρὸς τὴν ἀνατολὴ καὶ βλέπουμε νὰ ξεπροβάλλουν οἱ ροδόχρωμες ἀχτῖδες τοῦ Φοίβου, αὐτὲς ποὺ τόσο παραστατικὰ περιγράφει στὶς στροφὲς τῆς Ὀδύσσειας ὁ Ὅμηρος. Καὶ τώρα μὲ μουσικὴ ἔντονη ἀπὸ ὅπερες, ὁ ἥλιος μᾶς στέλνει τὸ φῶς του. Γύρω μας βουνὰ καὶ πολιτεῖες. Μὰ ποῦ βρισκόμαστε; Εἶναι περίεργο. Ἔχουμε τὴν αἴσθησι ὅτι βρισκόμαστε σὲ κάποια πολιτεία καὶ ἀντικρύζουμε τὰ βουνὰ της μακριὰ καὶ τὰ χτίρια, μὰ καὶ ὁ θόρυβος τῆς πολιτείας κατὰ κάποιο τρόπο ἀκούγεται ἢ ἴσως ἔχουμε τὴν ἐντύπωσι ὅτι τὸν ἀκοῦμε; Ἀλλὰ ὁ ἥλιος προχωρεῖ πρὸς τὴ δύσι του, μιὰ δύσι ὑπέροχη, μαγευτική. Τὸ φῶς χάνεται φυσικώτατα. Τὰ πρῶτα ἀστέρια προβάλλουν καὶ ὁ καθηγητὴς μᾶς προπαρασκευάζει γιὰ μιὰ ὁλικὴ ἔκλειψι τῆς σελήνης. Μᾶς δείχνει στὸν οὐρανὸ τὴ γῆ, τὸν ἥλιο, καὶ τὴ σελήνη καὶ ἐξηγεῖ πὼς ἡ σκιὰ τῆς γῆς θὰ πέση στὴ σελήνη καὶ θὰ τὴν σκεπάση σιγὰ-σιγά. Ἀλλὰ ἐνῶ αὐτὸ τὸ μάθημα τὸ βλέπουμε στὸ στερέωμα, διερωτώμεθα. Καλά, ἐμεῖς ποῦ εἴμαστε τώρα; Ἔξω ἀπὸ τὸ σύμπαν; Ἀλλὰ ὥς που νὰ δώσουμε ἐξήγησι καὶ νὰ καλοσκεφθοῦμε ἡ σελήνη στὸ στερέωμα ἀρχίζει νὰ σκοτεινιάζη. Βλέπουμε, πάντα μὲ συνοδεία ἀναλόγου μουσικῆς, νὰ σκεπάζεται σὲ σχῆμα ἐλλειψοειδὲς ἡ σελήνη ὥς που νὰ χάνεται, ἐνῶ τὸ σκοτάδι πυκνώνεται. Τὰ πάντα μᾶς δείχνουν μιὰ ἀληθινὴ εἰκόνα τῆς ὁλικῆς ἐκλείψεως τῆς σελήνης, ἕως ὅτου σιγὰ-σιγὰ ἡ σκιὰ τῆς γῆς φεύγει ἀπὸ τὴ σελήνη καὶ τὸ ἀσημένιο φῶς της γεμίζει τὴ φύση ὥς που νὰ προβάλη ὁ ἥλιος, γιὰ τὴν ἔκλειψι τοῦ ὁποίου προπαρασκευαζόμαστε.

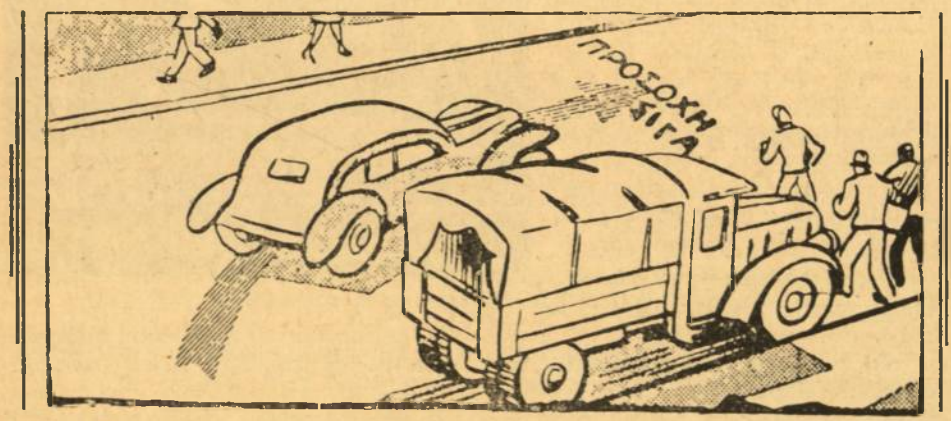
Ὁμολογουμένως εἴδαμε μιὰ ὁλικὴ ἔκλειψι τοῦ ἡλίου, ἔτσι, ποὺ ἀμφιβάλαμε ἂν βρισκόμαστε σὲ ἀμφιθέατρο ἢ στὸ ὕπαιθρο. Οἱ φωτοσκιάσεις, ἡ μουσική, ἡ ἐμφάνισις τῶν βουνῶν καὶ τῶν πολιτειῶν, τόσο φυσικὴ ποὺ θαυμάζει κανεὶς καὶ μόνον θαυμάζει. Τώρα ὁ ἥλιος μεσουρανεῖ, ἐνῶ ἡ μουσικὴ παίζει ἔντονα πανηγυρικά. Σὲ κάθε περίπτωσι οὐρανίου φαινομένου, δηλαδὴ ἐκλείψεως σελήνης, ἐκλείψεως ἡλίου, ἡλιακῶν κηλίδων, ἡλιακῶν ἐκρήξεων, τροχιῶν ἡλίου, σελήνης, γῆς, διαφόρων ἀστερισμῶν, γαλαξία, καὶ ὅλων τῶν ἀστρονομικῶν φαινομένων, παρουσιάζονται εἰκόνες φυσικώτατες στὸν οὐράνιο θόλο τοῦ πλανητοσκοπίου, ὅπου μπορεῖ καὶ ὁ

πλέον ἀδαὴς στὴν ἀστρονομία νὰ καταλάβη καὶ νὰ μάθη πολλὰ πράγματα γιὰ τὴν ὡραιότητα τῆς φύσεως, γιὰ τὴ μεγαλοπρέπεια τοῦ σύμπαντος καὶ νὰ πεισθῆ ὅτι κάποια δύναμις ἀνώτερη ὅλων, κάποια θεότης μᾶς κυβερνᾶ ὄχι σὰν γῆ μόνον, ἀλλὰ σὰν σύμπαν, ποὺ δὲν ἔχει οὔτε ἀρχὴ οὔτε τέλος, οὔτε ὅρια.

'Αλλὰ ξαφνικὰ βλέπουμε μπροστά μας ἕνα πύραυλο. Εἶναι ὁ πύραυλος μὲ τὸν ὁποῖο οἱ ἀστροναῦτες πέταξαν στὸ διάστημα. 'Ο οὐρανὸς γεμᾶτος ἀστέρες, ἡ σελήνη γελαστὴ συνεχίζει ἤρεμα τὴν πορεία της, καὶ ὁ καθηγητὴς μᾶς καλεῖ νὰ μποῦμε στὸν πύραυλο γιὰ νὰ πετάξουμε στὸ διάστημα. "Ως που νὰ συνέλθουμε ἀπὸ τὴν κατάπληξι βρισκόμαστε μέσα στὸν πύραυλο καὶ μπαίνουμε στὴν τροχιὰ τῆς γῆς, καὶ ὕστερα ἀπὸ λίγο προχωροῦμε πρὸς τὴ σελήνη καὶ κάνουμε τὴν τροχιά της! Μὰ εἶναι καταπληκτικό. Νὰ ποὺ γίναμε ἀστροναῦτες καὶ εἴδαμε ὅ,τι εἶδαν καὶ κεῖνοι οἱ ὁποῖοι πέταξαν ἡρωικὰ στὸ διάστημα. Σᾶς βεβαιῶ ὅτι σὲ μιὰ στιγμὴ ξεχάστηκα καὶ νόμισα ὅτι βρίσκομαι στὴ σελήνη, γιατὶ ἐμεῖς σὲ μιὰ στιγμὴ ξεπεράσαμε τοὺς ἀστροναῦτες. Μὲ βάσι τὰ ὅσα εἶδανε καὶ φωτογραφήσανε οἱ ἀστροναῦτες γιὰ τὴ σελήνη, ὁ πύραυλός μας προσγειώθηκε στὴ σελήνη καὶ μεῖς εἴδαμε ἕνα ὑπέροχο θέαμα τὴν ἐπιφάνεια τῆς σελήνης, τὰ βουνά της, κάτι σὰν θάλασσες. 'Αλλὰ δὲν ἐπιτρέπεται στὴ σελήνη νὰ μείνουμε πολὺ καὶ ὁ πύραυλός μας γρήγορα μᾶς φέρνει στὴ γῆ. Βλέπουμε τώρα τὴ σελήνη στὸν οὐρανὸ νὰ γελάη γλυκὰ σὰν νὰ μᾶς χαιρετάη ἢ καὶ νὰ μᾶς εἰρωνεύεται ὡς που ψηλὰ στὸν οὐρανὸ μένει λευκὴ ὅμως σὰν σκιὰ ἡ σελήνη καὶ ἀπέναντί της ὁ ἥλιος, ὁλόλαμπρος πάνω στὸ ἅρμα του. 'Η μουσικὴ γίνεται ἔντονη, ὁ καθηγητὴς μᾶς εὐχαριστεῖ καὶ τὸ φῶς πλημμυρίζει τὴν αἴθουσα. "Οσοι θέλουν μποροῦν νὰ μείνουν μέσα στὴν αἴθουσα, ὅπου ὁ εἰδικὸς χειριστὴς τοῦ μηχανήματος ποὺ σὰν τεράστιο τέρας τῆς σύγχρονης τεχνικῆς προβάλλει μέσα στὴν αἴθουσα, θὰ ἐξηγήση τὴ λειτουργία του καὶ τὰ κατορθώματά του. Πραγματικὰ πρόκειται περὶ θαύματος, ἑνὸς θαυμασίου συνδυασμοῦ τῶν ἐπιστημονικῶν καὶ τεχνικῶν ἀνακαλύψεων καὶ ἐπιτευγμάτων τοῦ αἰῶνος μας.

(Συνεχίζεται)

ΟΔΗΓΙΕΣ ΤΡΟΧΑΙΑΣ ΚΙΝΗΣΕΩΣ ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΟΔΗΓΟΥΣ

Μὴ ξεχνᾶτε ποτέ, ὅτι τὸ προσπέρασμα ἔχει καὶ τοὺς κινδύνους του καὶ πρέπει νὰ γίνεται μὲ μεγάλη προσοχή. "Οταν μάλιστα προσπερνᾶτε ἄλλο σταματημένο αὐτοκίνητο ποὺ σᾶς ἐμποδίζει νὰ βλέπετε πρὸς τὰ δεξιά σας, πρέπει νὰ ἐλαττώνετε τελείως τὴν ταχύτητα, ὥστε νὰ σταματᾶτε ἀμέσως ἂν παραστῆ ἀνάγκη.

Ἐκδρομαὶ Ἐξωτερικοῦ

Ὑπὸ Ἀστυν. Διευθυντοῦ Α' κ. **ΔΗΜ. ΧΑΝΔΡΙΝΟΥ**

Εἰς τὸ προηγούμενον σημείωμά μας ἐγράφησαν ὡρισμένα θέματα ἀστυνομικοῦ, μᾶλλον, ἐνδιαφέροντος. Εἰς τὸ παρὸν θὰ ἐκθέσωμεν μερικὰς ἐντυπώσεις μας ἀπὸ τὰς πόλεις τῆς Αὐστρίας.

Σκοπὸς τῶν σημειώσεων τούτων εἶναι νὰ μεταδώσουν, κατὰ τὸ δυνατόν, εἰς τοὺς τυχὸν ἀναγνώστας των, ἀστυνομικούς, ἀφ' ἑνὸς μὲν τὸ λεγόμενον τουριστικὸν πνεῦμα, τὸ ὁποῖον εἰς τὴν ἐποχήν μας λαμβάνει διαστάσεις τόσας, ὥστε νὰ δημιουργῇ καὶ προβλήματα δι' ὡρισμένας χώρας, ἀφ' ἑτέρου δὲ νὰ κινήσῃ τὸ ἐνδιαφέρον καὶ τὴν ἐπιθυμίαν ἐπισκέψεως ὡρισμένων χωρῶν τῆς Εὐρώπης διὰ νὰ τοὺς δοθῇ ἡ δυνατότης ὅπως «ἰδίοις ὄμμασι» ἀντιληφθῶσιν ἕνα πολὺ ἐνδιαφέρον θέμα, δηλαδή: πῶς οἱ ἀστυνομικοὶ δικαιολογοῦν πλήρως τὴν κρατοῦσαν ἀντίληψιν ὅτι ἡ Ἀστυνομία εἶναι καθρέπτης πολιτισμοῦ μιᾶς χώρας!

Συνεχίζοντες, λοιπόν, τὴν περιγραφὴν τῶν ἐντυπώσεών μας θὰ προσθέσωμεν ὀλίγα διὰ τὴν Γιουγκοσλαυΐαν. Κυρίως διὰ τὴν τόσον δεινῶς πληγεῖσαν ἐκ σεισμῶν πόλιν τῶν Σκοπίων.

Ἴσως θὰ ἐνθυμοῦνται πολλοὶ ὅτι ὅταν ἐκοινοποιήθη τὸ πρόγραμμα τῆς ἐκδρομῆς προεβλέπετο διανυκτέρευσις εἰς τὰ Σκόπια καὶ δὴ εἰς τὸ ξενοδοχεῖον «Μακεδονία». Ὀλίγον πρὸ τῆς ἐνάρξεως τῆς ἐκδρομῆς καὶ δι' ἀσήμαντον αἰτίαν ἀπεφασίσθη διανυκτέρευσις εἰς Θεσσαλονίκην καὶ οὐχὶ εἰς τὰ Σκόπια. Δὲν ἔχει, βεβαίως, καμμίαν σχέσιν ἡ χρονολογία τῆς προβλεφθείσης διανυκτερεύσεως μὲ τοὺς μετέπειτα σεισμούς. Ἡ σκέψις, ἤδη, ὅτι δὲν ἀπεκλείετο καὶ νὰ ἔχῃ... μᾶς ἄγει εἰς ἓν συμπέρασμα, ὅτι ἐνίοτε ἀσήμαντα γεγονότα, ὡς ἐν προκειμένῳ ἡ τυχαία ἀλλαγὴ μιᾶς διανυκτερεύσεως, δυνατὸν νὰ ἔχουν ἀποφασιστικὴν ἐπίδρασιν διὰ τὴν ζωὴν τῶν ἀνθρώπων ἀκόμη δὲ καὶ Κρατῶν!

Πάντως ἦτο ἡ πρώτη μεγάλη πόλις τῆς ἐκδρομῆς εἰς τὴν ὁποίαν προεβλέπετο ὀλιγόωρος στάθμευσις πρὸς λῆψιν φαγητοῦ κ.λ.π. Ἐγευματίσαμεν εἰς τὸ πράγματι λαμπρὸν ξενοδοχεῖον «Μακεδονία». Τὸ ξενοδοχεῖον δηλαδὴ ἐκεῖνο ποὺ μετεβλήθη ἤδη εἰς σωρὸν ἐρειπίων συμπαρασύραν εἰς τὸν θάνατον πλέον τῶν 200 πελατῶν του...

Δὲν εἴχομεν σημειώσει πολλὰ θέματα διὰ τὴν πόλιν αὐτὴν πλὴν μιᾶς τεραστίας ἀντιθέσεως μεταξὺ κολοσσιαίων πολυκατοικιῶν καὶ παλαιῶν καὶ οὐχὶ εἰς καλὴν κατάστασιν οἰκιῶν, διατηρουμένων ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τῆς Τουρκοκρατίας.

Διὰ τὴν ὑπόλοιπον ἐκδρομήν μας μέσῳ τῆς Γιουγκοσλαυΐας δὲν ἔχομεν τί νὰ προσθέσωμεν, πλέον τῶν ὅσων ἤδη ἐξεθέσαμεν εἰς τὰ προηγούμενα σημειώματά μας, διότι διήλθομεν ἐν «καλπασμῷ» μέχρι τῆς πόλεως Γκρὰτς εἰς τὴν ὁποίαν μετὰ τὸ Βελιγράδι διενυκτερεύσαμεν.

Ἡ πόλις Γκρὰτς, πρωτεύουσα τῆς Στυρίας, παρουσιάζει ὄψιν ἀρχοντικῆς πόλεως μὲ τὰ παλαιὰ μέν, ἀλλὰ μεγαλοπρεπῆ καὶ καλαίσθητα κτίριά της. Τὸ ξενοδοχεῖον μας, ἓν ἀπὸ αὐτά, ἐπὶ τῆς ὄχθης τοῦ ποταμοῦ Μούρζ, μᾶς παρουσίασε καὶ ἐσωτερικῶς τὸν καλλιτεχνικὸν ρυθμὸν τῶν ὡραίων αὐστριακῶν μεγάρων. Ὁ ποταμὸς Μούρζ, οὐχὶ καὶ τόσον ὁρμητικὸς ποταμός, χωρίζει τὴν πόλιν εἰς τὸ μέσον καὶ προσδίδει ἰδιαιτέραν γραφικότητα εἰς ταύτην. Φευγαλέα παρατήρησις εἰς τὰς ὁδοὺς ποὺ διηρχόμεθα, μᾶς ἔδωσε τὴν ἐντύπωσιν ὅτι ἡ πόλις αὐτὴ παρουσιάζει κάτι τὸ ποιητικόν. Περιττὸν δὲ νὰ προσθέσωμεν ὅτι παντοῦ ἐπικρατεῖ ἄκρα καθαριότης.

Δὲν ὑπέπεσεν εἰς τὴν ἀντίληψίν μας ἐρειπωμένη οἰκία ἢ παράπηγμα, οὔτε περίπτερα, οὔτε μικροπωληταί, οὔτε χειραμάξια, οὔτε ἐπαΐται...

Τὰ διάφορα κέντρα—μόνον μπὰρ καὶ ἑστιατόρια, διότι ὅταν ἐφθάσαμεν τὰ

λοιπὰ καταστήματα ἦσαν κλειστὰ—παρουσίαζον εἰκόνα εὐχάριστον καὶ ἡ εὐθυμία εἰς πολλὰ τούτων ἦτο φανερὰ οὐχὶ ὅμως θορυβώδης. Οἱ πελάται των ἦσαν κατὰ τὸ πλεῖστον ἄτομα ὡρίμου ἡλικίας, τύποι αὐστριακῶν γλεντζέδων, ὅπως τοὺς ἐφαντάζόμεθα. Νέοι δὲν ἦσαν πολλοί, οὔτε γυναῖκες. Εἰς τὰ πλεῖστα τούτων χρέη σερβιτόρου ἐξετέλουν νεαραὶ γυναῖκες.

Αἱ τιμαὶ τῶν φαγητῶν ἀναγράφονται εἰς τοὺς πρὸ τῆς κυρίας εἰσόδου ἀνηρτημένους καταλόγους. Παρετηρήσαμεν ὅτι αἱ τιμαὶ ποικίλλουν ἀπὸ κέντρου εἰς κέντρον, ἀσχέτως κατηγορίας, εἶναι δὲ ἀνώτεραι τῶν παρ' ἡμῖν ἀπὸ 20-50%

Περὶ τὴν 10ην νυκτερινὴν ἡ πόλις ἐρημοῦται, ἅπαντες σχεδὸν οἱ κάτοικοι ἀποσύρονται εἰς τὰς οἰκίας των. Τὰ κυκλοφοροῦντα αὐτοκίνητα, εἶναι ἐλάχιστα, ἐπικρατεῖ δὲ μία ἡσυχία κάπως περίεργος δι' ἡμᾶς τοὺς Ἕλληνας. Ὁ ξενοδόχος μὲ τὸν ὁποῖον συνεζητήσαμεν τὸ θέμα τοῦτο, μᾶς ἐξήγησεν ὅτι οἱ κάτοικοι τόσον οἱ ἄνδρες, ὅσον καὶ αἱ γυναῖκες, ἐργάζονται ἐντατικῶς καθ' ὅλην τὴν ἡμέραν, ἀποδίδουν δὲ τεραστίαν σημασίαν εἰς τὸ θέμα τῆς νυκτερινῆς ἀναπαύσεως, ἀφ' ἑτέρου δὲ τὸ θέμα τῆς τηλεοράσεως συντελεῖ τὰ μέγιστα εἰς τὴν συγκέντρωσιν τῆς οἰκογενείας ἀπὸ τὰς πρώτας ἑσπερινὰς ὥρας, ἰδίᾳ παρασύρει τοὺς νέους οἱ ὁποῖοι παρακολουθοῦν τὰ ἀθλητικὰ νέα.

Μᾶς ἐπεφυλάχθη ὅμως καὶ μία ἔκπληξις. Περὶ τὴν 10.30' νυκτερινὴν εἰς 2-3 ἑστιατόρια, ἠκούσαμεν θορυβώδεις φωνασκίας καὶ μάλιστα εἰς τήν... ἑλληνικήν. Ἦσαν Ἕλληνες φοιτηταὶ οἱ ὁποῖοι ἐπεδίδοντο εἰς τὴν χαρτοπαιξίαν καί... κυβοπαιξίαν.

Δυστυχῶς αἱ πληροφορίαι μας περὶ τῆς ἐκεῖ διαβιώσεως καὶ συμπεριφορᾶς τῶν Ἑλλήνων φοιτητῶν δὲν ἦσαν καὶ τόσον εὐχάριστοι. Ἀσφαλῶς αὐτὸ δὲν θὰ ἀφορᾶ τὴν ὁλότητα τῶν Ἑλλήνων φοιτητῶν.

Ἡ ἄγνοια τῆς γλώσσης δὲν μᾶς ἐπέτρεψε πολλὰς συζητήσεις μετὰ τῶν κατοίκων. Ἡ συμπεριφορά των πρὸς ἡμᾶς ἦτο φιλική. Ἐξ ὡρισμένων ὅμως περιστατικῶν μᾶς ἄφησαν τὴν ἐντύπωσιν ὅτι εἶναι μᾶλλον φιλοχρήματοι, δηλαδὴ «τσιγκούνηδες» πολὺ περισσότερον ἀπὸ ἡμᾶς τοὺς Ἕλληνας. Ἐπίσης οἱ καταστηματάρχαι δὲν δίδουν ἐξαιρετικὴν σημασίαν, ἴσως φαινομενικῶς, εἰς τὸν περιηγητήν. Αὐτὸ παρετηρήθη εἰς ὅλας τὰς χώρας τὰς ὁποίας ἐπεσκέφθημεν ἐξαιρέσει τῆς Ἰταλίας.

Τὰ ἀξιοθέατα τῆς πόλεως δὲν τὰ περιήλθομεν ἐλλείψει χρόνου. Ὅπως ἀντελήφθημεν ἔχει πολλὰ ἱστορικὰ κτίρια καὶ μνημεῖα, ὡς καὶ τεράστιον δημόσιον κῆπον καὶ ἄλλα ἄλση, τὰ ὁποῖα δίδουν τὴν ἐντύπωσιν ὅτι εἰς τὴν πόλιν κυριαρχεῖ τὸ πράσινον. Τὸ χαρακτηριστικὸν σημεῖον τῆς πόλεως εἶναι ὁ λόφος Σλόσμπεργκ μὲ τὸ εἰς τοὺς πρόποδάς του ἱστορικὸν ὡρολόγιον, τὸ ὁποῖον ὁ Δῆμος μὲ πολλὴν φροντίδα διατηρεῖ. Πράγματι τὸ τοπίον αὐτὸ προκαλεῖ τὴν ἐντύπωσιν διὰ τοῦτο δὲ καὶ πλεῖσται ὅσαι εἰκόνες κυκλοφοροῦν μὲ τὸ χαρακτηριστικὸν τοῦτο τοπίον.

Αὐταὶ ἐν γενικότητι ἦσαν αἱ πρῶται ἐντυπώσεις μας ἀπὸ τὴν πόλιν τοῦ Γκράτς.

Δ. ΧΑΝΔΡΙΝΟΣ

ΜΕΓΑΛΕΣ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΕΣ ΕΠΙΤΥΧΙΕΣ ΣΤΟΝ ΤΟΜΕΑ ΤΗΣ "ΣΚΛΗΡΗΣ,, ΠΑΡΑΝΟΜΙΑΣ

Ὑπὸ Ὑπαστυνόμου Α' κ. **ΧΑΡ. ΣΤΑΜΑΤΗ**

ΔΥΟ περίφημα ἀστυνομικὰ «σενάρια» ἐγράφησαν αὐτὲς τὶς ἡμέρες, σενάρια ἀπὸ τὴν πάλη κατὰ τοῦ ὠργανωμένου ἐγκλήματος καὶ ποὺ ἡ στυγνὴ πραγματικότης καὶ ὄχι συγγραφεῖς κύρους ἄφησαν στὴν κοινωνία μας. Τὸ πρῶτο ἔχει ὡς θέμα ἕνα «φτωχὸ» μπὰρ τοῦ Περιστερίου ποὺ ὅμως δὲν εἶναι φτωχό, «φτωχοὺς» θαμῶνες ποὺ ὡστόσο κυκλοφοροῦν μὲ ἰδιωτικὰ καὶ πειρατικὰ αὐτοκίνητα, πεταλοῦδες τῆς νύχτας κ.ἄ.π. Καὶ ἔρχεται ἡ αἰφνιδιαστικὴ ἔρευνα τῶν μεταμφιεσμένων ἀστυνομικῶν γιὰ νὰ ἐπαληθεύση ὅσα ἐπιστεύοντο μέχρι στιγμῆς καὶ νὰ διαπιστωθῆ ὅτι ὄντως τὸ μπὰρ εἶχε μεταβληθῆ σὲ κέντρον λαθρεμπόρων ναρκωτικῶν, διαρρηκτῶν καὶ ἄλλων ἀποβρασμάτων. Τρία κιλὰ «ψημένου» χασὶς κάτω ἀπὸ ἕνα βαρέλι τοῦ καταστήματος καὶ πολλὰ χρήματα στὶς τσέπες τῶν θαμώνων καὶ τοῦ ἰδιοκτήτου ἀπὸ τὴν ἐμπορία τοῦ λευκοῦ θανάτου. Αὐτὰ ὡς πρὸς τὸ πρῶτον μέρος τῆς ὑποθέσεως καὶ ἐφάμιλλα ὅσων ἀνεμένοντο ἀπὸ τὴν ἀστυνομικὴν ἐξόρμησιν, κλείνει δὲ τὸ μέρος τοῦτο μὲ τὴν σύλληψιν τοῦ ἰδιοκτήτου τοῦ μπὰρ Π. Κ., λαθρεμπόρου καὶ τοξικομανοῦς, μὲ τὴν σύλληψίν τοῦ ὅλως ἐπικινδύνου «ἀρχηγοῦ» τοῦ συρφετοῦ Β.Π., ἐκτοπισμένου γιὰ λαθρεμπόριον ναρκωτικῶν καὶ ὅμως ἀποδράσαντος καὶ δρῶντος τὰ μέγιστα εἰς τὴν πρωτεύουσαν καὶ τὰ πέριξ, μὲ τὴν σύλληψιν, τέλος, τριῶν ἄλλων ἀκόμα λαθρεμπόρων, τῶν Γ.Κ., Ν.Χ. καὶ Χ.Χ. Τὸ δεύτερον μέρος ἀνοίγει ὅταν οἱ ἀστυνομικοὶ ἐρευνοῦν τὴν οἰκίαν τοῦ ἀρχιλαθρεμπόρου Β.Π. στοὺς Ἁγίους Ἀναργύρους. Εὑρίσκεται ἐκεῖ ἡ φίλη του Π.Δ. ποὺ μὲ ὑπερηφάνεια φέρει ἕνα χρυσὸ μπρελόκ, αὐτὸ δὲ τὸ κόσμημα ἀποτελεῖ τὸν μίτον ἑνὸς σκοτεινοῦ μυστηρίου. Διότι ἡ Π.Δ. ὁμολογεῖ ὅτι τὸ μπρελὸκ τῆς εἶχε δωρήσει ὁ ἐραστὴς Β.Π. κι' ἐκεῖνος στὴ συνέχεια ὁμολογεῖ ὅτι προέρχεται ἀπὸ τὴν μεγάλη κλοπὴ κοσμημάτων καὶ χρημάτων τῆς λαϊκῆς τραγουδιστρίας Κ.Γ. συνολικοῦ ποσοῦ 200.000 δραχμῶν περίπου. Ὁμολογεῖ ἀκόμα ὁ Β.Π. ὅτι ὁ ἴδιος κατέστρωσε τὸ σχέδιον τῆς «ἐπιχειρήσεως» καὶ ἐνήργησαν τὴν διάρρηξιν, ὑπὸ τὴν καθοδήγησίν του, οἱ Α.Κ., Α.Μ. καὶ Χ.Χ., θαμῶνες τοῦ μπάρ, ὅταν ἡ καλλιτέχνις ἔλλειπε στὴν ἐπαρχία. Ὁ Β.Π. ἀποκαλύπτει καὶ πολλὲς ἄλλες ἀξιόλογες λεπτομέρειες τῆς διαρρήξεως καὶ τοῦ ὅλου λαθρεμπορίου τῶν ναρκωτικῶν, ἂς τὰ ἀφήσωμε ὅμως αὐτὰ γιατὶ χρειάζονται πολλὲς σελίδες νὰ καταχωρηθοῦν καὶ ἂς προχωρήσωμε στὸ δεύτερο «σενάριο».

***

Ἀρχίζει αὐτὸ ἐκεῖ ποὺ τελειώνει τὸ πρῶτο. Ἕνας ἀριθμὸς τηλεφώνου στὸ μπλὸκ ἑνὸς τοῦ «συνδικάτου» Περιστερίου, τοῦ συλληφθέντος Χ.Χ., ὁδηγεῖ στὴν σύλληψη τοῦ Π.Κ., ἐτῶν 20, ἄλλοτε δράστου ληστείας εἰς βάρος ἀλλοδαποῦ. Καὶ ὁμολογεῖ ὁ Π.Κ. καὶ φωτίζει ἕνα ἄλλο σκοτεινὸ μυστήριο: ὅτι πρὶν δυόμισυ χρόνια, πρὶν καλὰ-καλὰ κλείση τὰ δεκαοκτώ, ἐνήργησε ἐκείνη τὴν μεγάλη διάρρηξη κεντρικοῦ καταστήματος ἠλεκτρικῶν εἰδῶν καὶ ἀφήρεσε 270.000 δραχμές, τρανζίστορς καὶ μερικὰ ἀναλόγια. Μὲ καμάρι ὁ νεαρὸς αὐτὸς ὁμολογεῖ ἀκόμα ὅτι ἐφοίτησε στὴν μεγάλη σχολή... διαρρηκτικῆς τοῦ Ν.Γ. ἡ Κόλλια, ἐτῶν 53, ὑπ' ἀριθ. 1 κακοποιοῦ καὶ ἤδη φυλακισμένου ἀπὸ τοῦ 1961 γιὰ λαθρεμπόριον ναρκωτικῶν. Ἀπεφοίτησε τῆς προτύπου αὐτῆς σχολῆς μὲ ἄριστα—βαθμὸς 10—καὶ τοῦ ἀνετέθη ἀπὸ τὸν σοφὸν καὶ πολυπράγμονα καθηγητὴν ἡ διάρρηξις τοῦ καταστήματος ἠλεκτρικῶν εἰδῶν. Καὶ ἐγένετο μὲ «ἀξιοζήλευτον» τέχνην ἡ «δουλειὰ» ὑπὸ τὰ ὄμματα τοῦ «τσιλιαδόρου» γιὰ αὐτὴν τὴν περίπτωσιν καθηγητοῦ, παρεδόθη μὲ τυφλὴν ἐμπιστοσύ-

νην τὸ χρηματόδεμα ἀπὸ τὸν μαθητὴ στὸν διδάξαντα καί, ἐκεῖνος, κατὰ τὰ τίμια συναλλακτικὰ ἤθη τῶν ἀνθρώπων τοῦ φυράματος τοῦ ἀνεκοίνωσε ὅτι μετρηθέντα τὰ ποσὰ εὑρέθησαν μόνον 60.000! Τοῦ εἶπε ὅμως τοῦ «παιδιοῦ»: «Πάρε ἕνα χιλιάρικο τώρα. Καὶ ὅποτε θέλεις νὰ μοῦ ζητῆς. Εἶσαι μικρὸς ἀκόμα καὶ θὰ σοῦ τὰ κλέψουν ὅταν βαστᾶς πολλὰ μαζί σου...». Κάπως ἀνθρωπινώτερη σκέψη τὸν ἔκαμε ἀργότερα πάντως νὰ τοῦ ἀγοράση μιὰ μοτοσυκλέττα. Στὴ συνέχεια τῶν ὁμολογιῶν ὁ νεαρὸς Π.Κ. εἶπεν ὅτι ὁ μέγας διδάσκαλός του ἐγνώρισε στὴν φυλακὴ τὸν Χ.Χ., στὸν ὁποῖον ὡμίλησε γιὰ τὸ ἄριστα ποὺ ἔλαβε στὸ μάθημα τῆς διαρρηκτικῆς. Ἀποφυλακισθεὶς λοιπὸν ὁ Χ.Χ. ἔλαβε ἀπὸ τὸν καθηγητὴν τὸν ἀριθμὸν τηλεφώνου τοῦ μαθητοῦ Π.Κ. καί, μαζὶ μὲ τὸν συλληφθέντα ἐπίσης «πειρατὴν» Θ.Π. τῶν 34 ἐτῶν, συνέπηξαν ἄλλην σπεῖραν. Ἄρχισε ἔτσι καινούργια δρᾶσις μὲ διαρρήξεις στὸ κέντρον τῶν Ἀθηνῶν, στὴν Καλλιθέα, Ἡλιούπολη, Π. Φάληρον, Νέαν Σμύρνην κ.λ. κ.λ. Ἐδῶ φαίνεται νὰ τελειώνη τὸ δεύτερο αὐτὸ «σενάριο», μὲ τὴν προσθήκην ὅτι ὁ φυλακισμένος Ν.Γ. ἐπαλήθευσε στοὺς ἀστυνομικοὺς ποὺ τὸν ἐξήτασαν ὅλα ὅσα κατέθεσεν ὁ μαθητής του. Καὶ εἶπεν ἐπὶ πλέον ὁ «καθηγητὴς» ὅτι ἀπὸ τὶς 270.000 ποὺ τοῦ ἀπέφερε ἡ «ἐργασία» τοῦ ἄριστου μαθητοῦ του ἔδωσε 100.000 ὑπὸ τύπον δανείου στὸν Β.Π., ἀρχηγὸν τοῦ συρφετοῦ τοῦ Περιστερίου, πρᾶγμα ποὺ ἀποδεικνύει ὅτι τὰ δύο «σενάρια» πρέπει νὰ παρουσιασθοῦν ὡς ἕνα. Ὡς ἕνα πολύπλοκον καὶ πολυπρόσωπον ἔργον τοῦ σκοτεινοῦ μας ὑποκόσμου, ποὺ δὲν ἀποκλείεται νὰ μᾶς ἀποκαλύψη κανένα ἀπίθανον τέλος ὅταν ἡ ἔρευνα ὁλοκληρωθῆ.

***

ΕΞ ΙΣΟΥ συναρπαστικὰ μὲ τὰ πρῶτα—ἂν μάλιστα τὰ γεγονότα ἐδίδοντο μὲ εὐρὺ λογοτεχνικὸ μέτρο καὶ λεπτομέρειες καὶ δὲν περιωρίζοντο ἀπὸ τὴν ἀνάγκην τοῦ χώρου στὴ ξηρὰν σχεδὸν μορφὴν τῶν σχολίων—εἶναι πολλὰ ἀπὸ τὸ πλῆθος τῶν μεγάλων πληγμάτων, ποὺ αὐτὲς τὶς ἡμέρες κατέφερε ὁ ἀστυνομικὸς μόχθος κατὰ τῆς σκληρᾶς παρανομίας. Πρέπει νὰ τοποθετηθῆ στὴν πρώτη θέση ἐκεῖνο τὸ πλῆγμα κατὰ τῶν ἐμπόρων τοῦ πλέον φρικτοῦ καὶ βεβαίου θανάτου, τῶν λαθρεμπόρων ναρκωτικῶν, ποὺ ἦλθε λίγες μόλις ἡμέρες ὕστερα ἀπὸ τὸ πρῶτο τοῦ Περιστερίου. Συστηματικὴ καὶ ἄριστη παρακολούθησις τοῦ Κ.Κ. τῶν 40 ἐτῶν, γνωστοῦ λαθρεμπόρου ναρκωτικῶν, ἀπεκάλυψεν ὅταν ἐπέστη ἡ ὥρα τῆς συλλήψεως καὶ σωματικῆς ἐρεύνης εἴκοσι μόνον γραμμάρια χασίς, ποὺ ἔφερε ἐπάνω του. Εἶχε διαπιστωθῆ ὅμως ὅτι ἐνεργοῦσε τὸ λαθρεμπόριον ναρκωτικῶν ἀπὸ τὰ δύο ὀπωροπωλεῖα του, στὸν Περισσὸ καὶ τὸ Περιστέρι, ὅπου μαζὶ μὲ τὰ φροῦτα ἔδιδε στοὺς ἀγοραστὰς καὶ τὰ «σκονάκια». Μεθοδικὴ ἔρευνα τῶν ἀστυνομικῶν μας λοιπὸν στὴν κατοικία του, στὸ Περιστέρι, ἀπεκάλυψεν ποσότητα 3,1/2 κιλῶν χασὶς σὲ 10 πλακίδια, καμουφλαρισμένα μὲ κάθε ἐπιμέλεια μέσα στὸ δοχεῖο τοῦ W.C. Μὲ ὅλο του τό... δίκαιο ὁ καλὸς ἄνθρωπος προέβαλλε ἀντίσταση κατὰ τὴν ὥραν τῆς συλλήψεως καὶ προσπάθησε νὰ διαφύγη, πλὴν εἰς μάτην. Σὲ θέσεις ποὺ ἁρμόζουν πρέπει νὰ τοποθετηθοῦν δύο μεγάλα πλήγματα κατὰ τῶν ἐπιφανῶν τοῦ διαρρηκτικοῦ ὑποκόσμου. Τὸ πρῶτο, κατεφέρθη μὲ τὴν σύλληψη τοῦ κομψευομένου «μπουκαδόρου» Σ.Μ. τῶν 26 ἐτῶν, «ἄρτι ἀποφυλακισθέντος» πρὸ 1,1/2 μηνὸς καὶ ὕστερα ἀπὸ φυλάκισιν 2,1/2 ἐτῶν διὰ σωρείαν κλοπῶν καὶ διαρρήξεων. Κατώρθωσε ὁ ἀκάματος αὐτὸς «ἀστὴρ» νὰ λεηλατήση 40 ἐπαύλεις τῶν προαστίων στὸ διάστημα τῶν 45 ἡμερῶν. Καὶ οἱ ἡμέρες αὐτὲς ἦταν οἱ καλύτερες τῆς ζωῆς του, γεμάτες χλιδὴ καὶ πολυτέλεια, ἀφοῦ μὲ κάθε συγκέντρωση σεβαστοῦ ποσοῦ ἐπεβιβάζετο τουριστικῶν πλοίων καὶ ἔκαμνε κρουαζιέρες στὰ νησιὰ τοῦ Αἰγαίου, πραγματοποιώντας μάλιστα γνωριμίες καὶ περιπέτειες μὲ θελκτικὲς τουρίστριες καθ' ὃ γλωσσομαθής. Κρῖμα ποὺ ἡ κακή του μοῖρα τὸ θέλησε νὰ ἔλθη ἀντιμέτωπος κάποια νύκτα μὲ ἀστυνομικὴ περίπολο.

Χ. ΣΤΑΜΑΤΗΣ

ΙΣΤΟΡΙΚΟΙ ΠΕΡΙΠΑΤΟΙ ΣΤΟΥΣ ΔΡΟΜΟΥΣ ΤΩΝ ΑΘΗΝΩΝ ΚΑΙ ΤΟΥ ΠΕΙΡΑΙΩΣ

Ὑπὸ Ὑπαστυνόμου Α' κ. **Ι. ΡΑ·Ι·ΚΟΥ**

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'

Τοπωνυμικὰ τῶν ὁδῶν Ἀθηνῶν κατ' ἀλφαβητικὴν σειράν.

Κνίδου.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Λιοσίων 108, κοντὰ στὴ πλατεῖα Ἀττικῆς.

Ἡ Κνίδος, ἀρχαία πόλις τῆς Καρίας, νοτιοδυτικὰ τῆς Μ. Ἀσίας, καὶ ἕδρα τῆς ἐκεῖ δωρικῆς ἑξαπόλεως, ἦταν σημαντικὴ ναυτικὴ δύναμις καὶ ἐθεωρεῖτο ὡς λατρευτικὸ κέντρο τῆς Ἀφροδίτης. Ἐκεῖ ὑπῆρχε καὶ τὸ περιώνυμο ἄγαλμα, «Κνιδία Ἀφροδίτη», ἔργο τοῦ Πραξιτέλους. Κοντὰ στὴ Κνίδο κατεσκήνωσεν ὁ αὐτοκράτωρ τῆς Νικαίας Ἰωάννης Βοτάτσης, ὅταν τὸ 1233 ἐξεστράτευσε κατὰ τοῦ Καίσαρος Λέοντος Γαβαλᾶ, χωροδεσπότου τῆς Ρόδου. Ἀπὸ ἐκεῖ ὁ Βοτάτσης ἀπέστειλεν ἐναντίον τοῦ Γαβαλᾶ τὸν ἀρχιστράτηγό του Ἀνδρόνικο Παλαιολόγο, ὁ ὁποῖος δὲν ἠμπόρεσε νὰ καταλάβη τὴν πόλι τῆς Ρόδου.

Κνωσοῦ.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Πατησίων 195, κοντὰ στὴ στάσι Καλλιφρονᾶ.

Ἡ Κνωσὸς ἢ Κνωσσός, ἀρχαιοτάτη καὶ ἐνδοξοτάτη πόλις τῆς Κρήτης, κοντὰ στὸ Ἡράκλειο, θεωρεῖται μητρόπολις τοῦ παλαιοτάτου στὴν Εὐρώπη πολιτισμοῦ. Τὰ θαυμαστὰ ἐρείπιά της ἀνεκαλύφθησαν ἀπὸ τὶς ἀνασκαφὲς ποὺ διενήργησεν ὁ Ἄγγλος σὲρ Ἀρθοῦρος Ἔβανς, ἀπὸ τοῦ 1900.

Ἡ Κνωσὸς ὑπῆρξε τὸ ἐπιφανέστερο κέντρο τοῦ μινωικοῦ πολιτισμοῦ καὶ ἕδρα ἰσχυρῶν βασιλέων, ποὺ ἐξουσίαζον τὶς ἄλλες μινωϊκὲς πόλεις. Τὸ μυθολογούμενον ὡς ὁ «λαβύρινθος» τοῦ Μίνωος δαιδαλῶδες καὶ ἐκτεταμένο ἀνάκτορο τῆς Κνωσοῦ, ἀπετελεῖτο ἀπὸ 1200 περίπου διαμερίσματα καὶ βοηθητικοὺς χώρους καὶ εἶχε τέσσαρες ἢ πέντε ὀρόφους. Γύρω ἀπὸ τὸ μινωικὸ ἀνάκτορο εὑρίσκοντο πολλὰ καὶ διάφορα ἄλλα οἰκοδομήματα, τὰ νεκροταφεῖα κλπ. Ἡ Κνωσὸς τὴν ἐποχὴ ἐκείνη εἶχε περὶ τὶς 100 χιλιάδες κατοίκους. Πρὸ τῆς τελικῆς καταστροφῆς τοῦ ἀνακτόρου (1400 π.Χ.), στὴ Κνωσὸ ἐκυριάρχει ἀχαϊκὴ δυναστεία. Τὴν ἐποχὴ τῶν ἱστορικῶν χρόνων, ἡ Κνωσὸς ἀπώλεσε σιγὰ - σιγὰ τὰ πρωτεῖα. Τὴν πτῶσι της ἐπεσφράγισεν ἡ ἀνηλεὴς καταστροφή της ὑπὸ τῶν Ρωμαίων, τὸ 69 π.Χ. (Συνώνυμη ὁδὸς ὑπάρχει στὴν Ἀμφιθέα, στὸ Ἀμαρούσιο καὶ στὸ Περιστέρι).

Κοδράτου.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Θεοδώρου Δηληγιάννη 9, στὴ πλατεῖα Καραϊσκάκη (Θέατρο «Περοκέ»).

Ὁ Κοδρᾶτος, ἀπολογητής, τοῦ Β' μ. Χ. αἰῶνος, ἦταν μαθητὴς καὶ διάδοχος τῶν Ἀποστόλων στὴν διάδοσι τοῦ χριστιανισμοῦ. Ἔζησε στὴν ἐποχὴ τῶν αὐτοκρατόρων Τραϊανοῦ καὶ Ἀδριανοῦ. Τὸ 125 μ. Χ., εὑρισκόμενος στὴν Ἀθήνα, ἀπηύθυνεν ἀπολογητικὴν ἐπιστολὴν στὸν Ἀδριανό, ποὺ εἶχεν ἐπισκεφθῆ τὴν πόλι, καὶ ἐπέτυχε νὰ προκαλέση διαταγὴ τοῦ αὐτοκράτορος πρὸς τὸν ἀνθύπατο τῆς Ἀσίας Μινούκιον Φουϊδανόν, ὅπως μὴ φονεύεται κανένας «ἄνευ ἐγκλημάτων καὶ κατηγορίας».

Κοδριγκτῶνος Ἐδουάρδου.

Ἀρχίζει ἀπὸ τὸ γήπεδο τοῦ Πανελληνίου Γυμναστικοῦ Συλλόγου καὶ τελειώνει στὴν ὁδὸν Ἀχαρνῶν (πλατεῖα Ἁγίου Παντελεήμονος).

Ὁ σὲρ Ἐδουάρδος Κόδριγκτων, Ἄγγλος ναύαρχος (1770 — 1851), μετέσχε τῶν τελευταίων, κατὰ θάλασσαν, ἐπιχειρήσεων τοῦ Ἀγῶνος τοῦ 1821. Τὸ 1827, προκαλέσας τὴν ναυμαχία τοῦ Ναυαρίνου, μεταξὺ τοῦ αἰγυπτιακοῦ στόλου καὶ τῶν στόλων Ἀγγλίας, Γαλλίας καὶ Ρωσίας, ἐπέτυχε τὴν καταστροφὴ τοῦ πρώτου.

Κοδρικᾶ Παναγιώτου.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Πρωτογένους 4, ἀπέναντι στὴ πλατεῖα Καραμάνου. (Ὁδὸς Ἀθηνᾶς).

Ὁ Παναγιώτης Κοδρικᾶς, Ἀθηναῖος λόγιος, εἶναι γνωστὸς γιὰ τὸν ἀγῶνα ποὺ διεξήγαγε κατὰ τῆς γλωσσικῆς μεταρρυθμίσεως τοῦ Ἀδαμαντίου Κοραῆ καὶ ὑπὲρ τῆς ἐπιστροφῆς στὴν ἀρχαΐζουσα γλῶσσα τῶν Πατριαρχικῶν ἐγγράφων καὶ τῶν ἡγεμονικῶν χρυσοβούλλων τῆς ἐποχῆς του. Διετέλεσε καγκελλάριος τοῦ ἡγεμόνος τῆς Βλαχίας, γραμματεὺς τῆς τουρκικῆς πρεσβείας στὸ Παρίσι (1801) καὶ διερμηνεὺς τοῦ γαλλικοῦ ὑπουργείου τῶν Ἐξωτερικῶν. Μᾶς εἶναι ἄγνωστο τὸ πότε γεννήθηκε. Πέθανε στὸ Παρίσι τὸ 1827.

Κόδρου.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Κυδαθηναίων, στὸν Ἅγιο Σωτῆρα τῆς Πλάκας.

Ὁ Κόδρος, θρυλικὸς βασιληάς τῶν Ἀθηνῶν, ἦταν γυιὸς τοῦ Μελάνθου. Ὅταν περὶ τὸ 1068 π. Χ. αἱ Ἀθῆναι ἐκινδύνευσαν ἀπὸ τοὺς ἐπιδραμόντας Δωριεῖς, ὁ Κόδρος, ἔχοντας πληροφορηθῆ ἐν τῷ μεταξὺ τὸν Δελφικὸν χρησμόν, σύμφωνα μὲ τὸν ὁποῖον ἡ πόλις τῶν Ἀθηνῶν θὰ ἐσώζετο μόνον ἐὰν ἐφονεύετο ὁ βασιληάς της, ἐνεδύθη ὡς ἐπαίτης καὶ προεκάλεσε τὸν φόνο του ἀπὸ Δωριεῖς στρατιῶτες. Ἔτσι ἐσώθη ἡ πόλις τῶν Ἀθηνῶν.

Οἱ Ἀθηναῖοι ὕστερα ἀπὸ τὸν θάνατο τοῦ Κόδρου, κατήργησαν τὸν θεσμὸ τῆς βασιλείας, μὴ ἀναγνωρίζοντες κανένα ἄξιο διάδοχο τοῦ Κόδρου, καὶ ἔκτοτε ἐξέλεγον τοὺς ἄρχοντές των. Πρῶτος τέτοιος αἱρετὸς ἰσόβιος ἄρχων ἔγινεν ὁ πρωτότοκος γυιὸς τοῦ Κόδρου, ὁ Μέδων. Ὁ Νηλεὺς καὶ ὁ Ἄνδροκλος, ἀδελφοὶ τοῦ Μέδωνος, ὡδήγησαν στὶς μικρασιατικὲς ἀκτὲς τοὺς ἀποίκους Ἴωνες. (Συνώνυμη ὁδὸς ὑπάρχει σὲ ἀρκετὰ προάστια τῶν Ἀθηνῶν).

Κοζάκη Τυπάλδου.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Λιοσίων, μιὰ στάσι πρὶν τοῦ τέρματος τῶν λεωφορείων τῆς γραμμῆς «Τρεῖς Γέφυραι».

Ὀφείλει τὴν ὀνομασία στὴν συνώνυμη οἰκογένεια τῆς Κεφαλληνίας, ποὺ εἶναι κλάδος τῆς μεγάλης οἰκογενείας τῶν Τυπάλδων τῆς Κεφαλληνίας, τῆς ὁποίας τὰ μέλη : 1) Ἀγαθάγγελος (1771—1865), μητροπολίτης Κεφαλληνίας κλπ., 2) Γεώργιος (1790—1867), συγγραφεὺς καὶ γερουσιαστὴς καὶ 3) Γεώργιος (1835—1899, γυιὸς τοῦ προηγουμένου), βουλευτής, διπλωμάτης καὶ πρόεδρος τῆς Ἱστορικῆς καὶ Ἐθνολογικῆς Ἑταιρίας, προσέφερον σημαντικὲς ὑπηρεσίες στὸ Ἔθνος.

Κοζάνης.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Σπύρου Πάτση, στὸ τέρμα τῶν λεωφορείων Βοτανικοῦ.

Ἡ Κοζάνη, πόλις τῆς δυτικῆς Μακεδονίας, εἶναι πρωτεύουσα ὁμωνύμου νομοῦ καὶ εὑρίσκεται στοὺς πρόποδες ἀντερεισμάτων τοῦ ὄρους Βερμίου. Ἱδρύθη, μᾶλλον, κατὰ τὸν 14ον αἰῶνα καὶ τὴν ἐποχὴ τῆς Τουρκοκρατίας ἦταν τὸ μεγαλύτερο βιομηχανικὸ καὶ ἐμπορικὸ κέντρο τῆς Μακεδονίας. Τὸ 1665 ἱδρύθη ἐκεῖ περιώνυμη ἑλληνικὴ σχολή. Σήμερα ἡ Κοζάνη ἔχει περὶ τοὺς 21.600 κατοίκους. Ἡ πόλις ἀπηλευθερώθη τὸν Ὀκτώβριο τοῦ 1912 καὶ ἐνεσωματώθη στὴν Ἑλλάδα μετὰ τὴν λῆξι τῶν Βαλκανικῶν πολέμων. (Συνώνυμη ὁδὸς ὑπάρχει στὴν Καλλιθέα).

Κοίλης.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Τριῶν Ἱεραρχῶν 165, κοντὰ στὸν Ἅγιο Ἀνδρέα τῶν Κάτω Πετραλώνων.

Ἡ Κοίλη ἢ Κοιλάς, ἦταν Ἀττικὸς δῆμος τῆς Ἱπποθοωντίδος φυλῆς, εὑρισκόμενος κοντὰ στὶς δυτικὲς κλιτῦς τῆς Πνυκός. Ὁ δῆμος αὐτὸς τῶν ἀρχαίων Ἀθηνῶν ὀφείλει τὴν ὀνομασία του στὴν βαθουλωτὴ θέσι ποὺ εὑρίσκετο κοντά, δηλαδὴ στὴν σημερινὴ ἐκκλησία τοῦ Ἁγίου Δημητρίου τοῦ Λουμπαρδιάρη. Ἀπὸ ἐκεῖ διήρχετο ἡ συνώνυμη Κοίλη ὁδός, ἑκατέρωθεν τῆς ὁποίας καὶ πρὸ τῶν Μελιτίδων πυλῶν εὑρίσκοντο, σύμφωνα μὲ τὶς μαρτυρίες τοῦ Ἡροδότου, τὰ «Κιμώνεια μνήματα», καθὼς καὶ ὁ τάφος τοῦ Θουκυδίδου. Ἴχνη τῆς ὁδοῦ αὐτῆς διακρίνονται ἀκόμη σὲ μερικὰ σημεῖα τῆς περιοχῆς.

Κοιμήσεως Θεοτόκου.

Ἀρχίζει ἀπὸ τὴν ὁδὸ Δαμάρεως καὶ τελειώνει στὴν ἐκκλησία «Κοίμησις τῆς Θεοτόκου» τῆς Καισαριανῆς.

Ὠνομάσθη ἔτσι ἐπειδὴ ὁδηγεῖ στὴν συνώνυμη ἐκκλησία. (Συνώνυμη ὁδὸς ὑπάρχει καὶ σὲ προάστια τῶν Ἀθηνῶν).

Κόκκερελ Καρόλου - Ροβέρτου.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Πάρνηθος 47, κοντὰ στὸν ἅγιο Θωμᾶ τῆς Ἄνω Κυψέλης.

Ὁ Κάρολος-Ροβέρτος Κόκκερελ (1788—1863), Ἄγγλος ἀρχαιολόγος καὶ ἀρχιτέκτων, ἐπισκεφθεὶς τὴν Ἑλλάδα ἀνέσκαψε πολλὲς περιοχές της καὶ ἀνεκάλυψε πολλὰ μνημεῖα τῆς ἀρχαιότητος.

Κοκκινάκη Κωνσταντίνου.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Ἑρρίκου Σλῆμαν 49, δύο στάσεις μετὰ τὸν ἅγιο Ἐλευθέριο Ἀχαρνῶν.

Ὁ Κωνσταντῖνος Κοκκινάκης, ποιητής, συγγραφεὺς καὶ δημοσιογράφος, γεννήθηκε στὴ Χίο τὸ 1781 καὶ πέθανε στὴν Αἴγινα, ἀπὸ πνευματικὴ ὑπερκόπωσι, τὸ 1831. Τὸ 1816, εὑρισκόμενος στὴ Βιέννη καὶ πιεζόμενος ἀπὸ τὸν φίλο καὶ συμπολίτη του Ἀδαμάντιο Κοραῆ, ἀνέλαβε, μαζὶ μὲ τὸν Θεόκλητο Φαρμακίδη, τὴν ἐπανέκδοσι τοῦ «Λογίου Ἑρμοῦ». Τὸ 1821 συνελήφθη ὑπὸ τῶν αὐστριακῶν ἀρχῶν καὶ ἐφυλακίσθη, μαζὶ μὲ ἄλλους Ἕλληνες, μέχρι τὸ 1825, ὡς συνεργὸς στὸ κίνημα τῆς ἐπαναστάσεως τοῦ 1821. Μετὰ τὴν ἀπόλυσί του ἦλθε στὴν Ἑλλάδα καὶ συνέταξε τὰ πρῶτα διδακτικὰ ἀναγνώσματα τῶν σχολείων.

Κοκκίνη Μιχαήλ.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Κωνσταντίνου Νέρη, στὴν ἀρχὴ τῆς ὁδοῦ Βουλιαγμένης.

Ὁ Μιχαὴλ Κοκκίνης, μηχανικὸς ἀπὸ τὴν Χίο, διεκρίθη στὴν ἐπανάστασι τοῦ 1821. Συμμετέσχε στὴν ἄμυνα τοῦ Μεσολογγίου καὶ σ' αὐτὸν ὀφείλεται ἡ ἀνέγερσις τῶν ὀχυρωματικῶν ἔργων τῆς πόλεως. Κατὰ τὴν ἔξοδον, ἀκολουθώντας τὴν φάλαγγα τοῦ Νότη Μπότσαρη, ἐφονεύθη (1826).

(Συνεχίζεται)

ΑΠΟΛΟΓΙΣΜΟΣ
ΤΑΜΕΙΟΥ ΥΓΕΙΑΣ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ ΠΟΛΕΩΝ
ΜΗΝΟΣ ΙΟΥΛΙΟΥ 1963

Α) Κατὰ μῆνα Ἰούλιον ἐ.ἔ. καὶ ἀπὸ 1-31 εἰς Ἀθήνας—Πειραιᾶ—Πάτρας καὶ Κέρκυραν:

1. Ἐξητάσθησαν ἀπὸ ἰατροὺς τῆς ἐκλογῆς των οἴκοι	975	Μέλη
2. » εἰς ἰατρεῖα » » »	2.181	»
3. Εἰσήχθησαν εἰς νοσοκομεῖα καὶ κλινικὰς τῆς ἐκλογῆς των	177	»
4. Ἐγεννήθησαν εἰς μαιευτήρια	37 νέα	»
5. Ἐξητάσθησαν εἰς ἐξωτερικὰ ἰατρεῖα τοῦ Ν.Α.Π. καὶ τοῦ Κλάδου Ὑγείας Ἀθηνῶν—Πειραιῶς	4.763	»
Ἤτοι τὸ Ταμεῖον περιέθαλψεν ἐν συνόλῳ ...	8.133	»

6. Ἐξετελέσθησαν εἰς φαρμακεῖα τῆς ἐκλογῆς των 6.115 συνταγαί.
7. Ἐχορηγήθησαν εἰς 3 μέλη ὀρθοπεδικὰ εἴδη ἀξίας 1.060 δραχμῶν.

Ἀπὸ οἰκονομικῆς πλευρᾶς ὁ μὴν Ἰούνιος 1963 ἔχει ὡς ἑξῆς :

Ἔσοδα τακτικὰ	Δραχμαὶ	400.000
Ἔσοδα ἐκ συμμετοχῆς Δημοσίου	»	741.028
Σύνολον ἐσόδων		1.141.028
Ἔξοδα		988.816,60

Β) Ἔστω γνωστόν, ὅτι αἱ ἐντολαὶ πρὸς ἰατροὺς δὲν συμπληροῦνται εἰς τὴν ὀπισθίαν αὐτῶν ὄψιν ὑπὸ τῶν ὑποχρέων πρὸς τοῦτο προστατῶν ἐν ἐνεργείᾳ ἀστυνομικῶν καὶ διοικητικῶν ὑπαλλήλων καὶ συνταξιούχων τοιούτων μὲ ἀποτέλεσμα νὰ μὴ δύνανται νὰ ἐξυπηρετῶνται οἱ ὑποβάλλοντες ταύτας εἰς τὸν Κλάδον Ὑγείας ἰατροί. Ἐπειδὴ ἡ τοιαύτη παράλειψις τῶν ὑπαλλήλων καὶ συνταξιούχων, δημιουργεῖ ἀφ' ἑνὸς μὲν δυσφορίαν εἰς τοὺς κ.κ. ἰατρούς, ἀφ' ἑτέρου δὲ ὑπηρεσιακὴν ἀνωμαλίαν, παρακαλοῦνται ἅπαντες οἱ πρὸς τοῦτο ὑπόχρεοι, ὅπως, πρὶν ἢ παραδώσωσι τὰς ἐντολὰς εἰς τοὺς ἰατρούς, συμπληρῶσι καὶ ὑπογράφωσι ταύτας δεόντως, ἵνα ἀποφεύγηται ἡ διὰ τὴν αἰτίαν ταύτην πρόσκλησις τούτων εἰς τὰ γραφεῖα τοῦ Κλάδου Ὑγείας καὶ ἄσκοπος ἀπασχόλησις τῆς ὑπηρεσίας τοῦ Ταμείου.

Ὁ Ἀρχηγὸς
ὡς Πρόεδρος τοῦ Κλάδου Ὑγείας
Θ. Ν. ΡΑΚΙΝΤΖΗΣ

ΚΩΣΤΗΣ ΠΑΛΑΜΑΣ

ΜΕ ΤΗΝ ΕΠΕΤΕΙΟ ΤΩΝ ΕΘΝΙΚΩΝ ΕΞΟΡΜΗΣΕΩΝ ΚΑΙ ΕΙΚΟΣΙ ΧΡΟΝΩΝ ΑΠΟ ΤΟ ΘΑΝΑΤΟ ΤΟΥ

Ὑπὸ Ὑπαστυνόμου Α' κ. ΧΑΡ. ΣΤΑΜΑΤΗ

(Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο)

Πλησιάζει τὸ τέλος ὅσων ἡ ἐπικὴ «Φλογέρα τοῦ Βασιλιᾶ» εἶχε νὰ διαλαλήσει στὴν Ἑλλάδα τῆς χαραυγῆς τοῦ εἰκοστοῦ αἰῶνα διὰ «στόματος καὶ χειρὸς Κ. Παλαμᾶ», τοῦ γίγαντα αὐτοῦ ὁραματιστοῦ τῆς Μεγάλης Νέας Ἑλλάδος. Ἀλλοίμονο στὸν Ἑλληνισμὸ ἐὰν δὲν ἄκουγε τὸ σάλπισμα τῆς φλογέρας καὶ δὲν ἐπραγματοποιοῦσε τὶς μεγάλες ἐθνικὲς ἐξορμήσεις. Ὅμως ἀπομένει ὁ ἐπίλογος τῶν σαλπισμάτων τῆς κατακόκκινης ἀπὸ πίστη καὶ ἀγανάκτηση φλογέρας, τὰ τελευταῖα βραχνὰ λόγια ἀπὸ τὸ θαμπωμένο στὸ σούρουπο μοναστήρι τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου. Μὲ τὰ λόγια αὐτὰ κλείνει καὶ ὁ ἑ ν δ έ κ α τ ο ς Λόγος τῆς ἡρωικῆς συμφωνίας τοῦ ποιητοῦ :

Εἶπα: Ρωμέϊκο ὅπου φυσᾶ κι' ὅπου παλαίβει Ἑλλάδα,
κι' ὅπου σταυρώνεται φυλὴ κι' ὅπου εἶν' ὁρμὴ στὸ Γένος
σὲ γενεὲς γενεῶν, παντοῦ, σ' αἰῶνες αἰώνων πάντα.
Στὸ σπάραγμα, στὸν ξεπεσμό, στὸ χάραμα, στὴ νύχτα,
Ρωμέϊκο, κι' ὅπου θὰ βαστᾶς, Ἑλλάδα, ὅπου θὰ ρεύης,
εἴτε σὲ μιὰ τετράπλατη γῆ Πολιτεία, ποὺ κόσμος
ἀπὸ στεριὲς καὶ θάλασσες, λαοὺς καὶ τόπους εἶναι,
εἴτε στοῦ σκλάβου τὸ κλουβί, σὲ χαμοκέλλα Χώρα,
καὶ μέσ' στὰ χρυσοτρίκλινα, καὶ στὴν μονιὰ τοῦ λύκου,
καὶ σὲ βυζαντινὰ θρονιὰ καὶ σὲ ἀττικὰ συντρίμμια,
καὶ μὲ πορφύρα βασιλιᾶ, καὶ μὲ φλοκάτα κλέφτη,
ὅπου εἶν' ἀντίσταση, σταυρός, ἀγρύπνια, σπαθί, δρόμος,
θὰ εἶμ' ἐγώ, πνέμα, ἐγὼ ψυχή, θὰ πνέω, θὰ ζωντανεύω.
Σκέλεθρο, καὶ θὰ τραγουδῶ μὲ τὸ ἐπικὸ τραγούδι,
ἀνάβρα ἀπὸ τὸ στόμα μου ξένης φλογέρας, πάντα,
βαλμένης γιὰ περίγελο, πού, ἀλλάζοντας, θὰ κάνη,
τοῦ ξένου τὸ περίγελο λειτουργικὸ τροπάρι.
Μαρμαρωμένος βασιλιᾶς, καὶ θὰ ξυπνῶ· ἀπ' τὸ μνῆμα
τὸ μυστικὸ καὶ τὸ ἄβρετο ποὺ θὰ μὲ κλιῆ, θὰ βγαίνω,
καὶ τὴ χτιστὴ Χρυσόπορτα ξεχτίζοντας, θὰ τρέχω,
καὶ καλιφάδων νικητὴς καὶ τσάρων κυνηγάρης,
πέρα στὴν Κόκκινη Μηλιὰ θὰ παίρνω τὴν ἀνάσα.
. . . . . .

Ὁ δ ω δ έ κ α τ ο ς Λόγος μᾶς φέρνει πάλι στὸν πρῶτο, στὸ τέλος τῆς παραδόσεως καὶ στὸ σημεῖο ποὺ οἱ ἀξιωματικοὶ τοῦ αὐτοκράτορα Μιχαὴλ Παλαιολόγου στέκονται ἐμβρόντητοι μπροστὰ στὴ μαγεμένη «Φλογέρα τοῦ Βασιλιᾶ». Ἄκουσαν τόσα καὶ τόσα καὶ δὲν πιστεύουν στ' αὐτιά τους. Τώρα ἡ φλογέρα ἔχει σωπάσει καὶ βαρειὰ σιωπὴ πλανιέται στὸ μοναστήρι :

Σιωπή. Σωμένο τὸ τραγούδι. Ὁλοτρύγυρα ἡ πλάση
στὸ χάλασμα, στὴ λαγκαδιά, στὴ ρεματιά, στὸν κάμπο,
σὰ νὰ τὴν ξάφνιασε ἡ πλατειὰ πολύβοη ἁρμονία,

ὅραμα, λάλημα, δαρμὸς ματιῶν, αὐτιῶν, ἡ πλάση
πέφτει γιὰ ν' ἀποκοιμηθῆ στῆς σιωπῆς τὸν κόρφο,
παιδούλα, εὐκολοτρόμαχτη στὴν ἀγκαλιὰ τῆς μάννας.
. . . . . .

Τὸ ἐρειπωμένο μοναστήρι προβάλει στὸ φῶς τῆς αὐγῆς καὶ ἡ φραγκοκρατούμενη Πόλη ἑτοιμάζεται γιὰ γιορτὴ μεγάλη. Ἔφθασε καὶ στὸν αὐτοκράτορα τὸ μήνυμα πὼς βρέθηκε τὸ λείψανο τοῦ Βουλγαροκτόνου, μὲ περιπαίχτρα φλογέρα στὸ στόμα τοῦ ἥρωα. Κι' ὁ αὐτοκράτορας πορεύεται μὲ τὴν ἀκολουθία του πρὸς τὸ μοναστήρι, ἐνῶ ἔξω ἀπὸ τὰ τείχη, στὸ μοναστήρι τὸ ἐρειπωμένο, ἔχουν συγκεντρωθεῖ οἱ πολιορκηταὶ καὶ ἑτοιμάζονται γιὰ τὴν ὑποδοχή. Σχηματίζεται μεγάλη πομπὴ γιὰ τὸ «ξόδι» τοῦ σκελετοῦ, μὲ βασιλικὲς τιμὲς ποὺ τοῦ ἀξίζουν:

..... Κα νά ! Καὶ νὰ ἡ πομπὴ καὶ μπαίνει
στὸ χάλασμα. Πάντ' ἀνοιχτὸς ὁ τάφος, πρὸς τὸν τοῖχο
πάντα καὶ ὀρθὸ τὸ σκέλεθρο. Στὸ στόμα του ἡ φλογέρα
πάντα. Τὰ χέρια, βασιλιά, πρὸς τὸ λείψανο ἁπλώνεις.

Ἁπλώνει τὰ χέρια ὁ Μιχαὴλ Παλαιολόγος, γεμᾶτος ἀπὸ εὐγνωμοσύνη πρὸς τὸν ἔνδοξο πρόγονό του, τὸν Βουλγαροκτόνο, γιὰ νὰ δώσει βασιλικὴ λαμπρότητα στὴν ἐκφορὰ τοῦ σκελετοῦ σὲ ἄλλο μνῆμα. Ὅμως:

Τοῦ κάκου. Μόλις τἄγγιξαν τὰ χέρια σου, στὸ χῶμα
τὸ λείψανο σωριάζεται, χῶμα. Σὲ κεῖνο ἀπάνου
βουβὴ ἡ Φλογέρα ἡ μουσική, γιὰ πέταμα καλάμι .....

Δὲν ἦταν ἱκανὰ τὰ χέρια τοῦ αὐτοκράτορα τῆς παρακμῆς νὰ ἀγγίσουν τὸν αὐτοκράτορα τῆς δόξης, εἶναι τὸ Παλαμικὸ νόημα τῶν τελευταίων στίχων τοῦ ἔπους. Γι' αὐτό, τὸ ἱερὸ λείψανο σωριάστηκε σὲ χῶμα μόλις τὸ ἄγγιξε, λύθηκαν τὰ μάγια καὶ ἡ «φλογέρα» ἔπεσε βουβὸ καλάμι ... Θὰ περιμένουν ἀπὸ τότε, λείψανο καὶ Φλογέρα, τὸν ἄξιο ἡγέτη, τὸν ἀναγεννημένο Ἑλληνισμό, ποὺ θὰ πάρουν τὸ ὄνειρο καὶ θὰ τὸ ξαναστήσουν. Καὶ ἡ στιγμὴ αὐτὴ ἦρθε στὴν ἀρχὴ τοῦ εἰκοστοῦ αἰώνα, τότε ποὺ τὸ Γένος ξανάδραξε τὸ ὅραμα καὶ ἐπραγματοποίησε τὴν μεγάλη ἐξόρμηση γιὰ τὰ πεπρωμένα τοῦ Ἔθνους. Τότε, ποὺ ὕστερα ἀπὸ φοβερὲς ἀνόδους καὶ πτώσεις ἐσήμανε ἡ ὥρα τῶν ἐθνικῶν μας διεκδικήσεων ἀπὸ Θεσσαλίας μέχρι Μακεδονίας καὶ Ἠπείρου καὶ Θράκης, μὲ ἀποκορύφωμα τὸ ἔπος καὶ τὴν ἥττα τῆς Μικρασίας...

Αὐτὴ εἶναι ἡ μοῖρα τοῦ Ἑλληνισμοῦ, τὸ συμπέρασμα ποὺ βγαίνει ἀπὸ τὰ ὁμηρικὰ ἔπη μέχρι τῆς Παλαμικῆς Ἰδέας τῆς «Φλογέρας τοῦ Βασιλιᾶ». Οἱ τάφοι κλείνουν τὴν Ἀνάσταση, τὰ χάσματα τοῦ σεισμοῦ πληρώνονται ἀπὸ ἄνθη, τὸ πέσιμο διαδέχεται τὸ ἀνέβασμα πρὸς δυσθεώρητα ὕψη ὅσο βαθὺ κι' ἂν εἶναι. Φτάνει νὰ ἀκούσουν οἱ Ἕλληνες τὴν πραγματικὴ φωνὴ τῶν σοφῶν καὶ μεγάλων ὁραματιστῶν τοῦ Γένους, τὰ σαλπίσματα τῶν ἡρώων ποὺ προβάλλουν ἀπὸ τοὺς στίχους τοῦ ἐθνικοῦ μας τροβαδούρου Κωστῆ Παλαμᾶ. Καὶ αὐτὰ τὰ σαλπίσματα μὲ θαυμαστὴ συνέχεια ὅ,τι τοῦ ἑλληνικοῦ, καὶ πρὸ πάντων στὴ μεγάλη συνέχεια τοῦ ἄλλου ἐθνικοῦ μας βάρδου, τοῦ Διονυσίου Σολωμοῦ.

(Συνεχίζεται)

Ἡλίας Διακουμῆς

Τὴν 30ὴν παρελθόντος μηνὸς ἀπεβίωσεν εἰς τὸ νοσοκομεῖον «Εὐαγγελισμὸς», συνεπεία λευχαιμίας, ὁ προϊστάμενος τῆς Ὑπηρεσίας Ἐλέγχου Ἠθῶν καὶ Λεσχῶν τῆς Ὑποδιευθύνσεως Γενικῆς Ἀσφαλείας Ἀθηνῶν, Ἀστυνόμος Α' Ἡλίας Διακουμῆς. Ἡ νεκρώσιμος ἀκολουθία ἐψάλη εἰς τὸν μητροπολιτικὸν ναὸν τῶν Ἀθηνῶν, χοροστατοῦντος τοῦ ἐπισκόπου Ἀχαΐας κ. Παντελεήμονος καὶ παρισταμένων τοῦ Ὑφυπουργοῦ Ἐσωτερικῶν κ. Δασκαλοπούλου, τοῦ τ. Ὑπουργοῦ κ. Βρανοπούλου, τοῦ κ. Ἀρχηγοῦ τῆς Ἀστυνομίας, τοῦ Ἐπιθεωρητοῦ ταύτης καὶ Διευθυντοῦ τῆς Ἀστυνομίας Ἀθηνῶν, τοῦ Διευθυντοῦ τῆς Ἀστυνομίας Πειραιῶς, ἁπάντων σχεδὸν τῶν Ἀστυνομικῶν Διευθυντῶν Α' καὶ Β' τάξεως Ἀθηνῶν καὶ Πειραιῶς, πολλῶν συναδέλφων τοῦ ἀποβιώσαντος, ἀντιπροσωπειῶν ἀστυνομικῶν ἐκ διαφόρων ὑπηρεσιῶν, φίλων, συγγενῶν, ἀντιπροσώπων τοῦ τύπου καὶ ἐκλεκτῆς μερίδος τῆς Ἀθηναϊκῆς κοινωνίας.

Τὸν εἰς Κύριον ἐκδημήσαντα Ἀστυνόμον ἀπεχαιρέτησαν δι' ὀλίγων ὁ Ἀστυνομικὸς Διευθυντὴς Β' κ. Νικ. Τσαλτάκης, ὅστις καὶ κατέθεσε στέφανον ἐκ μέρους τῆς Ἀστυνομικῆς Διευθύνσεως Ἀθηνῶν, καὶ ἡ κυρία Ζαναντρίς, ἐθνικὴ ποιήτρια. Ἐκ μέρους τῆς Ὑπηρεσίας Ἐλέγχου Ἠθῶν καὶ Λεσχῶν τῆς Ὑποδιευθύνσεως Γενικῆς Ἀσφαλείας Ἀθηνῶν κατέθεσε στέφανον ἐπὶ τῆς σοροῦ τοῦ ἀποβιώσαντος ὁ Ὑπαστυνόμος Α' κ. Ἰωάννης Πιέρρος. Τὸ Ἀρχηγεῖον Ἀστυνομίας Πόλεων, τιμῶν καὶ γεραίρον τὴν μνήμην τοῦ ἐκλεκτοῦ στελέχους τοῦ Ἀστυνομικοῦ Σώματος, κατέθεσεν ἐπίσης βαρύτιμον στέφανον.

Ὁ Ἡλίας Διακουμῆς, ὁ ἄριστος ἀστυνομικὸς καὶ ἐξαίρετος ἄνθρωπος, ἀπέθανεν. Ἀπεχώρησε τοῦ προσκαίρου τούτου κόσμου τοσοῦτον συντόμως καὶ αἰφνιδίως. Τὸ κενὸν δυσαναπλήρωτον. Ἡ ἀπώλεια λίαν αἰσθητή. Ἡ λύπη ἀπέραντος. Βαρύτατον τὸ πλῆγμα διὰ τὸ Σῶμα τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων, τῆς ὁποίας ὁ ἀποθανὼν ὑπῆρξε πιστὸς καὶ ἐξαίρετος ὑπηρέτης. Κλαίομεν τὸν νεκρὸν καὶ αἰσθήματα βαθυτάτης συγκινήσεως κατέχουν τὴν ψυχήν μας. Ὁ εὐσταλὴς καὶ ἐπιβλητικώτατος Ἀστυνόμος ἀπῆλθεν εἰς τὰς αἰωνίους μονάς. Ἀπέθανε κατὰ τὸ διάστημα τῆς πλέον γονίμου δραστηριότητός του.

Ὁ Ἡλίας Διακουμῆς, ἐγεννήθη εἰς τὸν Κυνηγὸν Μεσσηνίας τὸ 1909. Εἰς τὴν Ἀστυνομίαν Πόλεων κατετάγη τὸ 1933, φοιτητὴς ὢν τῆς Μαθηματικῆς Σχολῆς τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν. Ἀργότερον κατέστη πτυχιοῦχος τῆς Νομικῆς Σχολῆς. Τὸν Νοέμβριον τοῦ 1940 προήχθη εἰς Ἀρχιφύλακα, τὸ 1943, κατόπιν εὐδοκίμου φοιτήσεως εἰς τὴν σχολὴν Ὑπαστυνόμων, εἰς Ὑπαστυνόμον Β', τὸ 1946 εἰς Ὑπαστυνόμον Α', τὸ 1952 εἰς Ἀστυνόμον Β' καὶ τὸ 1959 εἰς Ἀστυνόμον Α'. Ἀπὸ τῆς κατατάξεώς του μέχρι καὶ τοῦ θανάτου του ὑπηρέτησεν εἰς διαφόρους ἀστυνομικὰς ὑπηρεσίας, κυρίως τῆς Ἀσφαλείας. Ἀκέραιος χαρακτήρ, σεμνός, ἐχέμυθος, διεκρίνετο διὰ τὴν ἐξαιρετικὴν ἐπαγγελματικὴν ἱκανότητα καὶ ἐγκυκλοπαιδικὴν μόρφωσιν. Ὀξυτάτης ἀντιλήψεως, εὐθυκρισίας, καὶ εὐστροφίας πνεύματος, ἀνέπτυσσεν ἐξαιρετικὴν πρωτοβουλίαν, ἐργατικότητα, ἀποφασιστικότητα καὶ ἔκτακτον δραστηριότητα. Ἐχειρίζετο μὲ διακρίνουσαν ἐπιμέλειαν πᾶσαν ὑπόθεσιν, ἥτις τῶ ἀνετίθετο.

Τὰ πολύμορφα καὶ ἐξαιρετικὰ προσόντα κατέτασσον αὐτὸν μεταξὺ τῶν ἀρίστων ἀξιωματικῶν, τούτου δ' ἕνεκα ἐξετιμᾶτο ἰδιαιτέρως ὑπὸ προϊσταμένων καὶ

ὑφισταμένων. Αἱ κατὰ καιροὺς ἀπονεμηθεῖσαι αὐτῷ ὑλικαὶ καὶ ἠθικαὶ ἀμοιβαί, τὰ μετάλλια καὶ τὰ παράσημα ὡς καὶ αἱ περιοδικαὶ προτάσεις τῶν καθ' ἱεραρχίαν προϊσταμένων του, μαρτυροῦν περὶ τῆς προσωπικότητος τοῦ ἀποθανόντος Ἀστυνόμου.

Ὁ Ἠλίας Διακουμῆς ἀπέθανε. Μάταια θὰ τὸν ἀναζητῶμεν εἰς τὸ γραφεῖον του τῆς Ἀσφαλείας Ἀθηνῶν. Ἀπῆλθε γενναίως, ὑποκύψας εἰς τὴν ἐπάρατον νόσον. Εὐχόμεθα ὅπως ὁ Ὕψιστος ἀναπαύσῃ τὴν ψυχήν του καὶ χαρίσῃ εἰς τοὺς οἰκείους του τὴν ἐξ ὕψους παρηγορίαν. Ἂς εἶναι ἐλαφρὸν τὸ χῶμα τῆς ἀττικῆς γῆς τὸ ὁποῖον ἐσκέπασε τὸν πεφιλημένον νεκρόν μας.

Αἰωνία σου ἡ μνήμη ἀλησμόνητε Ἀστυνόμε!

Χρῖστος Κουτᾶς

Τὴν 10ην τρέχοντος μηνὸς ἀπεβίωσεν αἰφνιδίως εἰς Καμένα Βοῦρλα, ἔνθα εἶχε μεταβῆ πρὸς λουτροθεραπείαν, ὁ Διοικητὴς τοῦ Τμήματος Τροχαίας Κινήσεως Πειραιῶς, Ἀστυνόμος Α' Χρῖστος Κουτᾶς. Βάσκανος μοῖρα ἐστέρησε τὸ Ἀστυνομικὸν Σῶμα καὶ ἑνὸς εἰσέτι ἐξαιρέτου ὑπαλλήλου. Μετὰ τὴν ἀπώλειαν τοῦ Ἀστυνόμου Α' Ἠλία Διακουμῆ, ὁ θάνατος τοῦ Χρίστου Κουτᾶ ἐλύπησε βαθύτατα τὸν ἀστυνομικὸν κόσμον, διότι ὁ ἀποθανών, χάρις εἰς τὴν προσωπικότητά του, ἔχαιρεν ἐξαιρετικῆς ἐκτιμήσεως μεταξὺ προϊσταμένων καὶ ὑφισταμένων.

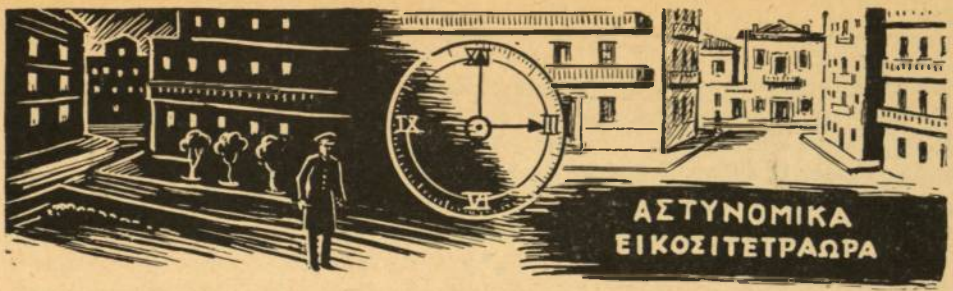
Ὁ Χρῖστος Κουτᾶς ἐγεννήθη εἰς τὸ Ζέλιον τῆς Λοκρίδος τὸ 1907 καὶ κατετάγη εἰς τὴν Ἀστυνομίαν Πόλεων τὸ 1929. Τὸ 1935 προήχθη εἰς Ἀρχιφύλακα, τὸ 1943 εἰς Ὑπαστυνόμον Β', κατόπιν εὐδοκίμου φοιτήσεως εἰς τὴν Σχολὴν Ὑπαστυνόμων, τὸ 1946 εἰς Ὑπαστυνόμον Α', τὸ 1952 εἰς Ἀστυνόμον Β' καὶ τὸν Ἰανουάριον τοῦ 1962 εἰς Ἀστυνόμον Α'.

Ὑπηρέτησε κατὰ διάφορα χρονικὰ διαστήματα εἰς διαφόρους ἀστυνομικὰς ὑπηρεσίας, ἐπιδείξας πίστιν καὶ ἀφοσίωσιν πρὸς τὸ καθῆκον. Διεκρίνετο διὰ τὴν ἐξαιρετικὴν του πρωτοβουλίαν, τὸ κῦρος καὶ τὴν ἐπιβολήν του. Ἐργατικώτατος, τίμιος, ἠθικός, ἀξιοπρεπὴς μὲ ἀρίστην διοικητικὴν ἱκανότητα καὶ λίαν ἱκανοποιητικὴν ἐπαγγελματικὴν κατάρτισιν, ἄφηνεν εἰς πάντας τὰς καλυτέρας ἐντυπώσεις. Ὑπηρετῶν εἰς Κέντρον Ἀλλοδαπῶν ἐπὶ ἀρκετὸν διάστημα, ἐχειρίσθη κατ' ἐπανάληψιν θέματα παροχῆς πληροφοριῶν μετ' ἐμπειρίας καὶ ἰδιαζούσης δεξιοτεχνίας, τούτου δ' ἕνεκα ἐπηνέθη πλειστάκις.

Τὴν κηδείαν του, ἥτις ἐγένετο τὸ ἑσπέρας τῆς 11/8/63 ἐκ τοῦ ἱεροῦ ναοῦ τοῦ Ἁγίου Δημητρίου Νέου Φαλήρου, παρηκολούθησαν πλεῖστοι ἀστυνομικοί, ἀντιπροσωπεία τοῦ Ἀστυνομικοῦ Σώματος καὶ ἀρκετὰ μέλη τῆς Ἀστυνομικῆς καὶ Πειραϊκῆς Κοινωνίας. Τὸν νεκρὸν ἀπεχαιρέτησε δι' ὀλίγων ὁ Ἀστυνόμος Α' κ. Χρῖστος Γεωργίου, ὅστις καὶ κατέθεσε στέφανον ἐκ μέρους τῆς Ἀστυνομικῆς Διευθύνσεως Πειραιῶς.

Συλλυπούμεθα βαθύτατα τοὺς οἰκείους τοῦ θανόντος, εὐχόμενοι εἰς αὐτοὺς τὴν ἐξ ὕψους παρηγορίαν. Ὁ Θεὸς ἂς ἀναπαύσῃ τὴν ψυχὴν τοῦ σεβαστοῦ Ἀστυνόμου ἐν σκηναῖς δικαίων καὶ **ἡ μνήμη του ἂς εἶναι αἰωνία!**

Ι. ΡΑΪΚΟΣ

ΤΟΥ ΣΥΝΕΡΓΑΤΟΥ «Χ»

Πολλὲς σελίδες τῶν «Ἀστυνομικῶν Χρονικῶν» ὁμιλοῦν γιὰ μερικὲς ἀπὸ τὶς ἀλλεπάλληλες ἐκεῖνες ἀστυνομικὲς ἐπιτυχίες τῶν τελευταίων ἡμερῶν στὴν πρωτεύουσα καὶ στὸν τομέα τῆς «σκληρῆς» λεγομένης παρανομίας. Θὰ δώσω λοιπὸν ἐδῶ τὸ προβάδισμα στὴν Πάτρα, ἀπὸ τὴν ὁποία μᾶς ἦλθαν ἐνδιαφέροντα γεγονότα καὶ καταστάσεις αὐτὸν τὸν καιρό. Ἕνα ἀπὸ τὰ πλέον ἐνδιαφέροντα περιστατικὰ δείχνει ὅτι ἡ κακοτυχία ποὺ μαστίζει τὸν ἐγκληματικὸ ὑπόκοσμο τῆς ἀχαϊκῆς πρωτευούσης—ἔγραψα σὲ ἄλλα «Εἰκοσιτετράωρα» γιὰ τὸν σκληρὸ κατατρεγμὸ τῆς μοίρας μερικῶν «τρομερῶν» συμμοριῶν ἐκεῖ—συνεχίζεται ἀμείωτη μέχρι σήμερα. Συνέπηξαν, λέει, οἱ «φοβεροὶ κακοῦργοι» πλὴν ὁμοφυλόφιλοι Α.Λ. τῶν 18 ἐτῶν, Ν.Σ. τῶν 17 καὶ Ε.Σ. τῶν 17 ἐπίσης ἐτῶν, τὴν διάδοχον τοῦ «Κοκκινόχρωμα», γιὰ ὅσους τὴν ἐνθυμοῦνται, συμμορίαν «Ἐγκέφαλος». Μὲ παρελθὸν καὶ πολλὰ ὄνειρα οἱ φερέλπιδες αὐτοὶ νεαροὶ ὁραματίσθηκαν νὰ γίνουν τώρα μὲ τὸν «Ἐγκέφαλο» καταστηματάρχαι ἀνταλλακτικῶν αὐτοκινήτων καὶ ἰδίως μοτοσακὸ καὶ ποδηλάτων. Δι' ὃ καὶ προμηθευθέντες τρυπάνια, λοστοὺς καὶ ἄλλα ἀπαραίτητα τῆς ὑψηλῆς διαρρηκτικῆς ἐργαλεῖα, ἐπεχείρησαν νὰ ἀνοίξουν τὸ χρηματοκιβώτιον ἐργοστασίου ἁμαξωμάτων, πλὴν ὅμως δὲν τὸ κατώρθωσαν καὶ ἔφυγαν περίλυποι. Ἂν τὸ κατώρθωναν, ὑπῆρχαν στὸ χρηματοκιβώτιον 80.000 δραχμές. Δεύτερη ἐξόρμησις τοὺς ἐπέτρεψε νὰ ἀνοίξουν ἐργοστάσιον αὐτοκινήτων διὰ τῆς μεθόδου τοῦ Δουρείου ἵππου: Ἐκρύβη ὁ Α.Λ. ἀπὸ τὴν ἡμέρα κάτω ἀπὸ ἕνα λεωφορεῖο καὶ τὴν νύκτα ἄνοιξε τὴν πόρτα στοὺς συνενόχους του. Ἄτυχοι ὅμως καὶ ἐδῶ, γιατὶ ἀφοῦ διέρρηξαν ὅλα τὰ συρτάρια δὲν βρῆκαν τίποτα νὰ κλέψουν. Τρίτη ἐξόρμησις ἐγένετο πρὸς τὴν κατεύθυνσιν ληστείας, μὲ ὑποψήφιον θῦμα τὸν λογιστὴν τοῦ ἐργοστασίου αὐτοκινήτων ὁ ὁποῖος ἔφευγε κάθε βράδυ μὲ πολλὰ χρήματα τοῦ ταμείου. Ἐδῶ ὅμως ἡ «κακοτυχία» ἐσάρκασε ὅσο ποτὲ ἄλλοτε. Γιατὶ ὁ λογιστὴς ἔφυγε τὴν πρώτην νύκτα τῆς σχεδιαζομένης ληστείας μὲ τὸν ἰδιοκτήτη τοῦ ἐργοστασίου, τὴν ἑπομένη δέ, μόλις θὰ ἐξορμοῦσαν οἱ τρεῖς τοῦ «Ἐγκεφάλου», φάνηκε ὁ φύλακας τοῦ ἐργοστασίου, ἄκουσε περίεργο θόρυβο καὶ τοὺς κυνήγησε. Ἡ τετάρτη καὶ τελευταία τους ἐνέργεια ἦταν στὴν ἐκκλησία, τὴν ἑορτὴ τῆς Ἁγίας Παρασκευῆς: Πῆγαν νὰ προσκυνήσουν. οἱ εὐσεβεῖς καὶ νὰ δεηθοῦν ὑπὲρ τῆς καταπαύσεως τοῦ κατατρεγμοῦ των, ρίχνοντας μάλιστα δραχμὴ στὸν δίσκο καί... παίρνοντας ρέστα ἀπὸ δεκάδραχμο! Εὐτυχῶς ποὺ ἡ Ἀστυνομία τοὺς εἶχε ἐντοπίσει μὲ τὰ χαρακτηριστικὰ ποὺ ἔδωσεν ὁ φύλακας τοῦ ἐργοστασίου καὶ δὲν ἄργησε νὰ τοὺς συλλάβη.

***

Ἕνα ἄλλο ἀπὸ τὰ ἀξιόλογα περιστατικὰ τῶν Πατρῶν τελευταίως, εἶναι ἐκεῖνο ποὺ νυκτερινὴ ἔφοδος τῶν ἀστυνομικῶν ἀπεκάλυψε στὸν ραδιοφωνικὸ σταθμό. Ἐξηφανίζοντο τὰ χρήματα ποὺ ἄφηναν οἱ ὑπάλληλοι τοῦ σταθμοῦ στὰ συρτάρια κατὰ τρόπον μυστηριώδη, δι' ὃ καὶ καιροφυλακτοῦντες συνάδελφοι εἰσέβαλαν στὸν σταθμὸ τὴν κατάλληλη ὥρα τοῦ μεσονυκτίου περίπου. Βρέθηκαν τότε πρὸ συνταρακτικοῦ θεάματος, ἀφοῦ δύο ἄνδρες μὲ περιβολὴν ἐκείνην τοῦ Ἀδὰμ ἐχόρευαν μὲ «μουσικὴν δωματίου» στὴν μία αἴθουσα καὶ τρίτος ἀδαμιαῖος στὴν παρά-

πλευρη αἴθουσα ἐρευνοῦσε τὰ γραφεῖα, ἀνοίγοντας τὰ συρτάρια μὲ ὁρμαθὸν ἀντικλείδων ποὺ διέθετε. Ἐπρόκειτο διὰ τὸν ἀνώμαλον ὑπάλληλον τοῦ ραδιοσταθμοῦ Κ.Π. τῶν 24 ἐτῶν καὶ τοὺς ἐπίσης ἀνωμάλους μαθητὰς νυκτερινῆς σχολῆς Γ.Μ. καὶ Α.Τ. τῶν 18 ἐτῶν. Ὁ πρῶτος ἐκαλοῦσε τοὺς δύο ἐφήβους τὴν νύκτα πρὸς «ἀλληλοψυχαγωγίαν», ὅταν δὲ ὁ ἕνας νεαρὸς «εὑρίσκετο» μαζί του ὁ ἄλλος ἄνοιγε τὰ συρτάρια καὶ ἐπραγματοποιοῦσε τὶς κλοπές.

***

Μία καλὴ νοικοκυρὰ στὸ Γαλάτσι, ποὺ ἔδωσε πίστη στὸ «νὰ σὲ ποῦμε τὸ μοῖρα σου» δύο ἀθιγγανίδων, εἶδε κατόπιν ἑορτῆς νὰ ἔχουν κάμει φτερὰ πολλὰ ἀπὸ τὰ «προικιά της». Μιὰ ἀγαθὴ γερόντισσα στὴν Νέα Σμύρνη, γιὰ τὸν ἴδιο λόγο εἶδε ὅταν ἀπεχώρησαν οἱ τρεῖς ἀθιγγανίδες ὅτι ἀπὸ τὸ κομπόδεμα ποὺ ἐφύλασσε στὰ ἐσώρουχά της εἶχαν πετάξει μυστηριωδῶς τρεῖς χιλιάδες. Ἄρχισε τὶς κραυγὲς καὶ οἱ τσιγγάνες φεύγοντας ἔρριξαν τὶς δύο χιλιάδες στὴν αὐλή της. Μία νεαρὰ φοιτήτρια, παρὰ τὴν μόρφωσή της κατέφυγε στὴν «καφετζοῦ» τῆς συνοικίας της καὶ κατέβαλε σὲ τρεῖς διαδοχικὲς ἐπισκέψεις ἀνὰ 300, 500 καὶ 1.000 δραχμές, γιὰ νὰ λυθοῦν τὰ «μάγια» τῆς ἐρωτικῆς ἀντιπάλου καὶ νὰ ἐπιστρέψῃ σ' αὐτὴν ὁ ἄπιστος ἀγαπημένος. Στὴ συνέχεια κατέφυγε σ' ἐμᾶς βεβαίως γιατὶ «Ἐκεῖνος» μὲν δέν... ἐπέστρεψε, ἡ «καφετζοῦ» δὲ τῆς πῆρε καὶ τὰ κοσμήματά της κατὰ τὴν τετάρτη ἐπίσκεψη. Ἕνας νεαρὸς ἐργάτης, παρὰ τὰ διατυμπανιζόμενα διὰ τοῦ τύπου, ἐπλήρωσε ὀκτακόσιες δραχμὲς γιὰ νὰ πάρῃ φιαλίδιον διεγερτικοῦ Παρισίων «νέου τύπου», πλὴν κοινοτάτου ἐλαίου Ἀμφίσσης. Δύο οἰκογένειες τοῦ Πειραιῶς προκατέβαλαν ὡρισμένα ποσὰ σὲ «ἀξιοπρεπῆ κύριον», ποὺ εἶχε τὰ «μέσα» στὸ ὑπουργεῖον Προνοίας νὰ τοὺς προμηθεύσῃ παραχωρητήρια κρατικῶν οἰκοπέδων. Καὶ ὁ «ἀξιοπρεπὴς κύριος» εἶδαν μὲ τὴν ἀστυνομικὴν ἐνέργειαν ὅτι εἶναι ὁ ἀπατεὼν καὶ πλαστογράφος Γ.Κ. τῶν 35 ἐτῶν. Ἕνας λογιστὴς στὴν λεωφόρο Βασιλίσσης Σοφίας δὲν ἔχασε τὴν εὐκαιρία (λογιστικὴ καὶ αὐτὴ) νὰ κάμῃ ἀτομικὴν «εἰσαγωγὴν» τριῶν τεμαχίων «ἀγγλικοῦ» ὑφάσματος καὶ «ἐξαγωγὴν» 4.200 δραχμῶν. Κατέφυγε σὲ μᾶς βεβαίως ἀμέσως διότι ὑπῆρξεν ἕνα ἀπὸ τὰ τόσα θύματα τῶν «κουστουμάδων», ὅπως λ.χ. κι' ἐκεῖνοι οἱ δύο νεαροὶ στὸν Πειραιᾶ ποὺ ἀγόρασαν ἀπὸ «Ἄγγλον» καὶ τὸν «διερμηνέα» του εὐτελέστατον ὕφασμα στὴν τιμὴν τῶν 150 δολλαρίων. Ἕως ἐδῶ, τὰ ἀντιπροσωπευτικὰ αὐτὰ θύματα τῆς ἀπάτης κατὰ τὸν τελευταῖο καιρὸ ἀποτελοῦν τὸν κύκλο τῶν ἐγκληματικὰ ἀφελῶν, ποὺ ὅπως ἐτόνισε ἕνας χρονογράφος πρέπει νά... θεσπισθῇ νόμος ἐπιβάλλων καὶ σ' αὐτοὺς ἀνάλογον τιμωρίαν γιὰ τὴν «χαζομάρα» των. Τὸν κύκλον τῶν δυστυχῶν ὅμως ὑπάρξεων ἀποτελοῦν πολλὰ ἄλλα θύματα τῶν ἀπατεώνων, ἀντιπροσωπευτικὸν τῶν ὁποίων παίρνω ἐκεῖνο τὸ θῦμα ἑνὸς «Παναγῆ» πατρὸς πέντε τέκνων: Ἀπέσπασεν ὁ ἔγγαμος αὐτὸς Ε.Χ. τῶν 51 ἐτῶν 10.000 περίπου ἀπὸ πτωχὴ ἐργάτρια τοῦ Πειραιῶς μὲ τὴν ὑπόσχεσιν νὰ τὴν νυμφευθῇ. Καὶ ἐξηφανίσθη βεβαίως, γιὰ νὰ καταφύγῃ τὸ θῦμα σ' ἐμᾶς καὶ ν' ἀποκαλυφθῇ μία ἀκόμη ἀπὸ τὶς τόσες περιπτώσεις «ἀπάτης διὰ τῆς ὑποσχέσεως γάμου».

***

Ἔργα καὶ ἡμέραι ἀντιπροσωπευτικῶν τύπων τῆς παρανομίας καὶ ἐπακόλουθα ὡρισμένων καταστάσεων: Ἀσπάζεται καὶ θωπεύει προκλητικῶς ἐντὸς λεωφορείου ὁ 17ετὴς Ν.Σ. τὴν ἡλικιωμένην φίλην του. Ἐξοργίζονται οἱ ἐπιβάται καὶ ἀπειλεῖται μὲ κακοποίησιν ὁ ἐρωτύλος νέος, ὁπότε ἐπεμβαίνει ἀστυφύλαξ ποὺ δέχεται τὴν ἐπίθεσιν τοῦ ἀσχημονοῦντος καὶ ἑνὸς φίλου του 20ετοῦς. Ἡ κατάληξις στὸ τμῆμα φυσικά, ὅπου ἀποδεικνύεται μέθη τῶν νεαρῶν καὶ ἰδίως τοῦ Ν.Σ. Σπάζει μὲ λίθους τὶς προθῆκες κοσμηματοπωλείου τῆς λεωφόρου Πανεπιστημίου καὶ ἐμπορικοῦ καταστήματος τῆς ὁδοῦ Σταδίου ὁ Ν.Δ. τῶν 32 ἐτῶν, διὰ νὰ «ἐκδικηθῇ τὴν κοινωνίαν», ὅπως ἰσχυρίζεται, ἐπειδὴ... στερεῖται χρημάτων. Μᾶλλον ὅμως στὴν

τρομερὴ 'Ιουλιανὴ ζέστη καὶ μάλιστα τῆς 15.30 ὥρας ποὺ ἔλαβε χώραν ἡ πρᾶξις του, πρέπει ν' ἀποδοθοῦν τὰ αἴτια. Ρίπτεται ἀπ' τὸ πρῶτον ὄροφον τοῦ Α' ἀστυνομικοῦ τμήματος καὶ κατὰ τὴν ὥραν ποὺ ἥσυχα-ἥσυχα ἀνεκρίνετο διὰ κλοπήν, ὁ οἰκοδόμος Ε.Μ. τῶν 24 ἐτῶν μὲ σκοπὸν νὰ αὐτοκτονήσῃ. Αἰτία οἱ τύψεις, ἀλλὰ εὐτυχῶς ποὺ τραυματίζεται μόνον. 'Επιτίθεται λαῦρος ἀπὸ ἐρωτισμὸν ὁ φοιτητὴς Β.Ρ. τῶν 35 ἐτῶν, νύκτωρ καὶ μὲ πᾶσαν προφύλαξιν παρεισφρύων στὸ κρεβάτι τοῦ ξενοδοχείου της, κατὰ νεαρᾶς 'Αμερικανίδος καθηγητρίας. 'Αφυπνίζεται ἐκείνη, ἀμύνεται καὶ κραυγάζει, καὶ ἡ κατάληξις στὸ τμῆμα μὲ τρεῖς κατηγορίες. Διατάραξις οἰκιακῆς εἰρήνης, 'Εξύβρισις ἔργω καὶ λόγω, Παρ. Ν.Δ. 4000/59 περὶ «τεντυμποϊσμοῦ». Παραλαμβάνει ὁ Ι.Κ. τῶν 24 ἐτῶν δεκαεπταέτιδα λαϊκὴ τραγουδίστρια, τὶς πρωινὲς ὧρες, νὰ τὴν μεταφέρῃ στὴν κατοικία της μὲ τὸ ταξί του. Τὴν ὁδηγεῖ σὲ ἐρημικὸ μέρος καὶ μεθυσμένη ὅπως εἶναι τὴν βιάζει, ὅπως καταγγέλλει ἐκείνη. 'Επιτίθεται μὲ κατσαβίδι ὁ Γ.Α. τῶν 51 ἐτῶν καὶ τραυματίζει στὸν λαιμὸν τὴν σύζυγον σοβαρῶς. Δι' ὃ καὶ συλλαμβάνεται. 'Αντιθέτως, καιροφυλακτεῖ ἡ Μ.Χ. τῶν 28 ἐτῶν καὶ ἀπειλεῖ νὰ παραμορφώσῃ μὲ καυστικὸν ὑγρὸν τὸ πρόσωπον τοῦ ἐν διαστάσει συζύγου. Δι' ὃ καὶ συλλαμβάνεται ἐπίσης. Μεσολαβεῖ φιλικῶς ἕνας χριστιανὸς στὸν Πειραιᾶ νὰ διευθετηθῇ διαφορὰ συμπλεκομένων, ὁπότε δέχεται ὁμαδικὴν ἐπίθεσιν τοῦ Θ.Μ. τῶν 19 ἐτῶν καὶ πέντε ἄλλων συνεργῶν του. Διακομίζεται στὸ νοσοκομεῖον μὲ σοβαρὰ τραύματα διὰ λίθων, μαχαίρας καὶ γρονθοκοπημάτων. Συναντᾶ ὁ Ι.Β. τῶν 33 ἐτῶν τὸν πεντηκονταετῆ φίλον του ἔξω τῆς κατοικίας του, ὥρα 4η πρωινή, καὶ τὸν «φιλοδωρεῖ» μὲ πολλὲς μαχαιριές. Πιστεύει, ὁ δράστης, ὅτι τὸ θῦμα εἶχε σχέσεις μὲ τὴν σύζυγόν του καὶ μετέβαινε νὰ τὴν ἐπισκεφθῇ ὅταν αὐτὸς ἔφευγε γιὰ τὴ δουλειά του. Τὸ περίεργο εἶναι ὅτι τὰ αἴτια καὶ τὶς συνθῆκες τραυματισμοῦ ὁμολογοῦν ὁ δράστης καὶ ἡ ὑποπτος σύζυγος, ἐνῶ τὸ θῦμα ἀρνεῖται μὲ πεῖσμα πάντα ταῦτα καὶ οὐδὲν καταθέτει περὶ τῆς ἐναντίον του ἐπιθέσεως. 'Οδηγεῖ τὸ κλεμμένον Ι.Χ. 40031 ἐπιβατικὸν ὁ Κ.Κ. τῶν 25 ἐτῶν, τὸ περιπολικὸν τῆς 'Αμέσου Δράσεως τὸν καταδιώκει καὶ τὸν ἀναγκάζει ὕστερα ἀπὸ πολλὰ νὰ παραιτηθῇ τῆς ἄσκοπης φυγῆς. Συλλαμβάνεται καὶ ὁμολογεῖ ἄλλες πέντε κλοπὲς Ι.Χ. αὐτοκινήτων, τὰ ὁποῖα ὁ ἄνθρωπός μας ἐχρησιμοποιοῦσε ὡς «πειρατικὰ» γιὰ λίγο καὶ ὕστερα τὰ ἐγκατέλειπε κ.λ. κ.λ.

***

Κάπως ἐποχικὴ καὶ συμπτωματικὴ ἄνοδος τῶν τροχαίων μας δυστυχημάτων. Μία σύγκρουσις λεωφορείων στὴν λεωφόρο Συγγροῦ μὲ 15 τραυματίας. Μία τετραπλῆ σύγκρουσις τεσσάρων Ι.Χ., στὴν Συγγροῦ ἐπίσης, μὲ ὀκτὼ τραυματίας. "Αλλη σύγκρουσις Ι.Χ. μὲ λεωφορεῖον στὴν ἴδια λεωφόρον μὲ τρεῖς νεκρούς. 'Εν τῷ μεταξὺ παρατηροῦνται ἀθρόαι παραβάσεις τοῦ Κ.Ο.Κ. καὶ αὐστηραὶ ποιναὶ ἐπιβάλλονται σὲ ὁδηγοὺς ταξὶ καὶ περισσότερον σὲ ὁδηγοὺς δικύκλων καὶ τρικύκλων. Μέγας ὁ δημοσιογραφικὸς θόρυβος γιὰ τὴν ἔλλειψιν σιγαστῆρος στὶς μοτοσυκλέττες καὶ τὴν ὅλως ἐπικίνδυνον ὁδήγησιν τῶν πάσης φύσεως διτρόχων καὶ τριτρόχων, χαρακτηριστικὸν δὲ ἐπὶ τούτου τὸ ἑξῆς σχόλιον πρωινῆς μεγάλης ἐφημερίδος ἀπὸ τὸ πλῆθος τόσων ἄλλων ὅλων τῶν ἐφημερίδων: «'Επεβλήθησαν ἀθρόως αὐστηραὶ ποιναὶ εἰς ὁδηγοὺς μοτοσυκλεττῶν ποὺ ἐκυκλοφοροῦσαν χωρὶς σιγαστῆρα τοῦ κινητῆρος τοῦ διτρόχου των. 'Αλλ' ἀπὸ τὰ σατανικὰ αὐτὰ μηχανήματα ποὺ προμηθεύουν νεκροὺς εἰς τὰ κοιμητήρια, τραυματίας εἰς τὰ νοσοκομεῖα καὶ πελατείαν εἰς τοὺς νευρολόγους, δὲν θ' ἀπαλλαγῇ ἴσως ἡ πόλις τῶν 'Αθηνῶν, ἐὰν δὲν ἀπαγορευθῇ τελείως ἡ εἰσαγωγὴ των ἢ ἂν δὲν γίνεται ὁριστικὴ κατάσχεσίς των ὅταν οἱ ὁδηγοί των διαταράσσουν τὴν κοινὴν ἡσυχίαν. 'Επαναλαμβάνω τὴν διαβεβαίωσιν ὅτι καμμία πόλις τοῦ κόσμου δὲν ἔχει τόσες μοτοσυκλέττες ὅσες ἔχουν αἱ 'Αθῆναι—ἀκόμη οὔτε ἐκεῖναι ὅπου ὑπάρχουν τὰ ἐργοστάσια τῆς κατασκευῆς των».

Καὶ ἕνα ἄλλο σχόλιον ἀπογευματινῆς ἐφημερίδος, ἐν σχέσει μὲ τὰ τροχαῖα

ζητήματα ἀλλὰ καὶ γενικωτέρου ἐνδιαφέροντος αὐτό. Τὸ παραθέτω χωρὶς σχόλια καὶ μόνον γιὰ νὰ καταδειχθῆ πῶς βλέπει ἕνα μέρος τοῦ κοινοῦ τὶς ἀστυνομικὲς καὶ εὐρύτερα ὅλες τὶς ἐνέργειες κρατικῶν ὑπαλλήλων: «Εἰς τό Ρότερνταμ τῆς 'Ολλαν»δίας, γράφει ὁ σχολιαστής, ἀπήργησε πρὸ ἡμερῶν ἡ Τροχαία. Καὶ ξέρετε μὲ ποιὸν »τρόπον; Ὄχι ἐγκαταλείποντες τὴν ρύθμισιν τῆς κυκλοφορίας, ἀλλ' ἀντιθέτως ἐφαρ»μόζοντας κατὰ γράμμα τὰς τροχονομικὰς διατάξεις. Τὸ ἀποτέλεσμα ἦτο νὰ «μπλο»καρισθοῦν» συντόμως ὅλοι οἱ δρόμοι καὶ νὰ μὴ μπορῆ κανεὶς κάτοικος τῆς πόλεως »νὰ πάη στὴ δουλειά του. Στοιχηματίζω ὅτι τὸ ἴδιον θὰ συνέβαινεν εἰς οἱονδήποτε »τομέα τῆς δημοσίας ζωῆς ἂν ἐπεχείρει κανεὶς νὰ ἐφαρμόση κατὰ γράμμα τὰς κει»μένας διατάξεις. Ἡ σύγχρονος νομοθεσία εἶναι τόσον περίπλοκος, ὥστε μόνον κά»πως ἡ χαλαρὰ ἐφαρμογή της καθιστᾷ ἀνεκτὴν τὴν ζωήν...».

***

Νομίζω ὅτι δὲν ὑπάρχει στατιστική μας ποὺ νὰ δείχνη μὲ τόσες λεπτομέρειες τὰ στοιχεῖα τῆς ἐγκληματικότητος ὅσον τὰ προσφέρει ἡ κατωτέρω στατιστικὴ τῶν 'Ηνωμένων Πολιτειῶν 'Αμερικῆς ἔτους 1962. Εἶμαι ὡστόσο βέβαιος ὅτι γιὰ τὴν δική μας ἐγκληματικότητα ἰσχύουν, παρὰ τὰ ἀλλεπάλληλα τελευταῖα κρούσματα ποὺ φανερώνουν κάποιαν ἄνοδον ἴσως, ἐκεῖνα ποὺ ἐσημείωσα στὰ «Εἰκοσιτετράωρα» τοῦ προηγουμένου τεύχους. Ὅτι δηλαδὴ ἔχομε τὴν μικρότερη ἐγκληματικότητα ἐν συγκρίσει μὲ ὅλες τὶς πρωτεύουσες τῆς Εὐρώπης καὶ τὶς Πολιτεῖες τῆς 'Αμερικῆς. Στὴν συνέχεια τῆς στατιστικῆς καὶ τοῦ τηλεγραφήματος ποὺ παρέθεσα στὸ σχετικὸ σημείωμα τοῦ 244 τεύχους τῶν «'Αστυνομικῶν Χρονικῶν» γιὰ τὴν ἐγκληματικότητα τῆς 'Αγγλίας καὶ ἰδίως τοῦ Λονδίνου, ἰδοὺ τώρα ὡρισμένα στοιχεῖα τῆς στατιστικῆς Η.Π.Α. ποὺ αὐτὲς τὶς ἡμέρες ἐδημοσιεύθησαν ἐδῶ. 'Αναφέρει ὁ διευθυντὴς τοῦ Ὄεφ Μπὶ Ὄαῖ κ. Ὄεντγκαρ Χοῦβερ σὲ εἰδικὴν ἔκθεσίν του πρὸς τὸν ὑπουργὸν δικαιοσύνης τὰ ἀκόλουθα γιὰ τὸ 1962: 'Ανὰ τέσσαρα λεπτὰ σημειοῦται στὶς Η.Π.Α. καὶ μία ἐγκληματικὴ ἐνέργεια. Εἰδικώτερον λαμβάνουν χώραν: Ὄένας φόνος κάθε ὥρα, ἕνας βιασμὸς κάθε μισὴ ὥρα, μία ληστεία κάθε 6 λεπτά, μία ἔνοπλος ἐπίθεσις κάθε 4 λεπτά, μία κλοπὴ αὐτοκινήτου κάθε 1,5 λεπτό, μία ἁπάτη κάθε λεπτό, μία διάρρηξις κάθε μισὸ λεπτὸ κ.λ. κ.λ. Κατὰ τὸ 1962 ἐσημειώθη ἄνευ προηγουμένου ρεκὸρ ἐγκληματικότητος μὲ 2.048.370 ἐγκλήματα, ἀναλύεται δὲ ὁ ἐκπληκτικὸς αὐτὸς ἀριθμὸς ὡς ἑξῆς καὶ ἐν συγκρίσει μὲ τὸ 1961: Διαρρήξεις 892.800 (αὔξησις 5%). 'Απάται 539.900 (αὔξησις 8%). Κλοπαὶ αὐτοκινήτων 356.100 (αὔξησις 9%. Ὄένοπλοι ἐπιθέσεις 139.600 (αὔξησις 5%). Ληστεῖαι 95.260 (αὔξησις 4%). Βιασμοὶ 16.310 (αὔξησις 2%). Φόνοι 8.400 (μείωσις κατὰ 2%). Ὄεναντι τοῦ 1961 ἡ ἐγκληματικότης τῶν νέων παρουσιάζει αὔξησιν 9%. 'Εκεῖνο ὅμως ποὺ τονίζει περισσότερον τὴν ἀλματώδη αὔξησιν τῆς ἐγκληματικότητος εἶναι τὸ ὅτι, ἐνῶ ὁ ἀριθμὸς τῶν Η.Π.Α. ηὐξήθη τὰ τελευταῖα πέντε χρόνια κατὰ 7%, οἱ ἐγκληματικὲς ἐνέργειες ηὐξήθησαν κατὰ 27%.

***

Πολὺ ἐλάχιστα καὶ πάλιν ἀπὸ τὸν τεράστιον ὄγκον τῆς ξένης ἀστυνομικῆς εἰδησεογραφίας δύο δεκαπενθημέρων:

* «Λύχνου σβεσθέντος πᾶσα γυνὴ ὁμοία», ἦτο τὸ ἔμβλημα μιᾶς «Λέσχης ὀργίων», γραμμένο πάνω σὲ μία μεγάλη σανίδα μὲ τὴν φλόγα ἑνὸς κεριοῦ, σὲ παμπάλαιο πύργο τοῦ Μονμπὰρ τῆς Γαλλίας. Ὅταν ἡ ἀστυνομία ἐπέδραμε στὸ ἐρημικὸν δάσος ὅπου εὑρίσκετο ἡ λέσχη, κατέλαβε δεκάδες ἀνηλίκων ζευγαριῶν νὰ ἐπιδίδωνται σὲ ὄργια ὑπὸ τὸ φῶς κηρίων ἢ σὲ τέλειο σκοτάδι. Κατέλαβε ἐπίσης πλῆθος προαγωγῶν εἰς τὸ ἔργον. Σαμπάνια, ἐκλεκτὰ κρασιὰ τῆς περιοχῆς, ξέφρενοι χοροὶ καὶ μετὰ ἔρως χωρὶς κανένα περιορισμὸ στὰ χαλάσματα τοῦ πύργου. Τὸ τέλος τῶν ὀργίων ἐγράφη στὶς 14 'Ιουλίου, ἡμέραν τῆς ἐθνικῆς ἑορτῆς τῶν Γάλλων, ὅταν ἕνας

μεθυσμένος νεαρὸς τῆς λέσχης κατατσακίσθηκε μὲ τὸ αὐτοκίνητό του σὲ μεγάλο γκρεμὸ καὶ ἐκινητοποιήθηκε ἡ 'Αστυνομία.

* Τέσσερες μικρές, ἡλικίας 8-13 ἐτῶν, ἐστραγγάλισε μὲ τὰ χέρια του ὁ ἀνώμαλος δολοφόνος Λήοπολντ Ντάϊον, 43 ἐτῶν, στὸ Κεμπὲκ τοῦ Καναδᾶ. Τὶς ἐπλησίαζε λέγοντας ὅτι εἶναι ἐπιστήμων καὶ διεξάγει ἔρευνες σχετικὲς μὲ τὰ παιδιὰ τοῦ Καναδᾶ, ζητοῦσε νὰ γδύνωνται σιγά, τὶς φωτογράφιζε γυμνὲς καὶ ἀκολούθως τὶς ἐβίαζε πρὶν τὶς στραγγαλίση. Οἱ τέσσερες αὐτὲς δολοφονίες ἔγιναν 'Απρίλιον καὶ Μάϊον, ἀπεκαλύφθησαν δὲ μετὰ πάροδον δύο μηνῶν διότι ὁ δολοφόνος ἔθαβε τὰ θύματά του.

* Θρασυτάτη ληστεία τῶν ἐπιβατῶν τραίνου ἔλαβε χώραν στὸ Μπροῦκλιν τῆς Νέας Γόρκης. Τρεῖς νεαροὶ προσωπιδοφόροι, μιμούμενοι προβληθεῖσαν καὶ ἐδῶ ταινίαν τύπου «Οὐέστερν», εἰσῆλθον σὲ ἕνα βαγόνι καὶ προέτειναν ὁ ἕνας περίστροφον, ὁ δεύτερος βραχύκαννον κυνηγετικὸν ὅπλον καὶ ὁ τρίτος... μίαν μεγάλην χαρτοσακκούλαν. Ἔντρομοι οἱ ἐπιβάται τοῦ βαγονίου ἐκείνου καὶ δύο ἄλλων ἔρριξαν στὴν χαρτοσακκούλα χρήματα, κοσμήματα, ὡρολόγια κ.λ., συνῆλθαν δὲ καὶ εἰδοποίησαν τὴν 'Αστυνομία ὅταν τὸ τραῖνο εἶχε σταθμεύσει στὸν προορισμό του καὶ εἶχαν ἐξαφανισθῆ οἱ τρεῖς κακοῦργοι.

* Δύο «καλόγηροι» μπῆκαν σὲ μία τράπεζα τοῦ Μοντεβίδεο, ἀνέσυραν κάτω ἀπὸ τὰ ράσα των περίστροφα καὶ κατώρθωσαν νὰ διαφύγουν ἀφοῦ συναπεκόμισαν τὸ ποσὸν τῶν 100.000 γαλλικῶν φράγκων.

* Ἕνας πραγματικὸς «δράκουλας» στὴν Μπορντὼ τῆς Γαλλίας, γέμισε πληγὲς μὲ σουγιὰ τὸ γυμνὸ σῶμα μιᾶς «ἀρτίστας» 22 ἐτῶν, στὸ ἰδιαίτερον νυκτερινοῦ κακοφήμου κέντρου. 'Ακολούθως ὠργίασε πάνω στὸ οἰκτρὰ παραμορφωμένο σῶμα καὶ ἤπιε ὅσο αἷμα μποροῦσε. Οἱ ἀστυνομικοὶ ποὺ τὸν συνέλαβαν εἶδαν μὲ φρίκη τὸ πρόσωπόν του νὰ εἶναι γεμᾶτο αἵματα καὶ τὸν ἄκουσαν νὰ ψιθυρίζη τρέμοντας: «Τὸ αἷμα!... Εἶναι γλυκὸ τὸ αἷμα!... Εἶναι ὡραῖο!...» Συνεχεῖς μεταγγίσεις ποὺ ἔγιναν στὸ θῦμα ἴσως νὰ τοῦ ἔσωσαν τὴν ζωή.

* «Πάλιν οἱ φίλοι τῶν παιδιῶν ἔρχονται νὰ μᾶς κάνουν φάρσα. Μπράβο! Μπράβο!», εἶπαν οἱ προσκεκλημένοι σὲ «μπρὶτζ» κοσμικῆς κυρίας τῶν Παρισίων βλέποντας μία ὁμάδα νεαρῶν γκάγκστερς μακιγιαρισμένων καὶ μὲ περίστροφα στὰ χέρια. Καὶ ἄρχισαν νὰ γελοῦν μὲ τὴν καρδιά τους γιὰ τὸ «ἐπιτυχημένο ἀστεῖο», πλὴν σύντομα ἐπείσθησαν ὅτι ἡ «φάρσα» ἦτο κάτι ἄλλο. Διότι ὑπεχρεώθησαν μεταξὺ «κεράσματος» ποτῶν καὶ γλυκῶν στὰ «παιδιὰ» νὰ σηκώσουν ψηλὰ τὰ χέρια, ἡ ὅλη δὲ «εὔθυμη ἱστορία» ἔκλεισε μὲ τὴν ἀναχώρησιν τῶν ληστῶν ὕστερα ἀπὸ ἀφαίρεσιν κοσμημάτων 70.000 γαλλικῶν φράγκων καὶ πολλῶν χιλιάδων εἰς χρήματα.

* Κατελήφθη ἀπὸ «ἀμόκ» ὁ νέγρος Ρίτσαρντ Κόλμαν, στὸ Λίντεν τῆς Ν. Γέρσέης, ὅταν ἡ σύζυγος τὸν ἀπείλησε ὅτι θὰ τὸν ἐγκαταλείψη. 'Εφόνευσε ἀμέσως λοιπὸν σύζυγον καὶ γυναικαδέλφην, ἐβγῆκε στὸν δρόμο καὶ ἐφόνευσε ἄλλα τρία ἄτομα πυροβολῶντας κατ' ἀγνώστων, ἐτρομοκράτησε ἐπὶ τέσσερες ὥρες μίαν οἰκογένειαν λευκῶν καὶ διέφυγε παίρνοντας ὡς ὅμηρον μίαν 18έτιδα τὴν ὁποίαν ἐβίασεν ἐπανειλημμένως. Συνελήφθη καὶ εἶπε ὅτι «λυπᾶται», δὲν ἤξερε τὶ ἔκανε καὶ ὅτι γιὰ ὅλα πταίει τὸ ποτό. «Γιὰ ὅλα πταίει τὸ ποτὸ» εἶπε καὶ ὁ εὐγενὴς καὶ συνήθως μαλακοῦ χαρακτῆρος Τζαίημς Λίττλ, ἠλεκτρολόγος τῆς Ν. Γόρκης, ὅταν ἀφοῦ ἐπῆρε τρία περίστροφα καὶ ἔρριψε ἑξῆντα βολὰς κατὰ ὁμάδος ἀστυνομικῶν, ἐτραυμάτισε δύο ἀθώους διαβάτας καὶ πυροβόλησε μὲ μανίαν καταστήματα καὶ τὸ διαμέρισμά του, παρέδωσε τὰ ὅπλα καὶ συνελήφθη ἀπὸ τοὺς ἀστυνομικούς.

ΣΥΝΕΡΓΑΤΗΣ «Χ»

ΕΙΔΗΣΕΙΣ & ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΑΙ

ΠΡΟΑΓΩΓΑΙ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΩΝ

—Διὰ Β.Δ. προήχθησαν: 1) ὁ ὑγειονομικὸς ἀξιωματικὸς Ἀστυνόμος Α΄ τάξεως κ. Νικόλαος Αἰλιανός, κατ' ἐκλογήν, εἰς τὸν βαθμὸν τοῦ Ἀστυνομικοῦ Διευθυντοῦ Β΄ τάξεως καὶ 2) ὁ Ἀστυνόμος Β΄ τάξεως κ. Γεώργιος Σέττας, κατ' ἀρχαιότητα, εἰς τὸν βαθμὸν τοῦ Ἀστυνόμου Α΄ τάξεως, πρὸς πλήρωσιν ὑφισταμένων κενῶν ὀργανικῶν θέσεων.

—Ὡσαύτως δι' ἀποφάσεων τοῦ κ. Ὑφυπουργοῦ ἐπὶ τῶν Ἐσωτερικῶν, προήχθησαν οἱ κάτωθι: 1) Εἰς τὸν βαθμὸν τοῦ Ἀστυνόμου Β΄ τάξεως, κατ' ἐκλογήν, ὁ Ὑπαστυνόμος Α΄ τάξεως κ. Παναγιώτης Λαμπρόπουλος καὶ 2) εἰς τὸν βαθμὸν τοῦ Ἀνθυπαστυνόμου, κατ' ἐκλογήν, ὁ Ἀρχιφύλαξ κ. Θεόδωρος Λυκόπουλος καὶ κατ' ἀρχαιότητα οἱ Ἀρχιφύλακες κ.κ. Στυλιανὸς Κατσιβαρδάκος καὶ Γεώργιος Γεωργόπουλος.

***

ΑΜΟΙΒΑΙ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΩΝ

—Δι' ἀποφάσεως τοῦ κ. Ὑφυπουργοῦ Ἐσωτερικῶν, ἐχορηγήθη ὑλικὴ ἀμοιβὴ εἰς τοὺς Ἀστυφύλακας κ.κ. Βασίλειον Γκότσην καὶ Βασίλειον Λιούραν, διότι ἀμφότεροι ἐπὶ σειρὰν ἡμερῶν, εἰς ἐπιπόνους καὶ συνεχεῖς ἀναζητήσεις καὶ ἐργασθέντες μετ' ἐξαιρετικοῦ ζήλου καὶ φιλοτιμίας, πολὺ πέραν τῶν κεκανονισμένων ὡρῶν ἐργασίας, ἐπέτυχον τὴν 19ην ὥραν τῆς 5-5-1963 τὴν σύλληψιν τοῦ σεσημασμένου κακοποιοῦ Χρίστου Κοφινάκη.

Διὰ τῆς αὐτῆς ἀποφάσεως ἐπηνέθησαν: 1) Ὁ Ἀστυνόμος Α΄ κ. Παναγιώτης Θᾶνος, 2) ὁ Ὑπαστυνόμος Α΄ κ. Κωνσταντῖνος Λιολίτσας καὶ 3) ὁ Ἀνθυπαστυνόμος κ. Νικόλαος Παπακωνταντίνου, διότι ὁ πρῶτος τούτων, ὡς προϊστάμενος τῆς Ὑπηρεσίας Διώξεως Διαρρηκτῶν, κατευθύνας λίαν ἐπιδεξίως τοὺς ὑπ' αὐτὸν ὑπαλλήλους, οἱ δὲ λοιποὶ ἐνεργήσαντες τὴν σχετικὴν προανάκρισιν ἐμπεριστατωμένως καὶ μεθοδικῶς, ἐπέτυχον τὴν ἐξιχνίασιν τῶν ὑπὸ τοῦ ἀνωτέρου κακοποιοῦ διαπραχθεισῶν κλοπῶν δι' ἀπασχολήσεως εἰς βάρος γυναικῶν δημοσίων γραφείων κλπ. θέσαντες οὕτω τέρμα εἰς τὴν κακοποιὸν δρᾶσιν του καὶ προκαλέσαντες τὰ εὐμενῆ σχόλια τοῦ ἀθηναϊκοῦ τύπου ὑπὲρ τῆς Ἀστυνομίας.

***

ΕΥΓΕΝΕΙΣ ΔΩΡΕΑΙ

1) Ὑπὸ τοῦ τέως Ὑπαστυνόμου Α΄ κ. Ρώσης Δημητρίου κατετέθησαν εἰς Ἐθνικὴν Τράπεζαν καὶ εἰς πίστωσιν τοῦ λογαριασμοῦ τοῦ Ε.Τ.Υ.Α.Π. δραχμαὶ πεντακόσιαι (500) εἰς μνήμην τῆς ἀποβιωσάσης συζύγου του Χαρικλείας.

2) Ὑπὸ τοῦ κ. Παύλου Κοντέλη, διευθυντοῦ τῆς ἐπὶ ὁδοῦ Πατησίων 45 Α.Ε. «Κοντράκτορ» κατετέθησαν εἰς Ἐθνικὴν Τράπεζαν καὶ εἰς πίστωσιν τοῦ λογαριασμοῦ τοῦ Ε.Τ.Υ.Α.Π. δραχμαὶ πεντακόσιαι (500).

3) Ὑπὸ τοῦ ὁμογενοῦς κ. Βοσκάκη Δημοσθένους κατετέθησαν εἰς Ἐθνικὴν Τράπεζαν καὶ εἰς πίστωσιν τοῦ λογαριασμοῦ τοῦ Ε.Τ.Υ.Α.Π. δραχμαὶ χίλιαι τετρακόσιαι ἐνενήκοντα δύο καὶ 50 (1492,50).

4) Ὑπὸ τοῦ Προέδρου τῆς Γαλλικῆς Δημοκρατίας κατετέθησαν εἰς πίστωσιν τοῦ λογαριασμοῦ τοῦ Ε.Τ.Υ.Α.Π. δραχμαὶ τριάκοντα χιλιάδες (30.000), ἵνα διατεθῶσι διὰ τὰς παιδικὰς κατασκηνώσεις.

5) Ὑπὸ τοῦ ἐν Γερμανίᾳ διαμένοντος Gyridi Theofilou κατετέθησαν εἰς πίστωσιν τοῦ λογαριασμοῦ τοῦ Ε.Τ.Υ.Α.Π. 10 μάρκα γερμανικά, ἤτοι δραχμαὶ 74.70.

6) Ὑπὸ τῶν ἀδελφῶν Λικιαρδοπούλου κατετέθησαν εἰς πίστωσιν τοῦ Λογαριασμοῦ τοῦ Ε.Τ.Υ.Α.Π. δραχμαὶ 20.000, ἵνα διατεθῶσι διὰ τὰς παιδικὰς κατασκηνώσεις.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΑΙ ΕΠΕΤΕΙΟΙ

Ἐλπὶς καὶ καταφυγή, ὑπὸ Ὑπαστυνόμου Α' κ. Χαρ. Σταμάτη 721

ΚΟΙΝΩΝΙΚΑ ΘΕΜΑΤΑ

Οἱ ἐκ τοῦ κινηματογράφου κίνδυνοι διὰ τὴν νεότητα, ὑπὸ τοῦ Καθηγητοῦ τῆς Ἐγκληματολογίας εἰς τὴν Πάντειον Ἀνωτάτην Σχολὴν Πολιτικῶν Ἐπιστημῶν κ. Ἰωάννου Παπαζαχαρίου (συνέχεια)..... 726

ΝΟΜΙΚΑ ΘΕΜΑΤΑ

Παρατηρήσεις τινὲς ἐπὶ τοῦ ἄρθρου 111 τοῦ Κώδικος Ὁδικῆς Κυκλοφορίας, ὑπὸ Ὑπαστυνόμου Α' κ. Δημ. Ντζιώρα 731

ΕΓΚΛΗΜΑΤΑ ΜΙΣΟΥ ΑΙΩΝΟΣ

Τὸ ἔγκλημα τῶν Ποδαράδων, ὑπὸ τοῦ Δημοσιογράφου κ. **Σπύρου Λεωτσάκου** 934

ΘΕΜΑΤΑ ΔΙΟΙΚΗΣΕΩΣ

Διοίκησις καὶ παράδειγμα, ὑπὸ Ἀστυνομικοῦ Διευθυντοῦ Α' κ. Κων. Τουζένη 741

ΞΕΝΑΙ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΙ

Ἡ ἱστορία τοῦ F.B.I, ἐκ τοῦ βιβλίου τοῦ Ἀμερικανοῦ συγγραφέως Ντὸν Χουάιτχεντ, κατὰ μετάφρασιν Ἀστυφύλακος κ. Ἀναστασίου Βογιατζῆ (συνέχεια) 744

ΤΑΞΙΔΙΩΤΙΚΕΣ ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ

Los Angeles ὑπὸ κ. Ν. Ἀρχιμανδρίτου (συνέχεια) 747

Ἐκδρομαὶ Ἐξωτερικοῦ, ὑπὸ Ἀστυν. Διευθυντοῦ Α' κ. Δημοσθένους Χανδρινοῦ 751

ΕΓΚΛΗΜΑΤΟΛΟΓΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

Μεγάλες ἀστυνομικὲς ἐπιτυχίες στὸν τομέα τῆς «σκληρῆς» παρανομίας, ὑπὸ Ὑπαστυνόμου Α' κ. Χαρ. Σταμάτη..... 753

ΤΟΥΡΙΣΤΙΚΑ ΘΕΜΑΤΑ

Ἱστορικοὶ περίπατοι στοὺς δρόμους τῶν Ἀθηνῶν καὶ τοῦ Πειραιῶς, ὑπὸ Ὑπαστυνόμου Α' κ. Ἰωάννου Ράϊκου (συνέχεια) 755

ΤΑΜΕΙΟΝ ΥΓΕΙΑΣ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ ΠΟΛΕΩΝ

Ἀπολογισμὸς μηνὸς Ἰουλίου 1963 758

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

Κωστῆς Παλαμᾶς—Μὲ τὴν ἐπέτειο τῶν ἐθνικῶν ἐξορμήσεων καὶ εἴκοσι χρόνων ἀπὸ τὸ θάνατό του, ὑπὸ Ὑπαστυνόμου Α' κ. Χαρ. Σταμάτη (συνέχεια)..... 759

ΠΕΝΘΗ

Ἠλίας Διακουμῆς—Χρῖστος Κουτᾶς, ὑπὸ Ὑπαστυνόμου Α' κ. Ἰωάννου Ράϊκου.. 761

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΣ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΗ ΕΠΙΣΚΟΠΗΣΙΣ

Ἀστυνομικὰ εἰκοσιτετράωρα, ὑπὸ Συνεργάτου «Χ» 763

ΕΙΔΗΣΕΙΣ ΚΑΙ ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΑΙ 768

ΑΙ ΔΗΜΟΣΙΕΥΟΜΕΝΑΙ ΜΕΛΕΤΑΙ ΑΠΗΧΟΥΝ ΤΗΝ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗΝ ΕΡΓΑΣΙΑΝ ΤΩΝ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΝ ΚΑΙ ΤΑΣ ΓΝΩΜΑΣ ΑΥΤΩΝ

Τὸ περιοδικὸν ἐκτυποῦται εἰς τὰ Τυπογραφικὰ Καταστήματα Ἀδελφῶν Γ. ΡΟΔΗ
Κεραμεικοῦ 40 - Ἀθῆναι (Τηλ. 522.512)

Κάθε Σάββατο

Ὥρα 12.30′ - 1 μ.μ.

Παρακολουθῆτε τὴν Ἐκπομπὴ τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων ἀπὸ τὸ Ραδιοφωνικὸ Σταθμὸ τῶν Ἐνόπλων Δυνάμεων.